

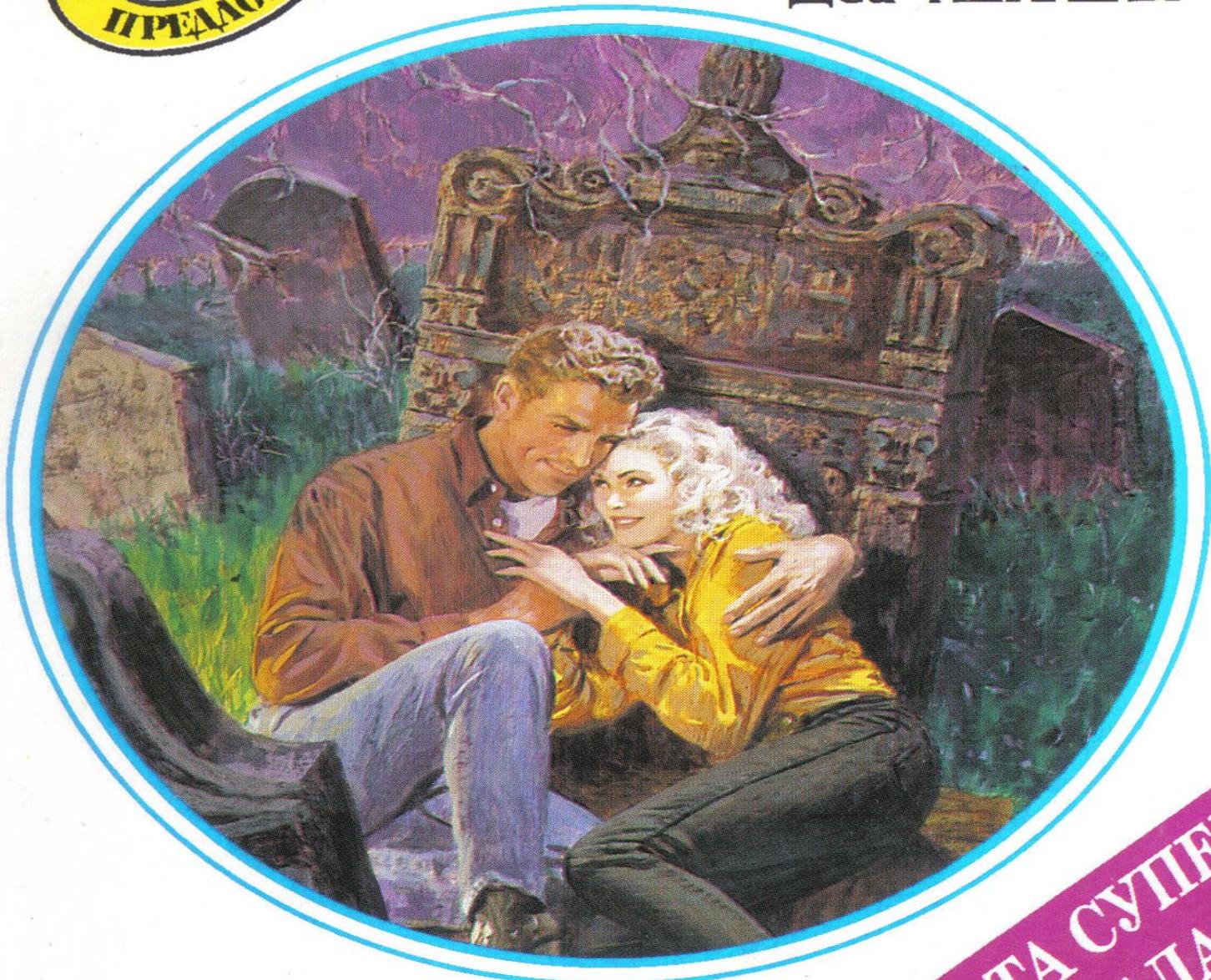

HARLEQUIN®

Романс® 87

СЕМЕЙНИЯТ
ПРИЗРАК
Дей ЛЕКЛЕЪР

НАШАТА СУПЕР
НАГРАДА

ДЕЙ ЛЕКЛЕЪР СЕМЕЙНИЯТ ПРИЗРАК

Превод: Искра Велинова

chitanka.info

„Калифорнийска красавица натрупва състояние от семеен призрак!“ — гласи заглавие в специализирано списание. Професорът по паранормални явления Зак Кингстън разобличава измамниците, лъжците и всички, които гонят сензации. Ала красивата Рейчъл Ейвъри е твърдо убедена, че нейният семеен призрак съществува. Професорът пък подозира, че тя се опитва да го съблазни, за да го въвлече в користните си игри. Някой ѝ помага. Може би семейният призрак?

ПРОЛОГ

Зак Кингстън яростно захвърли списанието. То прелетя над куп кашони, удари се в стената, олющвайки малко боя и като буферанг се приземи на няколко сантиметра от крака му. И сякаш да го вбеси още повече, от лъскавата корица му се усмихна красиво открито лице.

— Смей се, докато още можеш, миличка! Но аз ще те разоблича!
Пред цяла Америка!

Взе списанието, хвърли го на масата — единствената мебел, останала все още в манхатънския му апартамент — и приглади подгънатите краища. Каква дръзка измислица бяха отпечатали този път! Той опря ръце на масата и се взря в поредния си противник.

Заглавието гласеше: „Калифорнийска красавица трупа състояние от семеен призрак“. Е, живее в Калифорния, това е вярно. Но е въплъщение на онзи тип празноглави, загорели от слънцето, сладки блондинки по Западното крайбрежие, за които мечтае всеки нюйоркски плейбой. Той намръщено се опита да прецени достойнствата ѝ.

Водопад руси коси се спускаха около красиво лице с високи скули и падаха по раменете.

— Фризорски „шедьовър“ — измърмори Зак. — Първо!

Огромни сини очи го гледаха в упор.

— Никой не може да има толкова сини очи! Късогледа с цветни контактни лещи. Второ!

Пълни, легко нацупени устни, готови всеки миг да се усмихнат заучено.

— Преднамерен козметичен ефект най-вероятно! Почакай, малката... — Погледът му се спусна надолу и той занемя.

Ако имаше начин изкуствено да се оформят такива крака, то безброй жени биха се тълпили пред нечий лекарски кабинет.

— Е, добре, сладурче. Краката са истински. Но всичко останало е за заблуда на противника! А и онази история със семейния призрак си я бива! Честно казано, ужасно ме раздразни.

Телефонът иззвъня и след кратко тършуване Зак успя да го изрови изпод купчина списания и книги.

— Моля?

— Професор Кингстън?

— На телефона.

— Кърт Морис е. Професоре, видя ли последния брой на „Духове и призраци“?

— Да, в ръцете ми е.

— Как смяташ, да се заемем ли с тази работа?

Противно на очакванията, горещият ентузиазъм на младежа отсреща го охлади.

— Ами, не знам...

— Какво значи това? Та тя лъже американските граждани! В статията се възхвалява някаква книга, която била написала. За семеен призрак. Нищо чудно да я направи богата. Ти винаги си преследвал безочливите мошеници и си ги разобличавал...

Зак се засмя:

— В списанието са публикувани материали за още десетина призрака. Освен този на Рейчъл Ейвъри, поне още два от случаите намирисват на измама. Почакай... С кой да се захвана?

Кърт стана саркастичен:

— Нека да отгатна. Ще хукнеш подир старата мила дама, която дава стапки под наем и изкарва прехраната си от говорещия дух, обитаващ къщата ѝ...

— Тя наистина печели от тази история. За мен това е главната улика.

По линията се чу сумтене. Зак се огледа за стол и като не видя такъв, клекна на пода и подпря лакът на коляното си.

— Нима ще се задоволиш да изобличаваш дребни мошеничества на разни стари дами? По-добре се захвани с онзи мъж от Северна Дакота, какво ще кажеш?

— Да, наистина бих го предпочел. Неговият призрак давал съвети на нещастно влюбени срещу петарка на сеанс. Само че има един малък проблем. Населението в селището е около двайсетина души, като не броим домашните любимци и дивеча наоколо. Човечеца не изкарва повече от сто долара на година.

— Добре, ще го зачертая от списъка — засмя се Зак.

Оставаше един-единствен по-сериозен случай. Загледа се в корицата с физиономията на Рейчъл Ейвъри. Несъмнено зад невинната ѝ усмивка се криеше хладна пресметливост и алчност. Измамница!

— Значи веднага тръгваме? — напираше Кърт. — Това е някъде в Сан Диего. Винаги съм искал да посетя тези места.

— Не знам, Кърт... Не съм направил проучване. Освен това опаковам багажа си. След два дена се mestя.

Зашо изпитваше колебания? Нали вече бе решил да я разобличи?

— Всичко се подрежда чудесно. Лекциите ти започват едва в средата на ноември.

— Виж какво, може би този път няма да има истинска кампания за разобличаване...

За пръв път от петнайсет години насам се отказваше?

Отново погледна списанието и пръстите му яростно смачкаха страницата. О, не! Добре ще подреди тази лъжкиня!

Кърт беше на същото мнение.

— Зарежи всичко останало, професоре! Около Хелоуин ще настане затаишие, а и екипировката, и камерите ми са готови. Само даваш нареддане и цялата система за развенчаване на призраци започва да действа! Е, какво ще кажеш?

Този път Зак не се поколеба.

— Добре. Призракът на Рейчъл Ейвъри ще бъде погребан завинаги и аз ще бъда неговият палач!

Горещите златисти слънчеви лъчи пронизваха една лека лазурна сянка в безоблачното небе над главата на Рейчъл Ейвъри.

Дори и в центъра на Сан Диего се усещаше сухият полъх на пустинята, примесен с аромата на екзотични цветя и разцъфнали храсти. От залива се носеше солен мирис на океан и водорасли. Уникална комбинация от омайващи благоухания...

Рейчъл се спусна по тясната странична алея и бутна врата, на която висеше надпис: „Отломки от вековете — редки антики“. Светлината и уличната суетня останаха зад нея и тя се озова в странен вълшебен свят. Тук царуваше тишината. Свали слънчевите си очила и потъна в хладния полумрак. Всяка вещ тук бе следа от отминали времена и животи.

Приближи се до старинно бюро, покрито с патината на десетилетия, а може би на столетия, и взе в ръце потъмняло сребърно звънче. Внезапен импулс я накара да го разлюле и наоколо се разнесе кристалночист звук. Кому ли е принадлежало?

— Принадлежало е на един морски капитан — дочу тих глас зад гърба си.

Рейчъл се обърна и се усмихна.

— Господин Сантос, винаги ме изненадвате! И винаги отгатвате какво мисля...

— Мислите на непресторените хора се четат лесно. — Той взе звънчето от ръцете ѝ и го оставил настрани. — Не вземай това, момичето ми. Носи нещастие.

— Наистина ли? Колко жалко! По трагичен начин ли е починал капитанът?

— Не, не той... Купил звънчето като подарък за съпругата си. Но тя се поминала, преди да го получи. Защо не отидем в задния салон? Ще пием чай и ще ми покажеш какво си донесла.

Рейчъл погледна към вратата.

— Няма ли да ви замести някой тук?

— Едва ли ще се появи някой купувач. Да вървим... — промърмори господин Сантос и я погледна над телените рамки на очилата си. — Какво ще кажеш за един билков чай? От лайка. Действа успокоително на деца...

— Но аз не съм неспокойна, нито съм дете. Почти на двайсет и шест съм!

Старият господин поклати побелялата си глава.

— Но имаш нужда да се отпуснеш. Седни и ми разкажи как се чувства баба ти. По-добре ли е?

Рейчъл седна. Кроткият му убедителен глас винаги я задължаваше да се подчини. Не се съмняваше и в достоверността на разказите му за всяка вещ в магазина.

— По-добре е, благодаря. Вече излезе от болницата и започна да свиква с инвалидната количка.

— Позор! — Господин Сантос поглади брадата си. — Пияни шофьори бълскат невинни хора по улиците и изчезват! — Наля чая в чаша от фин порцелан и ѝ го поднесе. — Късмет е, че има теб да ѝ помогаш. — Сините му очи внимателно я изучаваха.

— Да, аз просто обожавам Нана и бих направила всичко за нея.

— Разбира се, скъпа. Разбира се, че ще го сториш.

Господин Сантос топло й се усмихна, погледът му светна, а пълните му бузи се зачервиха. Изправи се до бюфета, взе парче червено кадифе и бижутерска лупа.

— А сега ми покажи съкровището си.

Тя свали от врата си тежък медальон с капаче и го постави на масата.

Старинното бижу веднага предизвика възхищението на антикваря. На златна верижкависеше медальон с големината на половин доллар, изработен от массивно злато, инкрустиран от двете страни с рубини и диаманти. На едната страна бяха гравирани думите: „Верен до гроб“ на испански.

— Рисковано е да носиш това — измърмори господин Сантос.

— О, не, медальонът ме закриля! Нищо не може да ми се случи.

— Мога ли да го разгледам?

— Разбира се.

Той го взе внимателно и се взря в миниатюрните портрети вътре.

— Дамата е леля ти?

— Да, живяла е много, много отдавна — Франсиска Ариста.

— Франсиска... О, да! Родена в хиляда осемстотин двайсет и втора и умряла в хиляда осемстотин четиридесет и трета година.

— Как...

— А мъжът?

— Нейният любим.

— Хуан Ортега.

— Но откъде знаете всичко това? — смяя се Рейчъл.

— Професията ми изисква да знам разни неща. Имаш ли документирана историята на този медальон?

— Да. Притежавам личния й дневник и документ с подробно описание на бижуто. Разбирайте, че не искам да го продавам. Искам само да бъде оценено от експерт.

— Разбирам.

Възрастният господин й върна медальона. Смръщи рошавите си побелели вежди и побутна очила.

— Ще ти се да чуеш, че струва много, нали? Претопи златото, продай рубините и диамантите и ще получиш наистина много пари.

— Не, не искам това...

— Но ако го продадеш като уникат заедно с дневника и документа, тогава вече не ще изпитваш финансови затруднения до края на живота си. — Добрите му очи внимателно я наблюдаваха. — Това искаше да чуеш, нали?

Рейчъл въздъхна. Така си и мислеше. И през ум не ѝ бе минало да се раздели с медальона — Нана никога не ѝ го простила. Но...

— Трябва да знам с какво разполагам — обясни тихо. — Парите... страшно ни липсват сега и ако книгата ми за легендарната леля Франсиска няма успех... — Тя махна отчаяно.

Той я потупа по ръката.

— Напълно те разбирам. Ами вълшебствата и чудесата? Нали беше сигурна, че медальонът притежава магическа сила...

— Уверена съм в това! Аз съм седмата поред наследница. На всяка от жените, която го е носила, се е сбъдвало най-съкровеното желание, включително на баба ми и на майка ми. Знам, че и с мен ще се случи!

— А как действа магията?

— За да се изпълни вълшебството, този, който го носи, трябва да вярва в чудеса и наистина да пожелае нещо с цялото си сърце — издекламира Рейчъл.

— Е, тогава какъв е проблемът?

— Проблемът е, че отчаяно се нуждаем от пари. Приемете го както щете, но много съм задълъжняла. Нана ще свърши в някой старчески дом, ако не платя сметките. — Погледна го разтревожено и плахо попита: — Как мислите, много ли съм алчна?

— Да получиш пари ли е най-голямото ти желание в момента?

— Ами, да... — рече смутено Рейчъл.

Възрастният господин се усмихна одобрително.

— Тогава наистина трябва искрено да повярваш в магията и тя ще действа.

— О, вярвам безрезервно!

ПЪРВА ГЛАВА

Рейчъл Ейвъри стоеше пред офиса на шефа си с вестник в ръка и събираще смелост да почука. Справедливото възмущение накрая успя да надвие вродената ѝ плахост. В такива случаи решителността ѝ се превръщаше в инат и това кой знае защо дразнеше хората. Погледна вестника и почука.

— Господин Харпър? Видяхте ли вестника тази сутрин?

Хюбърт Харпър, редакторът на „Местни новини“, се облегна на стола.

— Видях го и още как! Та нали аз съм го редактиран. Това ми е работата, ако случайно си забравила.

— Не съм! — Тя седна на стола пред бюрото му.

— Радвам се да го чуя. Заповядай, седни. Чувствай се удобно. — Говореше с едваоловима ирония. — Кажи какъв ти е проблемът. Допускам, че има проблем...

— И то голям! — Рейчъл разгърна вестника и посочи заглавието на първа страница. — Тук е написано: „Световноизвестният учен по паранормални явления Зак Кингстън ще се заеме с разобличаването на местен призрак“.

Харпър смиръщи вежди.

— Знам какво е написано. Колкото и да си смяяна, умея да чета, нали едно от основните изисквания на професията...

— Но не е само! — с упорита нетактичност продължи тя. — Защо не съблюдавате изискването за обективност?

— Тук вървиш по много тънко въже. Начинаещите репортери трябва много да внимават как разговарят с главните редактори. Особено онези, които са получили работата си с помощта на тези или онези познати и роднини. Искаш да кажеш, че в статията има нещо невярно?

— Да, сър. — Лицето му почервена като на пуйк и тя бързо се поправи: — Е, в известен смисъл...

— В известен смисъл?! — изсумтя Харпър.

Очите ѝ се разшириха от уплаха и тя бързо посочи текста.

— Аз въобще оспорвам само тази дума „разобличаване“.

— Нима не разбиращ смисъла?! „Разобличавам“ означава да разкрия имитацията или фалшификацията на нещо. Така пише в последното издание на тълковния речник.

— А-ха. Това е точната дефиниция. Само че няма имитация, нито пък фалшификация за разкриване. И не само това, текстът предполага, че този професор наистина ще се опита да го извърши. Искам да кажа, да разобличи...

— А съмняващ ли се?

— Да.

— Глупости! Говорих с него. Каза, че ще се справи с тези измишльотини за призрака на място, в самото ранcho.

Рейчъл се оживи, доволна, че бързо е схванал нещата. Обикновено хората по-трудно я разбираха.

— Прекрасно! Живяла съм в ранчото и знам...

— Знаеш какво?

— Че това е нелепо!

— Май че изгубих някъде нишката на разговора. — Редакторът потърка уморено чело. — Имах тежък ден. Изтощен съм. Обядът ми вече е изстинал, а жена ми се е отчаяла да ме чака. Искаш ли да прекъснем този разговор? За какво, по дяволите, говориш?

— За професор Кингстън и неговите твърдения. Написано е така, сякаш той наистина ще разобличи Франсиска.

— Франсиска?

— Нашият призрак. Но това е друго нещо. Тя е истински призрак и наистина обитава ранчото. Роднина ми е.

На Харпър му трябваше минута, за да свърже логически информацията.

— Чакай малко! Франсиска Аристата ти е роднина?

— Точно така. И тя е истински призрак! Не ме интересува какво казва вашият професор Кингстън! Никой не е в състояние да я разобличи! — Тя кимна намръщено към вестника. — Тази статия е пълна с неточности.

— Престани да говориш за малко и ме остави да помисля.

Рейчъл покорно замълча, макар че не разбираше какво толкова има за мислене. Много просто! Поредната грешка на редакцията.

Професорът не може да разобличи Франсиска и те трябва да напечатат опровержение.

Накрая Харпър проговори:

— Ейвъри, ти работиш от скоро тук, нали?

— Да, сър. — Не обрна внимание на лукавия блясък в очите му.

— И искаш да ти дам шанс да пишеш за вестника?

Момичето подскочи. Може би не подигравка, а мъдро прозрение се четеше в погледа му.

— Да, сър, много бих искала!

— Ето, давам ти тази възможност. Ще проследиш професора и ще напишеш няколко статии за експериментите му и за резултатите от тях. Или... — бързо добави, като видя помръкналото й лице — ... липсата на такива. Можеш ли да бъдеш обективна в тази ситуация?

— О, да! Разбира се, че мога. Знам, че съм права. Той греши!

— След като обективността не е проблем за теб, защо не напишеш статиите? Познаваш ранчото, значи плуваш в свои води и можеш да го...

— Шпионирам?

— Наблюдаваш. Репортерите наблюдават и записват наблюденията си.

— Ще се радвам да направя репортажа. — Рейчъл се опита да бъде любезна. Все пак това беше нейният работодател. — Но просто няма какво да се описва!

Господин Харпър въздъхна.

— Знаеш, че мога и да не се занимавам с всичко това. Аз съм шефът тук. Ти си един анти репортер! Би трябвало да целуваш краката ми за тази изключителна възможност. Кажи ми, моля те, защо няма смисъл да се пише?

— Защото това е една анти история и няма да можете да продадете броя.

— Анти история? — повтори той съвсем анти настроено.

— Да. Или поне ще стане такава, след като поговоря с професора. — Рейчъл се намръщи. — Хората на науката вярват само на факти. Ще му докажа, че Франсиска наистина съществува и той ще си замине. Което означава, че историята ще се превърне в анти история.

— Аха, схванах. — Господин Харпър се наведе напред. — Рейчъл, приветствам твоята опозиция. Честно казано, това е достойно за възхищение у всеки, с изключение, може би, на подчинените. Но виж какво, остави на мен да се тревожа за продажбата на вестниците. Затова ми плащат. А на теб ти плащат да изпълняваш моите наредждания!

Помълча в очакване на отговор.

— Да, господине. — Само това можа да ѝ дойде в главата. Слава богу, този път улучи. Харпър разцъфна в усмивка.

— Чудесно! А сега отиваш и написваш тази „анти история“. Очаквам да бъдеш честна, обективна и прецизна. Ще ми позволиш аз да решава заслужава ли си да се отпечатана.

— И ако не го направя?

— Е, тогава ще разбереш какво означава да си безработен.

Рейчъл побърза да кимне.

— Вече ме въведохте в темата. Необходима ми е журналистическа карта.

Рейчъл взе градския автобус към хотел „Примавера“, красива старинна сграда с орнаментирана фасада и червен покрив, разположена сред горичка финикови палми. Зад хотела се белееха още няколко вили. Професор Кингстън беше наел една от тях на име „Линда Виста“.

Младата жена заситни по алеята, като четеше имената, изписани с цветни мозайки на предните веранди на всяка от вилите. Около входа на „Линда Виста“ се виеше декоративен храст, отрупан с морави цветове.

За кой ли път Рейчъл побутна кока на тила си, за да се убеди, че не се е развалил и приглади полата си. Бележки! Репортерите винаги си водят бележки. А след като вече е сред тази елитна група...

Затършува из чантата си и успя да открие химикалка и един смачкан плик. Е, добре, какво толкова... Пое дълбоко въздух и почука. След малко вратата се отвори.

Един огромен мъж заплашително застана на прага, скръстил ръце с изпъкнали мускули.

— Да? — Гласът му — чакъл, разсипан върху кадифе.

Рейчъл преглътна. Вероятно бодигардът на професора. Не ѝ беше хрумнало, че Кингстън има нужда от охрана. Може би трябва да бъде подкупващо любезна? Пусна една усмивка в стил „Идвам с добро, не ми правете зло“.

— Искам да се видя с професор Кингстън.

В отговор мъжът отстъпи назад и устните му леко потръпнаха. Дълбоки бръчки се очертаха около устата и очите му. Линиите на смеха, помисли тя, докато не срещна зеленикавите му очи и не съзря в тях порядъчна доза цинизъм.

— В неподходящо време ли идвам? — Отстъпи крачка назад. Май сгреши, като се усмихна. — Мога да дойда по-късно.

— Нямате уговорена среща, нали?

— Не — нервно забърка из чантата си тя. — Значи не мога да се видя с професора?

Той извърна глава и един лъч от залязващото слънце, проникнал през свода от декоративни растения, придаде червеникав оттенък на вълнистата му кестенява коса. Помълча малко, сетне попита:

— По какъв въпрос?

Рейчъл го наблюдаваше с възхищение. Не, това положително бе един много възпитан и умен човек. Може би я изпитваше и искаше да я принуди да отстрани поредната пречка в името на професията.

— Вие сте по-добър от госпожа Дъмфри — констатира на глас Рейчъл. — Тя строго охранява офиса на моя шеф. Като цербер е. Никой не може да се промъкне покрай нея.

— С изключение на вас, може би!

Тя сведе скромно очи.

— Е, аз съм решителна, затова. Между другото, госпожата винаги забравя да включи копчето на кафемашината, когато прави кафе на господин Харпър.

— Колко забавно! Но още не сте ми казала за какво сте дошла — подсети я високият непознат, без да помръдне от входа на вилата.

Ако иска да види професора, трябва да преодолее тази малка пречка. Тази огромна малка пречка, поправи се самоиронично тя и му подаде ръка.

— Рейчъл Ейвъри, репортер за „Местни новини“. Бих искала да задам няколко въпроса на професор Кингстън, ако има време.

Мъжът срещу нея вдигна вежди и погледът му стана враждебен.

— Вие сте репортер? Докажете!

— Разбира се — отново затършува тя из чантата си и протегна ръка. — Вижте... Ето ми писалката, лист хартия, по-точно плик, за да си водя бележки и така нататък...

Събеседникът ѝ се подсмихна.

— Господи, какъв професионализъм!

— Благодаря. Старая се.

— По-добре да влезем.

Макар поканата да не беше особено учтива, Рейчъл успя да постигне целта си, а това бе най-важното. Изглежда по-хубав, когато се усмихва, мина ѝ през ума, докато внимателно минаваше покрай него. Не ѝ беше оставил много голям проход, нито пък имаше намерение да се отмести от вратата. Бедрата ѝ почти се отриха в неговите. Все още се бореше с инстинктивното си желание да избяга. Пристъпи в покритото с мраморни плохи анtre и замря:

— Божичко!

Вилата беше направо огромна. Вдясно от себе си забеляза модерно обзаведена кухня, отляво — малък салон, използван по всяка вероятност за дневна. Когато пристъпи вътре, сандалите ѝ потънаха в скъп ориенталски килим. Леки плетени ратанови мебели бяха разположени в кът за отдих, недалеч от камината.

— Не мога да повярвам! Телевизор с видео плеър, касети, компактдискове — цяла фонотека, двойно касетъчен касетофон...

— Всички удобства на един дом.

— Как ли пък не! В този салон има повече техника, отколкото в магазин за електроника, камо ли в къщата ми. Професор Кингстън сигурно е безбожно богат, щом може да отседне тук. Доходен бизнес ли е да разобличаваш духове?

Не можа да се въздържи и натисна едно копче на стереоуредбата. Хевиметъл музика изрева от колоните и тя отскочи назад, като се удари в един здрав гръден кош зад нея. О, господи!

Мъжът я заобиколи, натисна друго копче и възстанови тишината.

— Не е толкова доходен, колкото да мамиш лековерните хора с измислици за бродещи призраци и неведоми сили. — Дълбокият му глас идеше някъде отзад и отгоре.

Рейчъл вдигна глава, за да срещне погледа му. Бодигардът не помръдна и тя реши, че прави всичко това, за да я сплаши. Глупаво!

Въобще не е уплашена, ни най-малко!

— Той смята, че духът от ранчото е лъжа?!

— А не е ли? — Мъжът посочи към канапето. — Седнете, госпожице Ейвъри, и ми кажете защо сте дошла.

Момичето се подчини, ала едва приседна на отрупания с възглавнички диван.

— Казах ви, бих искала да се видя с професор Кингстън. — За да я обърка още повече бодигардът се разположи до нея, без да се притеснява, че е зает по-голяма част от канапето. — Искам да обсъдим предстоящото развенчаване на Франсиска Ариста — призрака. Или по-точно, че начинанието му е обречено на неуспех.

— Пречи ли някому планът му?

— Да. Той не е в състояние да я разобличи. И никой не е!

Мъжът до нея бе видимо развеселен. Но внимателният ѝ поглед откри, че всъщност не е в толкова добро настроение.

— Не може? И защо да не може?

— Ох, не че не може! Неправилно се изразих. Разбира се, може да опита. Но просто няма да успее. — Тя се взря настойчиво в лицето му. — Точно това искам да кажа на професора. Губи си времето. Мислех, че като дойда лично и му обясня...

— Той ще си отиде?

Рейчъл кимна, доволна, че събеседникът ѝ схваща детайлите без много-много обяснения.

— Така-а... Вие сте тук от името на вашия вестник, за да се отървете от професора?

— О, не! — Ако господин Харпър чуеше това, с нея бе свършено. — Аз съм тук, за да се отърва... ъ-ъ-х... За да го разубедя. Нещо такова. Но не от името на вестника.

— Интересен отговор. Не много убедителен, но това не ме учудва.

Разговорът не вървеше според очакванията ѝ. Може би, ако не беше толкова привлекателен или поне не толкова внушителен, нещата щяха да се развиат в нейна полза. Изпъна гръб. Както и да е! Трябва да се съсредоточи. Да, но не беше толкова лесно. Този човек непрекъснато я провокираше. Въздъхна.

— Мога ли да бъда откровена?

— Разбира се, бъдете откровена!

— Добре. Тук съм наистина заради вестника. Шефът ми възложи да интервюирам професора. Предупредих го, че тази история е предварително обречена, но той не се вслуша в думите ми. Е, положението все още не е съвсем безнадеждно, нали разбирате. Но щом поговоря с професора, сигурна съм, че всичко ще се уреди. Това е и другата причина, заради която съм тук. Искам да го убедя да си замине.

Този пункт привлече вниманието му.

— Защо онова, което възнамерявате да му кажете, би го накарало да си тръгне?

— Защото аз съм права, а той греши за Франсиска.

— Мислех, че репортерите са по-обективни.

Рейчъл изпита леко чувство на вина.

— Е, и шефът ми спомена нещо такова, но това е, защото той не разбира...

— Случаят „Франсиска“?

— Точно така.

— И вие искате да разкажете на професора за нея.

— Да. Вижте, аз съм нейна пра-пра-праплеменница. Или нещо такова... Не съм смятала точно. А тя ми е пра-пра-прапареля. Накратко пралеля.

— Аха, схващам идеята.

— О, слава богу!

Огромният мъж нетърпеливо се наведе към нея.

— Все още не сте обяснили как роднинството ви с Франсиска ще накара професора да се откаже от намеренията си?

Момичето прехапа устни.

— Аз... Аз се опасявам, че това е само началото. Споменавам този факт само за да се разбере, че приемам нещата много сериозно.

— Професорът също.

Тя го изгледа изпитателно. Дали беше искрен? Посрещна я непоколебим поглед. Може би все пак се отнася с разбиране към предупреждението й.

— Радвам се. Страхувах се, че това е нещо като игра или хоби за него. Франсиска обитава ранчото от сто и петдесет години. Тя е местната историческа забележителност. А хората не бива да се отнасят

зле с историческите паметници. Още повече пришълците. Това е...
Това не е по американски!

Мъжът срещу нея видимо се забавляваше.

— Признавам, това е нещо ново.

— Ново какво?

— Ново виждане.

Рейчъл нищо не разбираше.

— Какво виждане?

— Нека аплодираме дамата. Много сте добра. Най-добрата посредничка на призраци, която съм срещал.

Аха, интересен поглед. Вероятно става дума за статията. Хареса му ъгъла, от който ще разглежда историята с Кингстън. Изчерви се. Бе поласкана. Какво пък, вероятно журналистическите разследвания бяха амплоато й. Може би е роден репортер, с остри рефлекси и проникновено разбиране на нещата. Скромно сведе очи.

— Благодаря. Бих искала да ви чуе господин Харпър. Обзалагам се, не подозирате, че за пръв път ми поръчват серия от статии.

— Никога не бих повярвал.

Този път обаче думите му някак не ѝ прозвучаха ласково. Тя го стрелна объркано с поглед.

— Не вярвате, че за пръв път ще правя репортаж?

— Искате да кажете, че за пръв път ще се наложи да си измисляте?

Рейчъл се втрещи.

— Не разбирам... Мислех, че говорите за репортерските ми способности. Какво общо има това с разни измислици? Да не би да намеквате, че съм измамница?

Той се разсмя.

— Репортерски способности? Ха! Чии репортерски способности?

— Моите, разбира се! — Гласът ѝ огорчено затрепери. Разговорът нещо не вървеше. Де да можеше да разбере къде събърка. — Тези, за които току-що казахте, че са добри.

Мъжът срещу нея присви очи.

— Престанете да играете, госпожице Ейвъри! От самото начало съм наясно. Не сте никакъв репортер!

— Аз съм! — кипна тя от възмущение. — В известен смисъл... Най-малкото, ще стана, когато публикуват първата ми статия.

— Врели-некипели! Вие може и да не сте ме познали, но аз ви разпознах веднага.

Той стана и отиде до библиотеката. Едно списание прелетя и тупна в краката ѝ. Бе с доста измачкан корица. Рейчъл се ококори срещу почти скъсаната си снимка на нея.

— Хей, това съм аз! А това е статията за моя призрак!

— Каква проницателност!

Тя объркано загримасничи. Толкова по въпроса за острите рефлекси, проникновеното разбиране на нещата и истинските репортери! Този път трябваше да се опре единствено на женската си интуиция.

— Бихте ли ми подсказали? Изобщо не съм наясно какво става, ако все още не сте забелязала.

Мъжът се засмя и Рейчъл се изуми от неочекваната топлота, която я заля. Скованото му отчуждено лице се преобрази — искрен хumor, страст и стъпиващо нетърпение да направи нещо се изписаха върху него. Прииска ѝ се да опознае по-добре този чаровен и силен мъж.

— Смейте се, хайде, насмейте се!

— Просто не мога да се въздържа. Добре, ще играя по вашите правила. Тази статия ме доведе тук.

Внезапно я обзе някакво тревожно предчувствие.

— Ви доведе тук? Вие? Вас самият? — Тя изпъшка. — Не ми казахте името си.

— Не, не ви го казах.

— Може би тъкмо сега е удобният момент?

— Зак. Зак Кингстън.

Рейчъл кимна, без да се смути.

— Не допускам да сте Зак Кингстън Младши, син на професора?

— Не.

— Може би Кингстън III?

— Не-е-е.

— Не сте му роднина, така ли? Носите същото име по стечението на обстоятелствата? Колко странно...

— Не, не и не! — Гънките около устата му станаха още по-дълбоки.

— Някак си не си представях нещата така. Вие сте самият професор Кингстън?!

— Да, ако позволите.

— Но това е ужасно!

— Вие се изпързалихте. Тъкмо затова предварителното проучване е много важно. Журналистиът винаги трябва да познава обекта, пардон, жертвата, която си е набелязал.

— О, това едва ли има толкова голямо значение. — Рейчъл гледаше ту смачканата страница, ту смачкания плик в ръцете си, на който щеше да си води бележки. — Всичко това щях да го кажа, дори и да знаех кой сте.

— Тогава защо се гневите?

— Защо ли? Питате ме защо, след като толкова много говорихме, а не записах нито дума! — размаха плика под носа му тя, като прехвърли гнева си от безобидното парче хартия върху не дотам безобидния професор. — Първата ми истинска статия и аз се провалих! Но откъде да знам, че сте професора? Вие не казахте и дума! Изобщо не приличате на професор!

— А какво очаквахте?

— Брада, очила, благовъзпитан преумен вид? Най-малкото, би трябвало да носите развлечен пуловер с кожени кръпки на лактите и да пушите лула!

— Толкова е нездравословно...

— Може би, но това би трябвало да правят всички професори! Сега заради вас ми пропадна работата!

Зак Кингстън замълча. Облегна се на полицата на камината и я загледа с присвирти очи.

— Какво искате, госпожице Ейвъри?

— Интервю. Не! Това, което в действителност искам, е да оставите Франсиска на мира. Искам да си изберете някой друг нещастен призрак и да си го разобличавате, колкото искате!

— Защо? — Острият му тон изискваше открит отговор.

— Защото, ако обявите, че сте успял, това ще провали шансовете ми да продам книгата, която написах за Франсиска. За мен е много важно тя да се продава.

— Сигурен съм в това.

— Но...

Той я прекъсна рязко и решително.

— Госпожице Ейвъри, нали искахте нещо да запишете?

— Да.

— Отлично. Тогава запишете следното.

Тя се поколеба, после махна капачето на химикалката и се наведе над хартията.

— Готова съм.

— На всяка цена! Пише се: н-а в-с-я-к-а...

— Знам правописа. Това ли е всичко? На всяка цена? — Рейчъл гледаше думите, смръщила вежди в недоумение.

— Да. — Зак се доближи до канапето. — Ще разследвам вашия призрак! На всяка цена! Нищо, което кажете или направите, няма да ме спре. Сега, след като ви видях, съм още по-сигурен, че това е измама. И съм още по-убеден от преди, че трябва да действам.

Младата жена мълчаливо сложи обратно капачето на химикалката си, прибра я заедно с плика в чантата и го погледна право в очите.

— Защо?

— Защото мразя лъжците! Моето призвание е да ги разобличавам.

Тя вирна брадичка.

— Аз не съм лъжкиня! Вършете своето зло дело, професоре! Призракът на Франсиска Ариста съществува! И аз ще я защитавам с всички сили от хора като вас.

Върху лицето му отново се разля усмивка.

— Не се и съмнявам!

— Довиждане. Все пак това беше опит да ви отрезвя. Лош опит!

За съжаление... — измърмори тя и се запъти бързо към вратата.

— До утре, госпожице.

— До утре ли? — хвърли му бърз поглед през рамо Рейчъл.

— Да, на пресконференцията. Ако наистина сте репортер от местния вестник, би трябвало да знаете, че утре ще има пресконференция в ранчото. Там официално ще обявя намерението си да развенчая вашия призрак.

— Редакторът е забравил да ми спомене — объркано промърмори тя пътьом.

— Точно така!

Ироничният му глас я вбеси. Обърна се и този път ядно изстреля:

— Ще се видим утре тогава! И, професоре...

— Да?

— Предполагам, разбирате, че това съвсем ще влоши нашите отношения!

С тези думи Рейчъл величествено прекрачи прага и затръшна вратата.

ВТОРА ГЛАВА

По-късно следобед Рейчъл отвори пощенската кутия. Оттам върху сандалите ѝ се изсила купчина писма. Знаеше много добре съдържанието им. Сметки, сметки и сметки за плащане. Прецени възможностите си. Трябваше да ги събере и да ги внесе вътре, ала това никак не ѝ се щеше. По-добре да сложи на всяко от тях надпис „Напуснала планетата, изпратете в друга галактика!“ и да ги пъхне в най-близката пощенска кутия. Тази идея заслужаваше да се обмисли. Само да имаше време и енергия за това. Но нямаше. След посещението при професора имаше сили за едно-единствено нещо — да заспи. Подчини се на нежеланата, но неизбежна съдба — отмахна бретона от очите си, пъхна вестника под мишица и се наведе да събере пощата. „Просрочено!“ „Последно предупреждение!“ „Внимание!“...

Тя измърмори под нос:

— Трябват ви пари? На мен също. Поязвайте, щях да ви ги дам, ако ги имах, но за съжаление нямам. Така че и вие няма да получите. Значи съм ви дължник.

Взе купа хартии и отключи предната врата. В тъмнината на коридора се спъна в нещо огромно и космато и в миг изпусна всички сметки и предупреждения. Снийктийф, бездомният ангорски котарак, който от скоро живееше у тях, възмутено измяука.

— Извинявай, Снийк — успокои го тя и натисна копчето за осветлението. — Но какво има? Защо е тъмно? Електричеството ли са прекъснали?

Котаракът раздразнено изсьска и започна да драска из писмата. Рейчъл махна с вестника.

— Ако си беше изbral друго място, нямаше да се спъна в теб и да те засипя със сметките. Къде е Нана и какво става в къщата?

Снийктийф се промъкна в стаята. Коремът му се влачеше по килима, а наранената му в някаква котешка битка опашка се мяташе насам-натам. С един скок той се опита да сграбчи блестящо парче

черен емайл. Приземи се на около трийсет сантиметра вляво и ядосано измяучи.

— Заслужаваш си го — скара му се Рейчъл. — Кой ти позволи да играеш с обеците на леля Франсиска. Ето защо ги няма от три дни.

Без да обръща внимание на протеста му, взе големите кръгли обеци и ги постави високо върху една етажерка. После погали котарака под брадичката.

— Отивай да играеш със своите играчки, пухчо!

Слаба светлина от вратата в края на коридора ѝ подсказа, че баба ѝ е в дневната. Спря пред вратата и замря от изненада.

Във въздуха се носеше остра миризма на тамян. В средата на помещението призрачно блещукаше малко огънче и сякаш плуваше из въздуха. След минута Рейчъл осъзна, че това бе свещичка, поставена на масата, покрита с черен плат. Около нея седяха четири фигури. Ръцете им бяха допрени една до друга с разперени пръсти. Едната от тях беше Нана. Какво ли правеха? Чу се дълбок женски глас:

— Фран-си-ска! Отговори ни, Франсиска! Заповядвам ти. Очакваме да ни дадеш знак от отвъдното!

Рейчъл се усмихна. Не можеше да събърка този глас, нито пък огромния лъскав тюрбан, който се клатеше наляво-надясно. Мадам Зуфало!

Сякаш в отговор на командалата на Мадам, масата се заклати. Краката ѝ точно срещу нея се повдигнаха. После тя започна да се полюшва плавно насам-натам, сякаш танцуваше.

— Мили боже! — възклика Нана.

— Днес духовете са много активни — може би ще успеем да осъществим контакт — обади се Ан, приятелката на баба ѝ.

— Я, гледай! — Третият разтреперан глас беше на Гладис, компаньонката на Мадам.

— Тишина! Не разсейвайте духовете! — Мадам наклони глава, тюрбанът се люшна напред и тя бързо го сграбчи с две ръце, за да не се търколи. Веригата от ръце се скъса, масата тупна на пода и отново се превърна в неодушевена мебел. — Тюх!

— Така никога няма да се свържем с Франсиска — завайка се Нана.

— Да опитаме още веднъж — обяви Мадам, намести тюрбана, вдигна ръкавите на кафтана си и постави ръце на масата. — Допрете

пръсти всички. И нека беда сполети този, който наруши целостта на кръга!

— Но, Мадам... — упрекна я Гладис, — вие го прекъснахте преди малко!

— Не ме занимавай с дреболии! Предстои ни важна задача. Тишина! Усещам посетител. — Масата отново се залюля. — Фран-си-ска-а-а!

— Отговаря ли? Там ли е? — възбудено прошепна Нана.

— Да... Да. Ела при мен, ела. Аз те викам! — Тюрбанът на Мадам Зуфало се клатеше заедно с масата.

— Жена е. Млада и много красива. Усещам я наблизо. Все поблизо! Тук е! Говори, говори, Мадам Зуфало ти заповядва!

Рейчъл леко се изкашля. Мразеше да прекъсва хората, но трябваше да говори с баба си.

— Ъ-ъх, здравейте.

— Улових я! — триумфално заяви Мадам. — Франсиска, ние сме приятели! Искаме да се свържем с теб. Говори!

— Не, аз не съм Франсиска — прехапа устни Рейчъл, смутена, че е прекъснала сеанса им.

— Аха, вероятно е дух-водач — промърмори медиумът.

— Мисля, че трябва да знаете... — опита Рейчъл още веднъж.

Мадам Зуфало я прекъсна.

— Тихо, милички! Духът водач ни говори! О, велики дух! Ние търсим Франсиска Ариста. Можеш ли да ни свържеш с нея?

— Съжалявам, аз... — Колективен възглас на разочарование заглуши думите ѝ.

— Дух-водач, имаме важна работа с Франсиска. Нейната пра-праплеменица иска да я попита нещо. Ще ни водиш ли?

— Не, че не искам! Не мога — възпротиви се Рейчъл.

— Виждам я! — изпищя Гладис. — Тя е тук, в стаята! О, небеса!

Тюрбанът, общит със сребърни пайети, проблесна в полумрака.

— Получи се! Свързах се с духа! Разбира се, в края на краищата, аз съм Мадам Зуфало!

— О, ще изпадна в транс! — изстена Гладис.

— Не, сега не е моментът! — изсъска Мадам. — Това е велик миг за мен и ти заповядвам...

— Не бих искала да ви разочаровам, но това съм аз, Рейчъл.

Жените на масата извикаха от удивление. Момичето пресече стаята, коленичи до количката на баба си и нежно я прегърна.

— Какво става тук?

— Правим сеанс. Мадам Зуфало предложи. Сега и следващия месец, около Хелоуин, духовете са най-активни.

Мадам благоволи да обясни:

— Баба ти се надяваше да разбере как се задейства магията на медальона. Съгласих се да се свържа с Франсиска.

— Много любезно от твоя страна — добави Нана.

— О, Рейчъл, ти работиш толкова много, а нещата вървят от зле по-зле. Реших, че можем да помогнем, като поговорим с Франсиска.

— Да, но всичко се провали. Духовете ни изоставиха. Ан, запали още свещи. — Мадам докосна с пръсти слепоочията си, затвори очи и изпъшка. — Напълно съм изтощена! Гладис, подай ми бързо лекарството за възстановяване.

След малко светнаха половин дузина свещи. Гладис застана до стола на Мадам с лъжица и някакво шише в ръка.

— Една или две лъжици?

Мадам Зуфало отвори едно око.

— За по-сигурно три.

— Съжалявам, че ви прекъснах — обърна се Рейчъл към групата.

— Наистина имам нужда от помощ.

— Е, това беше — каза Ан. — Аз ще тръгвам.

— Нося лоши новини. — Рейчъл посочи вестника. — Видяхте ли заглавията? Професор Зак Кингстън ще се опита да разобличи призрака на Франсиска.

Мадам Зуфало пребледня.

— Зак Кингстън? Самият Зак Кингстън?! — Грабна шишето от Гладис и здравата си глътна. Миризма на бренди се смеси с аромата на тамян. — Време е да си вървим. Бюла, за мен беше удоволствие. Някой път пак ще повторим сеанса.

Тя се вдигна тежко на крака и набързо се омете от стаята, следвана от Гладис. Пайетите на лилавия ѝ тюрбан блещукаха като сигнални светлинни. От коридора се чу писък.

— Вероятно е настъпила паяка на Снийктийф. На идване Мадам се спъна в него — обади се Нана.

— Дано не е настъпила Снийк. Ще трябва да светна лампите.

— Не можеш. Тя изключи електричеството, за да не ни пречи, когато викаме духовете...

Точно в този момент Снийктийф яростно измяука. Мадам изрева от болка и се чу шум от съдрана коприна. Рейчъл изтича към коридора, откъдето се чуваха крясъците. Двете жени тъкмо се измъкваха през входа, преследвани от котарака, наежил козина.

— Кажи на Бюла, че ще й изпратя сметка за кафтана. И нека не си прави труда да ми звъни повече. Сменям номера си! — Бранейки се от ноктите на Снийк, Мадам Зуфало като последно се спъна в прага и се изнiza навън.

— Благодаря, че дойдохте! Приятна вечер — извика Рейчъл след тях и затвори вратата. После се върна при баба си. — Не разбирам. Мислех, че Мадам е дошла само за да ти гледа на карти?

— Миналата седмица тя завърши пълен курс за медиуми и вече контактува с духове — засмя се Нана. — Искаш ли да ти извика някой дух? Например, този на Елвис Пресли, макар да не вярваме много-много. Гладис се закле, че го е видяла при един от сеансите...

— Нана, трябва да поговорим за този Зак Кингстън. Вече се видях с него, той не вярва в съществуването на Франсиска. Дошъл е, за да докаже, че такъв дух няма!

— И как ще го направи? И двете знаем, че призракът ѝ витае наоколо. Нима може да се опровергае нещо, което сме видели с очите си?

— Да, така е. Но той е домъкнал най-съвременна апаратура. Даже е получил разрешение да се установи в ранчото.

Нана погали котарака, който се беше свил в скута ѝ.

— Много добре.

— Но...

— Ще видиш, че техниката ще откаже да работи. Професорът ще дойде, Франсиска ще забие камбаните на ранчото, ще се появят светлинките и той ще повярва.

Рейчъл не беше много сигурна.

— Не прилича на човек, който вярва в каквото и да било. Много е упорит.

Баба ѝ кимна добродушно.

— Е, ние сме още по-упорити. Сигурна съм, че има добри намерения. О, виж, обеците на Франсиска! Знаех, че ще изникнат

отнякъде. — Тя взе обещите от масата и ги разклати.

Рейчъл се засмя.

— Снийк си играеше с тях и аз ги сложих... — Тя объркано погледна към етажерката, където преди малко ги бе оставила. — Странно, мога да се закълна, че не бяха на масата...

— Добре е, че този професор е дошъл да докаже съществуването на призрака — представи Нана своето виждане. — Много мило от негова страна, че се е заинтересувал. Книгата ти ще се продава по-добре, ако и той вдигне малко шум.

Рейчъл се намръщи. Едва ли могат да разчитат на помощта му. Тя погледна загрижено баба си. Бяха в критично финансово състояние. Ако книгата се провали, Нана ще изгуби къщата и ще се наложи да я изпратят в старчески дом. Баба й я беше отгледала и Рейчъл се ужасяваше от мисълта, че могат да се разделят.

В края на краищата Франсиска съществуваше. И никакъв циничен... и самомнителен учен не можеше да докаже обратното. Твърде много бяха заложили. А това означаваше, че някой трябва да спре Зак Кингстън. Тя... Но как?

Пресконференцията! Досега той й беше говорил. Сега е време да я изслуша. Този път щеше да му даде да разбере.

Беше типичен горещ септемврийски ден и ранчото гъмжеше от хора. Не помнеше досега да е виждала такава тълпа в централния двор. Каменната ограда почти не се виждаше от монтирани камери и любопитни зяпачи. Ан, ученичката, която живееше в малкия апартамент зад тяхната къща и помогаше на Нана, не се върна навреме, така че Рейчъл закъсня и не успя да говори предварително с професора.

Огледа се наоколо за него. Само минутка разговор насаме с него бе достатъчен да го убеди, че прави грешка...

— О, това не е ли най-новата ни „велика“ репортерка! — чу някакъв глас в ухoto си.

По тежкия парфюм, който се разнесе зад гърба й, Рейчъл позна кой стои отзад. Тя се обърна, като се помъчи да бъде любезна.

— Здравей, Оупъл! — Как бе възможно майка да избере такова ужасно име за детето си?

— Вярно ли е — бързо започна Оупъл, — че „Местни новини“ те е определил да отразиш тази история?

— Господин Харпър персонално ме помоли...

— Персонално?! Изглежда е поомекнал, откакто напуснах вестника.

— Не съм забелязала.

Две тъмни хитри очички се впиха в лицето й.

— Виж какво, от това, че работим в два съперничещи си вестника, не следва, че не можем да си помогнем. Професорът ще развенчава вашия семеен дух. Искам да знам твоята версия за нещата.

— Той е изпаднал в заблуда. Аз съм права. Но не го записвай. Ще поговоря с него и цялата бъркотия ще се оправи — той ще отиде да си професорства и ще остави Франсиска на мира. Това е.

Оупъл се засмя.

— След като направи заявление, едва ли ще се откаже. Всеки би го помислил за глупак.

Рейчъл не беше мислила за това. Значи трябва да побърза.

— Ще го разубедя.

— Така ли? И как смяташ да го направиш?

— Ще използвам всички възможни средства.

Лицето на Оупъл доби хищно изражение и тя я измери с поглед.

— Какво ще отговорите на това, професоре?

Рейчъл се извърна и попадна точно пред студения поглед на Зак.

— О-хо!

— О-хо? — повтори той.

Тя се насили да се усмихне. Не беше най-доброто начало за втората им дискусия. Може да опита да вземе аванс. Може... да го развесели. Да, да бъде ужасно забавна.

— Възклициания не вършат работа, така ли? Ами тогава... Какво ще кажете за подкуп? — осмели се да се пошегува тя.

Той обаче бе загубил чувството си за хумор. Присви потъмнели от гняв очи и заприлича на барутен погреб. Липсваше му само клечка кибрит. И доколкото можа да осмисли ситуацията, току-що я беше запалила. Той се обърна към Оупъл, която се хилеше насреща му.

— Моля да ни извините, налага се да проведем един разговор насаме.

Сграбчи лакътя на Рейчъл и я отведе в отдалечения край на верандата, близо до платформата, оградена с кордон.

Тя се огледа нервно наоколо. Не биваше да започват със скандал. Опита се да смекчи яда му.

— Не трябваше ли да опитвам с подкуп?

— Не, ако ти се ще да живееш! Срещал съм двулични, аморални...

— Мошенически — помогна му Рейчъл у служливо.

— Благодаря! Мошенически, нечестни, хитри...

— Протестирам! Определението „хитър“ не е подходящо.

— Но ти, миличка, надминаваш всички! Ако дори за минута си помислила, че ще стоя безучастен, докато лъжеш американските читатели...

— Изглежда, цинизмът ти пречи да видиш действително съществуващи неща...

— Ще те разоблича на всяка цена! Ти и твоят призрак сте вече история.

— Повече няма да те убеждавам. Оставям на Франсиска!

— Ще съжаляваш, че си се родила на този свят!

— Тя ще те накара да се пръснеш от яд!

— Ще се разминеш с печалбата от книгата!

— Продължавай по този начин и горчиво ще съжаляваш!

— Надявам се, умееш да губиш...

— Същото важи и за теб! Мисля, че поне си изяснихме позициите.

Зак скръсти ръце и кимна:

— Да, напълно!

— Ще бъдеш ли достатъчно разумен да се измъкнеш тихичко оттук, докато още ти давам тази възможност?

Той не помръдна. Кафявите му очи весело просветнаха. Можеше само да се възхити на упоритостта му, макар че не проявяваше здрав разум в случая.

— Следователно... война?

— Война!

Естествено, Франсиска избра точно този момент, за да предизвика хаос. Камбаните на ранчото лудо забиха и един от

обслужващия персонал объркано изтича да види какво става. След малко се появи и се развика:

— Ей, там няма никой! Камбаните бият!

Сред тълпата се надигна неописуема връвя, светкавици на фотоапарати, камери... Хората се защураха от единния край на двора до другия. Рейчъл наблюдаваше всичко с олимпийско спокойствие и задоволство.

„Благодаря ти, Франсиска, чудесно го направи!“ — хвърли тя самодоволен поглед към професора. Е, нека сега доказва, че ранчото не е обитавано от призрак!

Две тежки ръце стиснаха раменете ѝ и я придърпаха назад. Зак! Химикалката изтрака върху каменната веранда, аkokът ѝ окончателно се развали. Странно, почувства се много добре в прегръдките му, а не би трябвало. Природата понякога си играе с хората. Изпита объркване. Зак наведе устни към ухото ѝ, така че да го чуе при целия шум на тълпата.

— Изненада! Дамата била и добър актьор!

— Актриса — поправи го бързо тя, като се опитваше да се овладее.

Искаше да оправи разпилените кичури по раменете си, но ръката ѝ неволно докосна гърдите му и тя рязко се отдръпна. Отношенията им и без това бяха безкрайно сложни, че да се добавят и романтични елементи.

— Казах ти, че моят призрак наистина съществува!

Шумът около тях беше поутихнал и тя го казва с делови тон:

— Ако по-рано имах някакви съмнения, то те вече са изчезнали. Не очакваше да чуе точно това.

— Значи вярваш, че духът на Франсиска витае из ранчото?

— Познай.

Тя се отдръпна.

— Значи още мислиш, че съм... двулична, аморална, должна... — не и хитра — измамница?

— Забележителна памет!

— Камбаните не те ли убедиха в противното?

— Тъкмо напротив, те ме убедиха, че бях прав. Мислиш, че лесно ще ме излъжеш. Ще наредиш да ударят няколко пъти камбаните

и аз ще си събера багажа?

— Франсиска се намеси...

— Е, тогава сгреши!

— Добре, професоре! Не можете да ме разстроите. Честно казано, щях да се учудя, ако се бяхте отказали толкова бързо. Явно, необходимо е време Франсиска да ви убеди. Но това рано или късно ще стане!

— Ти или си безкрайно наивна, или си страхотно ловка измамница.

— Виждаш ли? Нещата се променят. Само преди пет минути беше убеден в едното. След няколко дни ще решим и останалите проблеми.

— В никакъв случай — кратко отвърна Зак и тя усети, че вече е по-спокоен, дори се облегна небрежно на близката колона. — Не очаквам да ми кажеш как го направи?

— Кое?

— Това с камбаните.

— А, това ли?

— Скоро ще разбера, но ще е по-лесно за теб, ако можеше сега ми кажеш истината.

По-лесно за нея? Рейчъл стисна устни. Не я интересуват последствията. Достатъчно! Истината? Е, ще му я каже.

— Добре. Ще ти обясня. Беше много просто — огледа се наоколо тя.

Той се напрегна като пума, готова за скок. С едно ловко движение я обърна и промени положението. Сега тя се оказа притисната до колоната. Сложи ръце на раменете ѝ с властен жест... Или поне се помъчи. Рейчъл усети польх на фин мъжки парфюм и това отклони всичките ѝ мисли в съвсем друга посока — какво би станало, ако я прегърне страстно и я целуне?

— Кажи ми, кажи как го направи? — грубо попита Зак и с това помете всичките ѝ фантазии.

— Франсиска се грижи за това — прошепна в ухото му тя.

Един мускул трепна на челюстта му. Той приближи лице до нейното и се вгледа в очите ѝ, като напрегнато я изучаваше. Сърцето ѝ се сви. Беше толкова близо! Само на няколко сантиметра, устните ѝ щяха да докоснат неговите, ако...

— Ти... Ти вече ме попита... — Тези сантиметри така я изкушаваха!

— И ти уж ми отговори. — Очите му блеснаха насмешливо. — Франсиска се грижела. Да си умреш от смях!

Рейчъл се намръщи. Нейният призрак не заслужаваше присмех. По-добре да се отнася с уважение към пралеля й или жестоко ще съжалява.

— Говоря сериозно!

Погледът му потъмня.

— Вече можеш да прекъснеш представлението.

— Какво представление?!

— Това, на което станах неволен зрител. Каза на онази репортерка, че ще използваш всички средства, за да ме отклониш от намеренията ми. Тъй като камбаните не свършиха докрай работа, предполагам, преминаваш към съблазняване. Искам честно да те предупредя. С любовна история няма да ме накараш да се откажа — усмихна й се хладно той. — Но можеш да опиташ.

Вбесена, Рейчъл стисна юмруци. Ужасното бе, че несъзнателно му беше показала колко е привлекателен.

— Не, благодаря. Не играя тези игри. Може и да си неотразим, но аз съм свикнала да устоявам на типове като теб!

Един слаб млад човек ги прекъсна.

— Извини ме, професоре. Трябва да започваме.

— Благодаря, Кърт. — Зак се обърна към нея: — Ще довършим този разговор по-късно. — В гласа му прозвуча заплаха.

Той се отправи към подиума. Микрофонът изпраща. Развълнуваните разговори постепенно стихнаха. Зак откачи микрофона и търпеливо изчака. Когато публиката се притай в очакване, тихият му леко дрезгав глас проряза тишината.

— Потресени ли сте?

Рейчъл се огледа и удивено откри, че с този прост въпрос професорът бе омагьосал тълпата.

— Е, потресени ли сте? — повтори Зак, като този път повиши тон, сякаш изискваше отговор. Когато се дочуха потвърждения, той отново замълча за момент, сетне продължи: — Не бъдете! Искате ли наистина да остане изумени? Искате ли призрак, който наистина да видите?

Отговорът моментално прозвуча. Зак наведе глава.

— Добре! — разпери ръце в знак на съгласие той. — Лаура? Яви се при мен!

Тълпата смутено ахна. На покрива на ранчото стоеше изумителна брюнетка с коса до кръста. Облечена беше в копринена роба, която се развиваше леко на вятъра. Най-стрannото бе, че жената изглеждаше толкова ефирна, чак прозрачна! Тя помаха на публиката и изчезна.

Необходими бяха няколко минути присъстващите да се успокоят. Зак отново с лекота привлече вниманието им.

— А сега, потресени ли сте? — Когато се чуха възгласи на одобрение, той насмешливо продължи: — Не бъдете! Доведох ви моя призрак, за да ви докажа нещо. И то е, че невинаги трябва да вярвате на очите си.

Този път посочи една завеса зад себе си.

— Нека да ви представя моя дух. Лаура?

Завесата се вдигна и жената от покрива пристъпи напред. Този път никой не се усъмни в „земната“ ѝ същност. Тя свали черната перука и тръсна собствената си къса къдрава коса. Отиде до микрофона, прегърна Зак и въодушевено го целуна. Тълпата ентузиазирано заръкопляска.

— Както виждате — продължи той усмихнато, — Лаура е истинска, както сме и ние с вас. Тя е местна актриса, която беше любезна да се отзове на поканата... за моята малка демонстрация. Науката наистина е удивително нещо! Помислете за филмите, които гледаме всеки ден. Да се постави призрак на покрива е детска игра в сравнение с някои специални ефекти, които се постигат с помощта на някои съвременни технологии. Един способен компютърен аниматор може да направи почти всичко. — Погледна някъде в нейната посока и продължи: — Открих, че най-сигурният начин да се създаде призрак са познанията на человека. В този случай, това е моят електронен експерт Кърт Морис. — Кърт излезе иззад завесата.

— Искате да кажете, че камбаните, които чухме преди малко, са специални ефекти? — попита един репортер.

— Това съм дошъл да открия.

Рейчъл наблюдаваше как журналистите трескаво пишеха в тетерите си. Беше възмутена и разочарована. Не беше честно!

Франсиска трябва да има шанс сама да докаже съществуването си. Зак беше организирал тази пресконференция с цел да спечели публиката на своя страна. Направи я на глупачка. Тогава защо да стои със скръстени ръце?

Стисна юмруци и вирна войнствено брадичка. Проправи си път през тълпата към подиума. Изправи се точно пред Зак и пренебрежително отстрани неговия „призрак“.

ТРЕТА ГЛАВА

— Това беше нечестен номер! — изкънтя гласът ѝ в микрофона.

Професорът не изглеждаше смутен от нейната намеса. Вероятно я очакваше. Или направо я бе провокирал?

— Не сте права! — остро отговори той. — Няма нужда да лъжа, това са просто оптически трикове.

— Нито пък аз! Доколкото разбрах, вие сте тук, за да проведете научни експерименти. Този малък фокус такъв експеримент ли беше?

— посочи оскъдно облечената актриса Рейчъл.

— Да. За миг хората повярваха, че са видели призрак. Току-що доказах колко лесно фактите могат да се объркат.

Чуха се възгласи на одобрение.

— Знам, че сте учен, професоре. Но за мен е ясно, както и за всички останали, че вие сте предрешили изхода от вашите експерименти.

— Ни най-малко.

— Вярвате ли в духове?

— Не! — Силен, решителен отговор.

— Така че тайнствените светлини и камбани имат друго обяснение?

Явно не му харесваше да го притискат в ъгъла. В погледа му проблесна отмъстителна искра.

— Да. Надявам се да намеря отговора на тази загадка.

— Кажете, професоре, всички учени ли са така пристрастни? Всички ли решават предварително какъв трябва да бъде резултатът от експериментите им? — Тя почти спечели част от публиката. — Ако е така, как да повярваме във вашите заключения? Субективизъмът ви би повлиял на окончателното решение.

— Добре го каза! — обади се някой.

— Накъде биеш? — прошушна ѝ Зак в ухото.

— На никъде! — яростно изсъска Рейчъл. — Искам да дам равен шанс на Франиска. Нещо, което ти очевидно не желаеш. — После се

обърна отново към тълпата: — Имам намерение лично да се уверя, че тези опити се провеждат стриктно.

— И как предлагате да стане това? — прекъсна я професорът.

Рейчъл продължи, обърната към публиката:

— Ще следвам професора навсякъде, за да се уверя, че не върши измами.

Хората одобрително заръкопляскаха и фотоапаратите засвяткаха. Тя погледна към Зак. Изглеждаше страшно ядосан и се готвеше отново да говори. Ако стореше това, щеше да провали впечатлението от нейното изказване.

Рейчъл грабна микрофона и бързо извика:

— Благодаря за интереса! Ще ви държим в течение. — Издърпа кабела от контакта. Така... Уредбата бе извън строя. Тълпата започна да се разотива.

Зак яростно избухна:

— Няма да те допусна до моите експерименти!

— Но ти се ангажира...

— Никога нищо не съм обещавал...

— Великолепно, професор Кингстън! — прекъсна го един телевизионен репортер. — Вашият сблъсък ще стане хит на новините в пет часа. По този начин ще бъдат избегнати всякаакви съмнения относно етичното ви поведение по време на експериментите. Взаимно ще се наблюдавате.

— Междувременно да уточним правилата — сграбчи я Зак за лакътя и я изтегли настрани.

— Правилата ли? Добра идея... — повтори Рейчъл в желанието си да разпръсне тъмните облаци в очите му.

— Радвам се, че приемаш, тъй като ме е грижа за репутацията ми. Не бих искал някаква си набедена актриса с големи невинни очи да ме компрометира.

— Но аз наистина имам големи очи и съм невинна — запротестира Рейчъл.

— Тогава го докажи! Дай ми копие от твоя ръкопис за Франсиска и копие от всички стари документи. Държа да проверя автентичността на дневниците ѝ.

— Как разбра за тях?

— Служителите в ранчото ми споменаха.

— О, колко предвидливо от тяхна страна! — Тя се колебаеше. — Тези дневници са специални... лични. — Не ѝ се искаше да ги излага на безжалостната му щателна проверка.

— Защо не искаш да ми ги предоставиш? Ако си толкова сигурна, че твоят призрак съществува, не би трябвало да се страхуваш. В противен случай, ще излезе, че наистина си измамница.

— Не съм! Е, добре. Обаче ще работиш с нотариално заверени копия, тъй като оригиналите са на испански и хартията е станала чуплива с годините.

— Разбрах. Да вървим.

— Сега?!

— Сега е най-удобно.

— Не мога днес. Имам работа.

— Тогава утре — настоя той.

Не ѝ харесваше настойчивостта му. Направи всичко да защити Франсиска. Този човек е враг и иска да съсипе нейния призрак, книгата и целия ѝ живот. Тогава защо така бързо се поддаде на привидно леката му иронична усмивка?

Зак кратко стоеше пред нея, вдигнал вежди.

— Е? Каква е присъдата?

Очите му бяха станали примамливо зелено-кафяви. Злобата отпреди няколко минути бе изчезнала. Рейчъл стисна устни и се опита да не забелязва този факт.

— Н-не съм сигурна — призна накрая тя. — Изглежда не съзнаваш сериозността на положението. Отнасяш се към призрака някак... лековато.

— Грешиш! Напълно сериозен съм — намръщи се той.

— Това не е игра. Ще... обещаеш ли, че ще бъдеш честен и коректен?

Зак дълбоко въздъхна.

— Знаеш ли, ти си първият човек, който ме е молил за честно отношение. Повечето от хората, с които съм имал работа, предявяват цял списък от изисквания, но никога такова.

— Моля те! Важно е за мен.

Той хвана брадичката ѝ и се взря в лицето ѝ.

— Това ли наистина е твоето желание? И няма да поставяш никакви специални условия? Няма да ме обвиниш, когато всичко

свърши и Франсиска не се появи никога повече?

— Никакви специални условия и никакви съвети! — Лицето ѝ просветна от облекчение.

Той я задържаха малко по-дълго от необходимото и сега леко отпусна ръка.

— А после?

— После — какво? Нищо. Всичко остава за твоя сметка.

За пръв път в очите му се появи съмнение. Думите му прозвучаха някак замислено:

— Почти съм сигурен, че няма да стане това, което очакваш. Надявам се да не бъдеш съвсем разочарована от резултатите.

Тя го потупа окуражително по ръката.

— Внимателно, професоре! Започваш да свикваш, че съм невинна. Не помниш ли, доскоро ме наричаше измамница? Измамниците не могат да разочароват, след като веднъж е станало известно какви са...

— Правилно. Всяко допускане трябва да се провери. Значи си съгласна. Ще се видим утре и ще ми покажеш ръкописа си, дневниците и всичко, което е от значение по случая.

— Съгласна. Утре в десет.

— Добре, дай ми адреса си.

Рейчъл откъсна лист и надраска адреса. Зак го пъхна в джоба си и бързо се отдалечи. Тя остана загледана след него. Какво я очакваше? Неприятности. Да се разхождат из къщата заедно, да работят един до друг... Въздъхна измъчено. Твърде трудно ще е... Само да можеше да го харесва по-малко.

Рейчъл лежеше в леглото с оръфията си тефтерче в ръка и изгризан молив в другата. Наоколо беше побеляло от смачкани листове. Най-накрая прочете окончателния вариант на статийката си и доволно кимна. Край на първия репортаж за господин Харпър. Представи си я отпечатана на първа страница на вестника и собственото си име отдолу. Харесваше се в тази роля. Беше опитала различни работи, но тази ѝ допадаше най-много. Рейчъл Ейвъри, водещ рубрика репортер. Добре звучи! Също така добре ще изглежда заключителният репортаж: „Зак Кингстън моли за милост! Тя беше

права, а той грешеше“. Не, това е много дълго. По-добре е: „Зак Кингстън разобличен от самия призрак“. Да, това е много по-добре.

На следващата сутрин Рейчъл закъсня. Зак чакаше пред къщата под сянката на едно евкалиптово дърво. Беше се излегнал най-спокойно на моравата. Тя се намръщи. Присъствието му тук ѝ носеше само неприятности.

— Не си беше вкъщи, когато пристигнах и реших да те почакам тук. Не изглеждаш много щастлива.

Рейчъл прекоси моравата, като се изкушаваше да го цапне по носа. Животът ѝ толкова се бе объркал заради него.

— А според теб не би ли трябвало да бъда нещастна, след като току-що ме уволниха от ранчото?

Той се надигна.

— Уволнена? Иначе казано, изхвърлиха те?

— „Изхвърлиха“ е твърде силно казано. Временно отстранена.

— Е, така е по-добре — погледна я съчувство той.

— Ти ли го казваш? Всичко е заради теб. Ако не се беше появил, нямаше да съм в такова положение сега.

Той се изправи.

— Да, знам. Не се мръщи, моля те.

Рейчъл се отдръпна и разтегна устни в изкуствена усмивка.

— Мръща се само когато ме уволнят отнякъде.

— Често ли ти се е случвало?

— Кое? Да ме уволняват, временно да ме отстраняват или да се мръщят?

Той вдигна рамене.

— Избери си. Едно от първите две.

Въпросът му беше неделикатен. Предпочете да не му дава сведение за многобройните опити да започне работа, които винаги завършваха с неуспех. Затова предпочете да мине в настъплението.

— Казах ли ти, че ти си виновен за това?

Видя как погледът му се развесели. Вече познаваше това изражение. Беше същото, като на Снийктийф, преди да се нахвърли върху някое беззащитно врабче.

— Да се отговаря на въпроса с въпрос е лош навик — поучително започна той. — Спазвай реда. Първо отговорът на въпроса. Да, спомена вече, че съм виновен. Не мислиш ли, че реакцията им е разбираема при тези обстоятелства?

— Отговор: не. Въпрос: Няма ли да си заминеш оттук?

— Това не е въпрос, а заповед.

— Както и да е, върви си!

Зак се облегна на дървото.

— Не мога да си тръгна. Вече се споразумяхме. Ти ще ми покажеш дневника на Франсиска Ариста и ще наблюдаваш експериментите ми. Съжалявам, че са решили така, но това е единственото разумно решение.

— Разумно? Как можеш да... — Едно ужасно подозрение се появи в главата й. — Наистина заради теб са ме изритали!

— Да, заради мен.

Рейчъл започна да се задушава от ярост.

— Как можа? Как изобщо посмя? Аз имам нужда от тази работа!

— Интереси! Конфликтът...

— Интереси, как не! Къде тук е конфликтът? Аз съм права, а ти грешиш!

Той отново се подсмихна.

— Това ти го казваш. Но докато научно не установим истината, твоята работа в ранчото, когато провеждам експериментите си, може да доведе до куп усложнения. Ти би могла да объркаш резултатите.

— Май че мога първо да объркам зъбите в устата ти — размаха юмруци Рейчъл. — Не разбиращ, че освен нуждата от пари, ранчото е било дом на фамилията ми. Баба ми е живяла там като дете, също както и Франсиска. Знам всяко кътче тук. Обичам къщата и съм най-добрият гид за туристите. Това няма ли значение за теб?

— Но ти си отстранена само временно. Щом случаят приключи...

— Аз ще бъда изхвърлена. Това не го взе предвид, когато отправи така наречената си „молба“, нали?

— Не разбирам. Защо да те изхвърлят?

— Защото един служител... Ще цитирам точно: „Един служител, който има връзка с развенчан призрак, не е подходящ за работата. Ако професор Кингстън докаже, че Франсиска не съществува, хората ще ни

заподозрат, че плащаме заплата на измамница. Не можем да си позволим антиреклама“. Край на цитата.

— Съжалявам, аз...

— Ти съжаляваш? Ако наистина беше така, щеше да си вземеш електронния маг и да изчезнеш. Имам нужда от тази работа. Трябва да плащам сметките. Аз издържам баба си.

Зак стисна устни.

— Осъзнавам, че си в затруднено положение, но не мога да напусна. Вече съм обвързан.

— Не биваше да се обвързваш...

— Значи ли това, че се отказваш от споразумението?

Рейчъл го гледаше безпомощно. Вече нищо не можеше да направи!

— Вземаш храната от устата на честно работещи хора!

Зак се приближи.

— Ти искаш да се върнеш на работа, аз искам да разбера дали твоят призрак наистина съществува. Колкото по-бързо стане това, толкова по-добре. Нека да работим заедно, така че скоро да се върнем към своите си дела.

— С какво право идваш тук и съсираваш целия ми живот?

От лицето му изчезна всяка следа от съчувствие.

— Ти реши да напишеш книга и да печелиш пари от твоя призрак. Това ми дава право да проверя дали говориш истината!

— О, по дяволите!

— Ще ми сътрудничиш ли?

Тя се загледа в земята. Прав беше. Каквото станало, станало. Единственият начин да се измъкне от тази бъркотия бе, като довършат започнатото.

— Добре. Но искам някакъв срок. Ако не разобличиш мята дух до Хелоуин, ще обявиш своето поражение и ще си тръгнеш.

— Съгласен съм.

— В такъв случай по-добре е да влезем и да се запознаеш с Нана. От десет минути вече наднича през прозореца и ако не влезем скоро, ще припадне от любопитство.

— Разбира се. Да вървим.

Рейчъл го придружи до входа и отвори предната врата. Снийктийф лежеше на прага и препречваше пътя. Ако искаха да се

доберат до Нана, трябваше да запознае Зак с нейния космат бодигард.

— Зак Кингстън, нашият котарак, Снийктийф. Той наскоро ни осинови.

— Това е котка? Сигурна ли си? — Зак надникна през рамото ѝ.

Рейчъл погледна към Снийк. Котаракът я гледаше със студен немигащ кривоглед поглед.

— Напълно.

— Но той няма опашка! Котките имат опашка.

— Нашата няма, отхапана е.

— Има само едно ухо!

— Ш-ш-т! Още не съм му казала това.

— Котките имат мустачки...

— И той има.

— Но... Но това не са мустачки. Това е огромен мустак! Не знам какво е, но не е обикновена котка. Убеден съм.

Точно в този момент Снийктийф скочи и нададе пронизителен вой. Зак стратегически се отдръпна от прага. Котаракът се изгърби, засъска яростно, като се мъчеше да фиксира кривогледия си поглед върху някакъв обект зад тях. Рейчъл се обърна.

Едно ниско кръгло човече, облечено в лошо скроен костюм, ситнеше по пътеката. До гърдите си стискаше куфарче.

— Госпожа Уитейкър?

Рейчъл се намръщи и като се опитваше да съска като Снийктийф, рязко отговори:

— Не!

— А госпожата вътре ли е?

— Не. Вървете си!

Зак се приближи. Сложи ръка на рамото ѝ и леко я притисна към себе си. Тя изпита някакво чувство на абсурдна благодарност, че бе с нея.

Човечето спря, очевидно ширината на раменете и заплашителната поза на Зак бяха прекалено много за него.

— Не може винаги да ме връщате, госпожице. Все някога госпожа Уитейкър ще трябва да говори с мен. Тя дължи на фирмата ни много пари.

Неочаквано почувствала се защитена, Рейчъл се опълчи срещу него.

— Ако не беше станал инцидентът с Нана, нямаше да ви дължим и петаче! Освен това, ние правим вноски.

— Правите, по пет долара на месец. Това означава... — Той размаха някакви хартии, изписани с колони от цифри. — ... че ще изплатите дълга си в две хиляди сто и четвърта година.

— Е, значи ще ви бъде платено тогава. А сега, след като изяснихме нещата, си вървете.

Мъжът погледна с неудобство към Зак.

— Ще я изправим пред съда. Ще наложат ипотека на къщата. Ако не започнат да плащат редовно, ще изгубят и нея.

Рейчъл се нахвърли върху него.

— Искате да влечите бедна стара жена пред съда? Ще ѝ откраднете дома? Ще го продадете и ще я изхвърлите на улицата, така ли? Ах, ти нещастен... — Тя се опита да се изпълзне от ръцете на Зак, та се наложи той да я хване здраво през кръста. Момичето размахваше юмруци срещу дребното човече. — Ела по-близо, двуличен мошеник, ела да видиш какво ще ти се случи!

— По-добре е да си тръгнете — обърна се Зак към банковия служител.

В този момент Снийктийф изхвърча от къщата, впи нокти в глазена на служителя и влетя отново вътре. Той се наведе към съдрания крачол на панталона си.

— Ще ви съдя!

— Добре, на драго сърце! Направи го! — беснееше Рейчъл в ръцете на Зак.

— С най-голямо удоволствие — озъби се насреща ѝ човечето, врътна се и изчезна през портата.

Зак въздъхна.

— Още от вчера го подозирах. Днес вече съм убеден. Ти си най-упоритата, твърдоглава и неразбррана жена, с която съм имал нещастието да се сблъскам.

— Благодаря. Значи ли това, че се отказваш? — В гласа ѝ прозвучва надежда.

— Това значи, че според мен си инат като магаре. Но това не означава, че се отказвам.

— По дяволите!

— И аз казвам същото! — Той я пусна.

Рейчъл опъна полата си и вече малко по-спокойна, посочи вратата.

— Да влезем ли?

Зак отново съзря котарака.

— Моля, първо дамите.

Нана седеше в инвалидната си количка до прозореца, който гледаше към предната част на къщата. Беше се постарала да изглежда възможно най-добре. Малко лек руж на бузите и лека пудра подчертаваха деликатните ѝ черти. Върху бялата си коса беше поставила кокетна черна дантела, закачена с испански гребен. На ушите ѝ висяха обеците на Франсиска.

— Нана, това е професор Зак Кингстън. Дошъл е да проучи дневника на Франсиска. Зак, това е баба ми, Бюла Уитейкър.

— Професоре, удоволствие е за мен да се срещна с човек, който най-накрая ще докаже съществуването на скъпата ни Франсиска — отговори Нана с дяволита усмивка и му подаде ръка.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Моля, наричайте ме Зак, госпожо Уитейкър — пристъпи той и пое ръката ѝ.

Една трапчинка се появи на бузата на Нана.

— Зак, можете да ме наричате Бюла. Седнете тук. — Тя посочи един стол с висока облегалка вдясно от себе си.

Зак седна и се намръщи към Рейчъл. После се обърна към възрастната жена.

— Опасявам се, че неправилно сте разбрали. Работата ми не е да доказвам съществуването на Франсиска.

Нана се усмихна, без ни най-малко да се смути.

— Е, ако не сте дошъл да докажете нейното съществуване, тогава трябва да докажете обратното.

— Да, страхувам се, че е така.

— Колко жалко. — Тя се наведе към него. — Вие не изглеждате глупав човек.

— Благодаря. — Той сви устни.

— И все пак не вярвате в нашата знаменита родственица. Това много ще ви попречи, млади човече.

Зак бързо се противопостави:

— О, аз вярвам във Франсиска. Не вярвам само в нейния призрак.

— Колко особено становище.

— Ами да, аз съм си такъв, особен.

Рейчъл с удоволствие слушаше разговора между двамата. Допадна ѝ вниманието, с което той се отнесе към крехката възрастна дама. Не можа да скрие загрижеността и топлотата в гласа си. Увери се, че въпреки своята суровост, Зак не би наранил Нана.

— И какво по-точно бихте желали да узнаете?

— Бих искал да науча колкото се може повече за Франсиска.

— Мисля, че мога да ви помогна. Ако прочетете дневниците, ще получите по-ясна представа за харектера ѝ. Но аз мога да ви разкажа

как историята интерпретира нейната съдба.

Професорът извади малък бележник и писалка от джоба си.

— Ще ви бъда много благодарен. Мога ли да си водя бележки?

— Разбира се. — Нана се надигна в стола си. — Доколко познавате историята, млади човече? Какво знаете за калифорнийските ранча?

— Знам, че те са принадлежали на заможните мексиканци и преселници от Испания, които са живели тук от хиляда осемстотин и тридесета до хиляда осемстотин и петдесета година. Мисля, че това е всичко, което съм чувал.

— Би трябало да те разведа из ранчото, когато имаш време — обади се Рейчъл. Той ѝ хвърли обезкуражаващ поглед и тя реши, че е по-благоразумно да замълчи.

— Прав сте — съгласи се Нана. — Ранчерите пасели добитък, овце и коне на обширни участъци земя. Печелили от продажбата на кожи и животинска мазнина. Франсиска Ариста е била дъщеря на такъв ранчero.

— Умряла е млада, нали?

— Да, съвсем млада. На двайсет и две. Но според нейните дневници, тя е изживяла един пълен живот за тези години. — Нана се наведе към Зак и прошепна: — Била е истинска красавица.

Той се ухили.

— Невероятно! Мога ли да запиша това?

— Можете. Това е самата истина. момичето е имало повече ухажори, отколкото пера имат птиците по себе си. Но истинската ѝ любов е бил Хуан Орtega.

Рейчъл посегна към врата си, за да извади медальона, но баба ѝ направи предупредителен знак и тя го скри. Защо ли не ѝ позволи да го покаже?

— Как е умряла? — Професорът пишеше нещо в бележника си и пропусна техните жестове.

— Според информацията, която имаме, нейният годеник я намерил мъртва в ръцете на Хуан. Двамата господа са се били на дуел за честта ѝ. За нещастие, фатално е пострадала именно тя. Умряла е, стискайки в ръцете си медальон, който оттогава насетне се пази в нашето семейство.

— Не звучи да е имала кой знае каква чест за защитаване — отбеляза Зак.

— Историята подкрепя вашето твърдение. Но ние не.

— Вие не? — вдигна вежди той.

Нана поклати глава, дантелата се свлече на раменете ѝ.

— Ако не беше предана по душа, защо нейният любовник щеше да гравира на медальона думите „Верен до гроб“?

— Може би е било някаква интимна шега.

Възрастната жена неодобрително се намръщи и Рейчъл се обади:

— Дневникът ѝ отбелязва също и за съществуването на един пръстен, който Хуан ѝ подарява, пръстен с два големи диаманта, обковани заедно — символ на тяхната любов. Семейството ѝ не е одобрило Хуан и са я принудили да се сгоди за друг. Неприятното е, че тази част от дневниците е изгубена.

— Жалко. А какво е станало с пръстена?

— Никой не знае — отговори Нана. — Вероятно Хуан Орtega го е приbral след нейната смърт. Не, не пишете това. Аз само предполагам.

— И откакто е мъртва, обитава ранчото, така ли?

— Да. Някои казват, че това е изкупуване на вина, защото била толкова... — Нана намигна игриво. — ... Може ли да се каже — не съвсем добродетелна?

— Но вие не сте съгласни?

— Разбира се, не. Така се говори, за да се предпазят други момичета да не повтарят нейната участ.

— Вече е станало традиция за сгодените двойки да се промъкват в ранчото с надеждата да я видят или да чуят камбаните — продължи обяснението Рейчъл. — Ако успеят, легендата твърди, че бракът им ще бъде изключително щастлив.

— Както беше моят с дядо ти — потвърди баба ѝ. — В нощта преди сватбата ние посетихме гроба ѝ. Видяхме светлините и чухме камбаните, и преживяхме четирийсет и пет благословени години заедно.

— Не знаех, че Франсиска е погребана в ранчото.

— Да, наистина. В онези времена семейното гробище се е намирало на територията на ранчото.

— Бих искал да го видя.

— Няма проблем. То е отворено за посетители — кимна Рейчъл.

— Отлично — рече той и добави още няколко бележки в тефтерчето си. — А тези явления къде стават? Има ли някакво специално място?

Тя се замисли.

— Специално място, да — ранчото. Но бих казала, че стават в специални случаи.

— Например по време на празници или събирания — добави баба й. — Но най-любими са ѝ сватбите. Много сантиментално, не намирате ли?

Той пропусна забележката и се обърна към момичето.

— Ти имаш описани случаите в ръкописа, нали?

— Да.

— Бих искал да го видя, а също и нейните дневници. Това ще е първата ми работа, за да мога да си създам хипотеза. След това ще разпитам очевидци и ще преценя доколко са надеждни сведенията им.

— Вероятно това е много суха и скучна дейност за вас, професор Кингстън — обади се Нана.

Зак Кингстън спря да пише. Възрастната жена седеше изправена в количката, с ръце, скръстени в скута и наклонена на една страна глава. Той затвори тефтерчето си и го пъхна в джоба.

— Да, суха и скучна работа е. Но аз съм учен и следвам определени методи. Изследвам свидетелствата и правя заключения. С други думи, разчитам само на инструменти, факти, цифри и конкретни данни.

Тя го погледна със съжаление.

— Ами всички онези неща, които не могат да се измерят или да се подкрепят с факти, нито пък да им се зададе конкретна стойност?

— Не им вярвам!

— Така вие печелите очевидното, но губите неуловимото. Живеете без любов, вяра и надежда. — Гледаше го съчувствено и говореше тъжно. — Един ден ще откриете, че това не е кой знае какъв живот, професоре.

— Не се оплаквам до този момент. — Той явно не искаше да спори.

— Ще ми кажете ли защо го правите? Защо за вас е толкова важно да определите дали нашият призрак наистина съществува?

— Защото не бива да се печели от лековерността на другите. —
Този път погледът му беше хладен и суров.

— Такава цел заслужава похвала. Човек може само да гадае защо сте превърнали това занимание в цел на живота си.

Зак се усмихна.

— Може би ще ви кажа един ден.

— Ще се радвам да го чуя. А сега, ако ме извините, малко съм уморена. Бих искала да си полегна.

Рейчъл се разбърза.

— Ще ти помогна. Зак, би ли почакал малко?

— Разбира се.

Старата дама се отпусна на стола си и затвори очи. Момичето я закара в спалнята ѝ и ѝ помогна да си легне, като покри краката ѝ с плетено на една кука одеяло.

— Хубав човек. Висок, красив... Много красив, макар че е малко объркан — мърмореше си Нана.

— Може би щеше да ме убедиш, ако не знаех особеното ти мнение по тези въпроси. За теб и Джак Изкормвача е бил неразбран от своето време.

— Ох! — Баба ѝ свали обещите на Франсиска и ѝ ги подаде. — Остави ги някъде.

— Нана, защо не даде Зак да види медальона?

Лицето ѝ се сгърчи в ситни бръчици и тя придърпа одеялото към гърдите си.

— Защото... Защото той няма да разбере, че стойността на медальона не е в скъпоценните камъни и златото, а в магическата му сила. Той не вярва в чудеса и почувствах, че трябва да го пазим от него.

— Тогава няма да му го показвам.

Рейчъл целуна баба си и мина в своята стая, за да остави обещите. Поколеба се за момент, а после докосна медальона и прошепна:

— Направи така, че да повярва. Той трябва да вярва в нещо. — Погледна към кутията с ръкописа си и почувства неудобство. Върна се в дневната и му подаде дневниците.

— Моят издател каза да не ти давам ръкописа си. Спомена, че е възможен конфликт на интересите. — Прехапа устни.

— Конфликт на интересите? — Гласът му прозвуча цинично. — Някъде съм чувал това.

Тя вдигна брадичка.

— След като знаеш думата, предполагам, че ще разбереш позицията на издателя ми. Мога да ти дам списък на очевидците, които съм интервюирала и общата история на ранчото. Това ще ти свърши ли работа?

— Би трябало.

Рейчъл не можеше да се стърпи и зададе въпроса си, който съдържаше плаха надежда:

— Промени ли си решението да разобличаваш Франсиска? Срещата с Нана имаше ли изобщо някакво значение за теб?

— Да, имаше. Но намерението ми остава.

— Още ли мислиш, че се опитвам да те измамя?

— Съдът не се е произнесъл. Макар че, ако се опитваш да лъжеш някого, то баба ти не е замесена в тази история.

— Много благодаря!

— Какво очакваш? Ясно е, че страшно се нуждаеш от пари и виждаш в книгата си един лесен начин да ги получиш. Отчаяните хора предприемат отчаяни действия. Може вече да си затънала достатъчно и да не виждаш почен начин за измъзване.

Рейчъл се обиди.

— Отчаяна или не, никога не бих извършила нещо неетично!

— Радвам се да чуя това, тъй като имам намерение стриктно да проверя фактите около Франсиска.

— Без значение кого или какво ще бъде жертвано?

— Ако експериментите ми провалят книгата ти, да.

Никога не се беше замисляла колко боли понякога истината.

— Чудя се защо ли ти помогам...

В очите му светна весело пламъче, което стопи напрежението.

— Помагаш ми, защото мислиш, че греша, нали така?

Рейчъл се приближи и докосна ръката му.

— Не мисля, а знам. Ще видиш, че Франсиска ще те опровергае.

— Възможно е. Но заради самата теб се моля очевидците да са надеждни.

Какви бяха неговите стандарти за надеждност? Ако има предвид доколко вярват в това, което се е случило с тях, да. Те само

преповтарят собствените ѝ преживявания. Но точно тях Зак Кингстън оспорва.

— Какво имаш предвид като надеждни?

— Например нормални и здравомислещи. До няколко дни няма да започвам експериментите. Бих искал да си създам работна хипотеза. С Кърт ще разпитаме свидетелите. Искаш ли да присъстваш?

— След като не съм на работа, няма къде да ходя. Освен това, уговорката е да сме заедно, нали?

— Много добре. Ще държим връзка.

Той взе кутията и се запъти към вратата. Спря, обърна се и задържа погледа си върху нея. После бързо излезе.

Господин Харпър държеше в ръцете си репортажа на Рейчъл.

— Ейвъри, замисляла ли си се за някаква професия извън журналистическата?

— Не.

Поне не насърко. Бяха я уволнявали от толкова много места, че изборът ѝ беше ограничен.

— Знаех си, че ще ми отговориш така. — Червеният му молив бързо шареше по листа.

Тя се изкашля.

— Господин Харпър, бих искала да ви попитам за първата статия, която написах. — Рейчъл намръщено погледна вестника в ръката си. — Или, по-добре е да кажа, първата, която бе пренаписана след мен. Тази за професор Кингстън.

— О, това е твоята статия, Рейчъл! Имаше нужда от малко разумна редакция, това е всичко.

— Вижте, не поставям под въпрос разумните ви редакторски способности...

— Какъв напредък!

— Но аз много работих върху материала!

— Вярвам ти, Рейчъл.

— Във вестника няма нито дума от това, което писах.

— Разбира се, че има. Целият първи ред представлява комбинация от думи, които си използвала в статията си. — Той хвърли

на бюрото страницата, която току-що бе редактиран. — Погледни поправките, които направих по тази.

Момичето взе листа и зачете.

— Мисля, че моят вариант е много по-интересен.

— И аз така мисля. Изречението за това, как слънцето блести в меднозлатистата коса на професора, ще ме вдъхновява през целия ден. То веднага навежда на мисълта, че Кингстън ще разобличава твоя призрак.

Тя се усмихна.

— Наистина ли? Все още нищо не сте видели. Почакайте само следващия ми репортаж. Утре Зак започва да интервиюира очевидците.

Харпър затвори очи и изпъшка.

— Просто агонизирам от нетърпение да го прочета.

Рейчъл се усмихна още по-широко.

— Щастлива съм да направя каквото мога.

— Къде за пръв път усетихте това присъствие? — попита Зак свидетелката на Рейчъл.

— Почакайте да си спомня — вдигна замислено вежди възрастната жена. — Бях излязла от къщата и обикалях из гробището. Тогава го почувствах. Не, не — преди това беше. В трапезарията. Или май че беше в кухнята? В ранчото със сигурност.

Професорът отбеляза нещо.

— Опишете това присъствие.

— Беше... неясно. Тъмно и неясно, ако разбирате какво имам предвид.

— Тъмно и неясно...

— Точно. Гъделничкаше ме и ме накара да се смея.

— Бяхте ли пила лекарствата си този ден? — кратко я прекъсна Кърт Морис.

Тя кимна с побелялата си глава.

— Да. Взимам хапчетата всеки ден. Синът ми се сърди, ако не ги пия редовно. Без тях получавам халюцинации, нали разбирайте?

Рейчъл затвори очи и въздъхна.

— Този призрак е нищо работа, нищо.

— Така ли мислите? — попита Зак.

— Аха! Нищо ти казвам, в сравнение с онази работа, дето видях.

— Наистина? Каква работа?

Старият господин се наду като пуйк.

— Засякох първата си летяща чиния в хиляда деветстотин петдесет и пета. Докладвах. Дойде някакъв мухльо от правителството да говори с мен. Дрънка куп щуротии за балони и слънчеви петна. Тези от правителството правят заговор и крият истината.

Зак погледна Рейчъл и отново се обърна към свидетеля.

— Коя истина?

— За онези, извънземните. — Той се наведе и зашепна: — Тези отгоре не дават никой да знае, че има такива из цялата страна, държат ги в тайни военни бази. Ама аз ги открих!

— И как?

— Видях ги. С очите си ги видях! От друга планета са.

Рейчъл се отпусна на стола си.

— Благодаря за идването, господин Карътърс — ухили се Кърт.

— Следващият!

— Аз и Джони се намъкнахме в гробището, щото Фред Уилкинс ни рече пъзловци. Но мен не ме е страх ей толкова. Чакахме до среднощ... И тогава я видяхме!

— Какво видя, Майк? — попита Зак.

— Нея. Призракът! С дълга черна коса и горящи червени очи. И ръмжеше. Щеше да ни изяде. Аз и Джони духнахме бързо.

— Благодаря. Майк. Можеш да си вървиш.

Хлапакът се изви на стола.

— Нищо ли няма да платите?

Рейчъл зарови лице в ръцете си и започна горещо да се моли.

— Вие видяхте призрака, така ли? — зададе обичайния си въпрос Зак.

— Не, никого не съм видяла. — Жената се колебаеше. — Трудно ми е да го обясня. Беше повече като усещане.

— Усещане ли? — намеси се Кърт. — Е, благодаря ви за идването...

Зак го прекъсна:

— Какво усещане?

— Топло... Някакво кадифено усещане. О, и аромат...

— Сяра? — услужливо предложи Кърт.

Жената се усмихна.

— Разбирам вашия скептицизъм. Аз също не вярвам в призраци.

Нито твърдя, че съм видяла духа на Франсиска. Казвам само, че с мен се случи нещо необичайно, когато посетих ранчото. Не съм изпитвала подобно нещо преди и никога няма да го забравя.

— Моля, продължете. Споменахте някакъв аромат — подсказа ѝ Зак.

— Правилно. Усетих миризма на гардении.

— Може да е идvalа от някой храст през отворен прозорец, а?

— Питате ме това, което аз самата съм се питала. Ароматът не беше от истинско цвете. В стаята нямаше цветя, а и в този сезон не цъфтяха. С мен нямаше никой.

— Парфюм на някой служител или на човек от предишната група?

Жената поклати глава.

— Не, не. Съжалявам. Сигурна съм, че не миришеше, когато влязох в дневната. Усетих единствено дъх на току-що полирano дърво. Помня добре, защото mi направи впечатление колко чисто поддържаха всичко. Други миризми нямаше.

— Какво се случи после?

— Стори mi се, че ме наблюдават. Може да не ме разберете правилно, но впечатлението беше много силно. Във въздуха се усещаше някакъв хладен повей, както когато плувате в океана. Разбирате ли? Когато плувате в топла вода и изведнъж попаднете на ледено течение?

Професорът кимна.

— Чудесно описание! Какво стана след това?

— Същевременно усетих топлина.

Кърт я погледна объркано.

— Хлад и топлина?

— Знам, че звучи странно. Но вие попитахте какво се случи и аз ви описвам. Не мога да обясня причината. Давам ви само фактите. Тръгнах из стаята. Наоколо нямаше никой. Усетих лека миризма на полирano дърво. Разхождах се наоколо, защото затова си бях платила. Въздухът изведнъж стана леденостуден. Едновременно с това долових онази кадифена топлина. Стана ми уютно, никак си се чувствах защитена. Не изпитах никакъв страх. Ароматът на гардении ме обгърна. През цялото време усещах нечие присъствие. Но в действителност нямаше никой. После студът изчезна, а заедно с него и миризмата на гардении.

Зак беше заинтригуван.

— А после не усетихте ли същия аромат?

— Не, нито пък студено течение.

— Благодаря ви, госпожо Макдоналд. Мога ли да ви извикам, ако се нуждая от повече информация?

— Разбира се. — Тя се поколеба. — Има още нещо...

— Да?

— Ще ви прозвучи много странно.

Кърт се ухили отново:

— Ни най-малко!

— Предполагам, че сте чували най-невероятни истории. — Жената се намръщи. — Както и да е. В този ден носех много скъпи диамантени обеци, подарък от съпруга ми. И през цялото време на... моето преживяване имах чувството, че някой иска да ги свали. Държах ръцете си на ушите.

— Изплашихте ли се? — попита Рейчъл и инстинктивно докосна собствените си обеци.

— Не. Само ми се струваше, че ако не ги държа, ще ги изгубя. По-късно осъзнах колко бе налудничаво това. — Тя с неудобство се засмя. — Глупаво е, нали? Затова досега не съм го споменавала. Мислите ли, че е важно?

— Никой още не знае. Благодаря, че дойдохте. — Зак ѝ подаде ръка.

— Надявам се, че помогнах.

След минута професорът затвори вратата на апартамента си. Рейчъл погледна двамата мъже.

— Безнадеждно е, нали?

Той поклати глава.

— Елси Макдоналд е единственият надежден свидетел досега, но всичко, което е усетила, е промяна в температурата, необяснима миризма и общо, неопределено смущение.

Момичето беше почти отчаяно.

— Имам още очевидци, които ще подкрепят нейните сведения. Или поне част от тях. Всъщност, не помня на някого да са заплашвали да му свалят обещите.

Кърт се закиска, но Зак му хвърли предупредителен поглед.

— Оставаме само с това неопределен „усещане“. Не може да се провери съществуването на дух с такова съмтно доказателство. Трябват ти по-съществени данни.

— Но и на теб ти трябват такива, за да опровергаеш съществуването й. Нещо конкретно, абсолютно и надеждно.

— Май че е време да сложа моята апаратура — предложи Кърт.

— Да, инсталирай я. Трябва да открия физическата причина за температурните промени. — Зак погледна иронично Рейчъл. — Може би ще намерим достатъчно свидетелства и ще задоволим адвокатката на нашия дух.

— Едва ли ще откриете научно обяснение за камбаните и светлините.

— Тук е земетръсна зона. Ще се свържа с лабораторията в Пасадена — обади се Кърт. — Еventуално да свържат датите на тези явления със сеизмична активност.

— Правилно. — Зак провери тефтерчето си. — Това означава магнитометър, спектроскоп, термограф и филм за инфрачервения спектър. Ще използвам детектор за звук и движение с диодни микрофони. Да опитаме с тях и да видим какво ще се получи.

Рейчъл беше направо стъписана.

— Какво е всичко това?

— Това, което искаше. Апаратура, която ще ни даде конкретно, абсолютно и надеждно доказателство. — Професорът погледна асистента си. — Колко време ти трябва?

— Около два дни.

— Давай тогава.

— Чакайте малко! — Рейчъл застана между двамата. — Кой ще провери дали нещо не извъртате?

Кърт се обърна към шефа си.

— Да тръгвам ли, професоре?

— Да, залавяй се за работа.

Зак хвана Рейчъл под ръка, взе един стол и я сложи да седне. Докато успее да отвори уста, за да протестира, Кърт се измъкна от стаята.

Тя гледаше ръката му. Дълги силни пръсти с грижливо поддържани нокти. По дланите му имаше втвърдявания от мазоли и Рейчъл се чудеше откъде ли ги е получил. Съдейки по широките му рамене и силата му, вероятно се занимаваше с активни физически упражнения.

— Ще ти обясня всичко, след като Кърт си свърши работата.

Тя потърка ръката си, макар че той я бе стиснал съвсем леко.

— Ти можеш да ми обясниш, но аз все пак нищо не разбирам от такава апаратура.

— Тогава, освен да ти дам телефоните и адресите на хората, от които сме я получили. Те ще потвърдят, че е надеждна.

Зак седна на ръба на масата и подпра крака си на един стол. Беше... твърде близо до нея. Трябва бързо да си тръгне. Лудост е да се остави този мъж да я изкушава така. Още по-голяма лудост е да го остави да забележи това.

Рейчъл се опита да се съсредоточи в разговора.

— Тоест, трябва да повярвам на думите на някакви непознати, че машинарията ти е истинска, така ли?

Зак въздъхна шумно и нетърпеливо, подпра ръка на коляното си и се наведе още по-близо.

— Добре. Можеш да доведеш, когото искаш, за да провери апаратурата ни. Така по-добре ли е?

— Да. Случайно се оказа, че имам експерт по електроника в джоба си. Ще го извадя и ще го накарам да следи Кърт.

— Ами, да.

— А аз какво ще правя?

Зак грабна един стол, сложи го пред нея, седна назад и обгради облегалката с ръце. Лицето му беше само на сантиметри от нейното.

— Първо, трябва да прецениш възможностите си.

Рейчъл преглътна. Разбираше ли той двусмислието на думите си? Усещаше ли, че една малка глупава част от нея я подтиква да обвие

ръце около врата му и да го помоли да й помогне... да оправи цялата тази ужасна каша.

— И ако осъзная, че нямам никакви възможности?

— Тогава нямаш избор. Ще трябва да ми повярваш.

Момичето сведе очи, за да скрие тревогата си.

— Шегуваш се, нали? Караж ме да завися от нещо, което не може да се измери с уреди, да се подкрепи с факти или да му се зададе конкретна стойност?

— Цитираш ли някого?

— Не, но бих могла. Цитирам: ти каза, че залагаш само на уреди, факти и цифри. Край на цитата.

— Споменах ли, че паметта ти направо ме плаши? — Развеселен, Зак опря брада върху ръцете си.

— Всъщност каза, че тези мои способности са забележителни.

— Не, отредактирай това. Смени го с „ужасяващи“.

Той се наведе още по-напред — устните му бяха на сантиметър от нейните. Тя се отдръпна и столът ѝ се бълсна в стената. И двамата замълчаха. Съзря в очите му същото чувство, което изпълваше и нея. Зак бе увлечен. В следващия момент той се отдръпна и тя разбра, че се съпротивлява на тази мисъл. Рейчъл се опита да говори нормално.

— Избягваш да ми отговориш.

— Какъв беше въпросът? — Гласът му прозвуча някак вяло.

— Въпросът за доверието. Каза, че трябва да ти вярвам. Ако беше на мое място, щеше ли да зависиш само от вярата?

— Не. Но аз съм учен. Ти си така нареченият „вярващ“. От мен са фактите и цифрите, от теб доверието, вярата и надеждата.

— И любовта? — осмели се да попита Рейчъл.

Лицето му се стегна.

— Ти се занимаваш и с това. Така че оставаш в по-неизгодно положение. Приеми съвета ми: изравни шансовете си с моите и намери електронен експерт. — Зак протегна ръка, хвана я за китката и я вдигна от стола. — А дотогава нека отидем в ранчото и ти покажа какво може да прави апаратурата ми. Не бих искал някой да каже, че съм се възползвал от твоята... наивност.

ПЕТА ГЛАВА

Те се качиха в колата на път към ранчото. За Рейчъл това бе отиване у дома. Познаваше и обичаше всяка педя от голямата сграда. Тя го поведе през вътрешния двор към предната веранда. Красиви пейки от ковано желязо бяха поставени по алеята към огромна дъбова врата.

Вътре в помещенията температурата бе много по-ниска.

— Стените са дебели около метър. Осигурявали са защита от капризите на времето и от индианци.

— Тази стая е великолепна! — Зак оглеждаше високия таван и массивната каменна камина.

— Това е било така наречената зала. Използвали са я за семейни събирания и празненства. Мога да те разведа, ако искаш.

— Нека първо видим Кърт.

Асистентът беше в трапезарията, разопаковаше апаратурата.

— Ще останете ли известно време тук? — попита Кърт. — Затварят ранчото и искам нещо да хапна. Не ми се оставят нещата без надзор.

— Върви, аз ще остана. Тъкмо ще проверя екипировката — отвърна Зак.

Рейчъл гледаше камерите, металните кутии и електрониката, съвсем не на място сред старинната обстановка. И цялата тази машинария срещу един малък беззащитен дух?

— Какво би искала да ти обясня най-напред?

Тя посочи малък цилиндричен предмет, подобен на леща за камера.

— Това е спектрометър. Прикачва се на фотоапарат. Ако снимам някакъв обект, например птица, спектрометърът пречупва светлината и обектът се фотографира в спектралните си лъчи — като цветна композиция.

— Ъхъ.

— Сега ще ти покажа. — Извади от една чанта снимки и ѝ ги подаде. — Това са фотографии, направени със спектрометър.

— Чудесни цветове!

Зак се приближи и леко се облегна на рамото ѝ, като ѝ показва едно петно.

— Това е орел. Виждаш ли очертанията?

— Да — излъга Рейчъл.

В този момент виждаше и чувстваше само неговото присъствие. Усещаше непреодолимо силно привличане, което я правеше неспособна да владее естествените си реакции. Той изглежда нищо не забелязва.

— Да кажем, снимал съм нещо и съм уловил, без да знам, птицата в рамката. Ако искам да разбера какво съм фотографирал, изпращам снимката в лабораторията. Там могат да я идентифицират по цветовете ѝ, тоест по спектралния състав.

— И какво общо има това с призрака? — Рейчъл се мъчеше да говори спокойно и свързано.

— Теоретично духовете се състоят от енергия, която оставя спектрални следи. Те могат да се фотографират. Ще поставим няколко такива камери, няколко обикновени апарати и някои други, заредени с филми за инфрачервения спектър. Ако Франсиска се появи, ще можем да я снимаме по някой от тези начини.

— А как ще решите кога да снимате?

— Използваме детектори за звук и движение. Щом те се включат, камерите автоматично правят снимки, които по-късно анализираме. Всичко, което не можем да си обясним, изпращаме в лабораторията за анализ.

— А какво е онова там? — Тя посочи черна метална кутия с бутони и цифри по нея.

— Магнитометър с катодни лъчи.

Зак се върна при нея и ѝ подаде магнитометъра. Наведе глава над уреда и почти допря бузата ѝ. Рейчъл затвори очи и вдъхна аромата, който идеше от него. Миришеше на сапун и на одеколон с дъх на кедър. И на още нещо — нещо неописуемо приятно, което я обгърна с кадифена топлота. Тя се почувства защитена и...

До ухoto ѝ прозвуча смях.

— Ще трябва да погледнеш, ако искаш да разбереш как работи.

Рейчъл отвори очи и се вгледа с невиждащ поглед в апаратата. Разбираше ли Зак как се чувства в момента? Ох, господ да ѝ е на помощ.

— Гледам, гледам.

— Другата теория е, че духовете създават отклонения в магнитното поле. Този уред може да отчита това по всяко време.

— Но стрелката не се движи! Счупен ли е?

— Не.

А би трябвало да се движи!

Той взе магнитометъра от ръцете ѝ и го върна на мястото му. Извади друг прибор — голяма кутия с прозорче и руло хартия вътре. Включи го в електрическата мрежа.

— Това е термометър, който отбелязва на графика промените в температурата. Него ще монтираме тук, на мястото, където Елси Макдоналд е почувствала студения участък.

Зак завъртя един ключ, иглата премина по хартията и след малко се стабилизира на трийсет и два градуса.

— Трийсет и два? Всъщност е много по-топло — обади се Рейчъл.

И стана още по-топло, когато Зак клекна до нея и се загледа в апаратата. Скалата бързо започна да пада и стигна двайсет и осем градуса. Рейчъл усети отново миризмата на неговия одеколон заедно с другия приятен аромат. Отнякъде този парфюм ѝ беше познат... Но, да — гардении!

— Зак?

Той потупа термометъра.

— Кърт трябва да провери уреда дали не се е повредил при транспортирането.

— Зак! Каква е тази миризма?!

— Каква миризма?

— Тази на цветя.

Той изключи уреда и го остави на мястото му.

— Вероятно някакъв парфюм?

— Това са гардении!

— Не знам. Може би.

— О, божичко, тя е тук! — Рейчъл започна да обикаля наоколо.

— Франиска е тук! Бързо, направи нещо с твоите машини. Започвай

да спектромагнетизираш твоите катометри!

Изтича до магнитометъра и го разтърси.

— Започвай да се отклоняващ, глупава машино! Франсиска е тук!

— Рейчъл, внимавай с това! Много е чувствителен!

Тя удари кутията с юмрук.

— Чувствителен, друг път! Изобщо не работи. Направи нещо!

Започна нервно да обикаля наоколо, ала изведнъж се спъна и падна по гръб. Обещата на Франсиска изхвръкна от ухото ѝ, удари се в дървения под и падна право в краката на Зак.

— Не го направих аз! Тя го направи.

Той изсумтя с отвращение.

— Глупости, падна от ухото ти!

— Франсиска я измъкна. Точно така е постъпила с Елси Макдоналд.

Той се наведе и взе обещата.

— Първо искаш да повярвам в призрака. А сега пък и в призрак-крадец на обеци. Сложи си я обратно и ми дай магнитометъра.

Подаде ѝ ръка и я изправи на крака. Рейчъл неохотно се подчини.

— Какво трябва да направи Франсиска, за да те убеди, че съществува? Ароматът на гардении, падане на температурата, обещата изхвръква. Това не е ли доказателство?

— Съвпадения. — Той леко я разтърси за раменете. — Спри и помисли малко, Рейчъл. В момента на включването машината подаде погрешна температура. Ти усети ли някакъв студ във въздуха?

— Как да усетя, като ти направо ме задушаваше!

— Как така те задушавах?!

— Висеше над мен. При това положение не бих почувствала и нов ледников период!

Рейчъл изтръпна и се изчерви. Присвитите му очи направо ѝ казаха, че е разбрал всичко! Зак се колебаеше как да реагира. После се усмихна, а погледът му заблестя с неописуема чувственост. Този път не се съпротивляваше на онова, което направо беше изписано на лицето ѝ.

— Какъв аромат казваш?

— Ами... В началото помислих, че си ти. Твоят одеколон. — Тя отстъпи с неудобство. — Той мирише малко на гора. После усетих

другия дъх на цветя. Реших, че вероятно е сапуна ти.

Зак се приближи.

— Искаш да кажеш, че си се опитвала даоловиш миризмата ми?

— Да, заради работата. Опитвах се да разбера дали са гардении.

— А сега, можеш ли да помиришеш? Още ли ти мириша на цветя?

Тя подуши.

— Не, само одеколонът ти.

— И никакви гардении? — Той се приближи още по-плътно до нея. — И след това се развълнува?

— Е, развълнува е прекалено силно казано...

— Да, но се спъна в килима и падна.

— Добре де, развълнувах се. Какво от това?

Ръцете му обхванаха бедрата ѝ и той я притегли към себе си. Рейчъл се бореше с желанието веднага да го прегърне.

— И ти падна силно, така че обещата ти изхвърча, нали така? — Притисна я до себе си и почти допря устни до нейните.

— Не е вярно! — бранеше се тя.

— Мисля, че точно това се случи! — И я целуна.

Чудесно бе да бъде в ръцете му, чудесно бе да я целува, да чувства докосването му. Всичко потъна — мислите ѝ, разума ѝ. Сърцето ѝ биеше силно, гореща топлина я заливаше. Една част от нея се сля с мъжа, който я притискаше до гърдите си. Нещо се промени. Повече никога нямаше да бъде същата.

Чу се лек звън и обещата на Франсиска отново падна.

— Тук виждам, че те очаква щастие.

Рейчъл разсеяно слушаше как Мадам Зуфало гадаеше на баба ѝ по една кристална топка. Всъщност нещо съвсем друго занимаваше ума ѝ. Получиха предупредително писмо, че Нана ще бъде изправена пред съд за неплатени дългове.

— Виждам голямо богатство. Ще дойде от неочекван източник.

Момичето отчаяно стисна медальона. Защо желанието ѝ не се изпълнява по-бързо?

— Виждам някаква външна намеса. Виждам мъж... любов. Бюла, скъпа, намерила си някакъв красавец и не си ми казала?

Рейчъл се чудеше какво да прави. Как да накара човек, който даже не вярва в любовта, да повярва в един дух? Разбира се, мислеше за Зак — този господин „Факти, Цифри и Конкретни Доказателства“. Мислеше и за целувката. Как може тя да бъде обяснена научно? О, вероятно той ще намери начин да я оправдае. Стисна медальона: „Помогни ми, Франсиска. Докажи му, че съществуваш! И направи така, че бързо да намеря тези пари!“.

— Виждам блясък на... О, колко е красив! Блясък на диаманти!

Да, господин Сантос спомена, че могат да решат финансовите си проблеми, ако продадат медальона на Франсиска. Но Нана е непреклонна. Медальонът ще остане в семейството! Какво би останало от нейната собствена вяра и надежда? А какъв ще е шансът за любовта тогава?

— Виждам благополучие, което ще дойде откъдето най-малко очаквате, просто изневиделица.

С едно ужасяващо мяукане Снийктийф скочи в скута на Рейчъл и пусна от устата си обещата на Франсиска. Тя я сложи в джоба си.

— А къде е другата, Снийк? — Рейчъл започна да го гали зад откъснатото ухо. Той затвори очи и шумно замърка.

Мадам Зуфало привърши с гледането и седна до Рейчъл.

— Твоята аура е така... безцветна, скъпо дете. Какво се е случило? Нещо с книгата ти?

— Това не е единственият проблем. Моят издател каза, че книгата ще има успех само ако Зак не разобличи Франсиска.

— Не звучи утешително. Опасях се, че професорът ще създаде усложнения.

— И то какви! Двамата с асистента му поставят апаратура из цялото ранчо. Никога не сте виждала толкова много джунджурии.

— Електроника?

— Да. Той се опита да ми обясни как работи, за да разбера експериментите му, но аз не съм квалифицирана достатъчно, за да проверявам резултатите.

— Помниш ли каква бе апаратурата?

Тя погледна неразбиращо в Мадам Зуфало. Когато ставаше дума за машинарии, фантастичната й памет винаги й изневеряваше.

— Ъ-ъ, имаше катометър магна-не-зnam-си-кой.
— Магнитометър с катодни лъчи?
— Да, май така го нарече. И-и... термо-нешо, и спектро-не-зnam-
си-какво.

— Термограф и спектрометър, предполагам.

Рейчъл се облеци:

— Откъде знаете тези неща?
— Попадала съм, ъ-ъх, познавам ги — изкашля се Мадам.
— Ще mi помогнете ли? Моля те, Зак каза, че мога да доведа
експерт за проверка.

Мадам се колебаеше.

— Разбира се, мен трудно може някой да ме изльже. Но не
мисля, че... Добре, ще ти помогна, но при едно условие.

— Какво е то?

— Ще проверявам, когато професор Кингстън не е там.

— Трудно ще е, но мисля, че мога да го уредя. Защо не искате да
го виждате?

— Защото... — Мадам Зуфало се разкашля. — Защото
невярващите пречат на моите сили. А той е именно такъв, нали?

— И то какъв!

Мадам Зуфало надникна изпод големите си слънчеви очила и
дръпна шала си ниско над челото.

— Дотук добре. Имат видеокамера във всяка стая, детектори за
звук и движение, камери на камбанарията и на гробището,
спектрометър и така нататък.

— Да, Зак каза, че Франсиска ще бъде засечена поне от един от
тези апарати.

— М-м, да. Опасявам се, че ще бъде трудно да ги изльжем.

— Какво искате да кажете?

— Как какво? Искам да кажа, че най-накрая ще успеят да я
филмират. Инсталирани са на места, незашитени от външни влияния.
Детекторите лесно могат да излязат от строя.

— Това добре ли е?

Мадам весело се усмихна.

— Да. Чудесно за улавяне на нашия малък призрак... Или за нещо друго.

— Животно, което може да мине наоколо?

— Четириного, или... — Тя замърмори под нос. — ... някое двукрако.

— Някой от охраната ли имате предвид?

— Ох, и охрана ли имат? — Мадам се ослуша. — Твойт професор е тук! Трябва да бягам!

Госпожата бързо се изнiza през изхода.

Рейчъл изчака Зак.

— Чух, че си намерила електронен експерт и реших да се отбия, за да се запознаем. — Забеляза как Мадам напусна и се намръщи. — Изглежда ми позната. Познавам ли я отнякъде?

— Не вярвам. Не ми спомена такова нещо.

— Предполагам, че се лъжа. — Погледна към Рейчъл и тя разбра за какво ще говори по изражението му. — Трябва да обсъдим снощицата случка. Между нас съществува привличане, някаква химическа реакция, бих казал. Направихме грешка. Повече няма да се повтори.

— Няма? — Изумление и съжаление звучаха в гласа ѝ.

— Не. Ти беше развълнувана от свидетелството на Елси и когато апаратурата леко се отклони... — Зак вдигна рамене.

Аха, това беше научното му обяснение на случая.

— Чакай да схвана точно. Аз бях прекалено развълнувана от погрешните данни, защото мислех, че Франсиска беше там, това се комбинира с тази... химия и настъпи спонтанно избухване, така ли?

— Да, експлозивна реакция, казано точно.

Обзе я ярост и гняв.

— И за да се случи отново такова нещо, са необходими подобни обстоятелства?

— Да. — Зак говореше напълно сериозно.

— А тази машинария в момента работи ли погрешно?

— Не — леко се усмихна той.

— Франсиска тук ли е?

— Не, доколкото разбирам.

— Тогава, обясни ми това.

Рейчъл обгърна врата му и го целуна силно. За нейна изненада не срещуна съпротива. Той също я прегърна и ѝ отговори. Желанието

отново пламна между тях. Тя се чувстваше издигната до звездите и в тази реакция на двамата нямаше нищо рационално, абсолютно нищо. След много, много време дойдоха на себе си. Рейчъл се задъхваше.

— А това, което сега изпитахме, беше само физическо желание, така ли?

— Точно така. Съвсем доброволно, ако не се лъжа.

— И нищо неясно, неуловимо, безразсъдно?

— Не, освен ако тези думи не включват напълно земната страст.

— Чакай да разбера по-добре. Ти реагираш така с всяка жена, която целуваш, така ли?

— Какво искаш от мен? — Той я погледна подозително.

— Искам отговор — да или не. Защото, ако отговориш с „да“ това значи, че нещо не разбирам.

— Досега не си била целувана така?

— Не, определено не.

— И искаш да бъдеш целуната отново по този начин?

— Да. — Тя се отдръпна, преди той да пристъпи към действие.

— Но не само заради напълно земната страст. Нито пък защото искаш да го направиш още веднъж.

— Разбирам. — Зак скръсти ръце. — Ти искаш нещо ирационално, неуловимо, нематериално.

— Така мисля. Искам това, което е имала Нана и моите родители. Искам... Имам нужда от постоянство.

— Щях да бъда лъжец, ако кажа, че мога да ти предложа такова нещо. Не мога да завоалирам нещата. И двамата изпитваме физическо привличане един към друг. По природа не вярвам във вечни клетви за вярност, нито в любовни магии. Мога да бъда излъган. Но не мога да бъда мамен твърде дълго!

— За мен любовта не е измислица. Тя съществува! Винаги съм я чакала, мечтала съм за нея... Онова неуловимо чувство, безразсъдство и лудост...

— Рейчъл, аз съм открит и прям човек. Не обичам лъжите и нечестните игри. Кажи ми, защо подхвана този разговор за постоянната връзка? Малко неочекван е. Нима вярваш, че твоят семеен призрак е нашият добър дух?! Може би смяташ, че той ни събра? Или целиш единствено да ми докажеш, че призракът съществува?

Необходимо ѝ беше доста време, за да проумее думите му. И когато това стана, нещо у нея угасна. По-добре беше още сега да разбере, че звездите са твърде високо. Преди копнежът да стане непреодолим.

— Казах ти и преди. За нищо на света не бих използвала близостта ни с никаква користна цел. Как можа да го допуснеш дори?

— Защото и преди са се опитвали.

— Не, не и аз! Никога!

Той не отговори. Прегърна я през раменете и леко я погали по тила.

— Имах намерение да сложа край на нашата връзка. Признавам, увлечен съм по теб. Дори желая нещо повече, поне за известно време. Но нито за миг не си мисли, че ще позволя чувствата да повлият на резултатите от моята работа.

Зак се наведе и я целуна. И за един миг Рейчъл се издигна до звездите. После се отскубна от ръцете му и избяга. Избяга от онova, което искаше най-много на света.

— Рейчъл, скъпа, не мога да следя програмата по телевизията, ако обикаляш така насам-натам. — Възрастната дама наклони глава.

Момичето седна на стола до баба си.

— Нана, защо Мадам Зуфало не иска да се види със Зак?

— Това ли те тревожи? Лесен въпрос. Ако ти отговоря, ще ме оставиш ли да гледам предаването за дивите патици?

— Ама ти истината ли знаеш? — Рейчъл бе удивена.

— Разбира се. Още от началото забелязах, че реагира странно на името му. Зададох ѝ няколко въпроса и получих отговор. Добрият професор преди време е изобличил някакъв неин дух. Това много я разстроило. Беше ми казала, че задълго време си е изгубила дарбата. Едва от скоро се върнала към бизнеса си, само че този път като гадателка... О, виж, програмата свърши. Ще ми помогнеш ли за леглото?

Половин час по-късно телефонът иззвъня.

— Госпожице Ейвъри? Обажда се Хектор от охраната на ранчото.

— Здравей, Хектор. Как е малкият Мануел? Чух, че има морбили.

— Добре е, госпожице. Обаждам ви се, защото тук има някаква странна жена, която си играе с апаратурата на професора. Каза, че работи за вас и настоя да я пусна. Искам да проверя.

— Мадам Зуфало?

— Ако носи огромна шапка и някаква лъскава дреха като пижама, значи е тя. Мисля, че не бива да бърка в машините. Бихте ли дошла да поговорите с нея?

— Идвам веднага.

Петнайсет минути по-късно Хектор я придружи по пътеката към гробището.

— Покачила се е на едно дърво. Ей там, госпожице Ейвъри?

Мадам стърчеше на един клон недалече от гроба на Франсиска и се мъчеше да завърже някакъв странен предмет точно над камерата.

— Какво правите горе? — извика Рейчъл.

Мадам сграбчи най-близкия клон, за да не падне.

— Господи, изплаши ме.

Като пуфтеше и пъшкаше, тя се смъкна на земята.

— Мога да обясня...

— Саботирате експериментите на Зак, нали? Защо?

Гадателката вирна брадичка.

— Обвинявате ме в такова недостойно нещо?

— Да. И искам да знам какво става?

— Виждаш ли онзи малък паяк там? Той не е истински, а магнитен. Като го сложиш пред магнитометъра, ще предизвика отклонение. Това ще даде на професора физическо доказателство. Освен това донесох и лед. — Тя извади малък контейнер иззад един надгробен паметник. Отвори го и оттам започна да излиза пара. — Температурата пада, създава чудесна илюзия за призрак и не оставя никакви следи. Харесва ли ти идеята ми?

— Не!

Мадам раздразнено хлопна капака.

— Не те разбирам. Професорът е сериозен проблем. Той ще разобличи твоя дух и надеждите ти за книгата пропадат. Бюла ще изгуби къщата си, а аз — една добра приятелка. И за какво е всичко това?

— Защото е нечестно. Забравихте ли моя медальон? Желанието ми ще се изпълни, ако остана завинаги вярна.

— Какво общо има честността с верността?

— Вие не вярвате във Франсиска, така ли? — Рейчъл се почувства нещастна. — Смятате, че е някаква измислица?

— Е, измислица е много силно казано, но... Мисля, че си много откровено момиче. Имаш развито въображение.

Без да каже дума, Рейчъл отиде до дървото, покачи се на клона и откъсна конеца, на който висеше магнитът.

— Вземете си това! — заповядала гадателката, като отмахваше листата от лицето си.

— С удоволствие!

Рейчъл замръзна на мястото си. Това не беше нито гласа на Мадам, нито на Хектор. Зак...

— Така, така. Ако не се лъжа, това е моята стара приятелка, шарлатанката Мадам Зуфало. — Зак погледна разярено към Рейчъл. — И поредната ѝ съучастничка в престъплението, както виждам.

ШЕСТА ГЛАВА

Мадам Зуфало отмести поглед към Зак и започна бързо отстъпление. Грабна контейнера, затвори очи и вдигна ръце.

— Виждам страшни времена за всички. Желая ви успех, скъпи мои! — С тези думи тя изхвърча през гробището, като развяваше полите на кафтана си. Желязната порта хлопна след нея.

Зак погледна към дървото.

— Кълна се, една от вас ще ми падне в ръцете. Познай коя ще бъде — извика с разярен глас той.

— Не и аз! По дяволите! Зак, Мадам Зуфало го направи! Тя... Аз... — Възмущението се примеси със страх и тя мълкна.

Той застана под дървото.

— Ела, миличка. Ела! — Направи няколко крачки и застана точно под клона, на който седеше Рейчъл.

Инстинктът й за самосъхранение бързо заработи.

— Каква хубава нощ — развила се тя. — Виждам луната и хиляди звезди. Ще си стоя тук и ще наблюдавам гледката.

Той сграбчи стъблото.

— Или слизай долу, или аз ще се кача и няма да ти стане по-добре. — Удари силно дънера и цялото дърво се разтресе.

— Имам право да кажа думата си — ядно викаше Рейчъл отгоре.

— Ще имаш възможност за това. Ще можеш много да говориш, дори ще съжалиш, че си се научила някога да говориш — мрачно мърмореше Зак. — Или веднага слизай, или ще извикам полиция.

— Няма да сляза! И ченгетата няма да ме стигнат тук!

Той подскочи на първия клон и тя съжали за предизвикателството, което му отправи. Бързо прецени възможностите си. Беше много по-лека, така че можеше да мине на клони, където той не би посмял.

— Ела де, ела и ме хвани — изпълзя на по-горен клон тя.

Той слезе от дървото и започна да я наблюдава. Момичето се поколеба и погледна през листата.

— Отказваш ли се?

— Не, но ти ще се откажеш само след миг.

— И защо? — С внезапно подозрение го запита Рейчъл.

— Катериш се по много старо дърво. Плюс климатичните условия тук, това прави много чупливи клоните. По един или друг начин, но след малко ще си долу... В ръцете ми.

— Така казваш ти, господин „Имам-Отговор-На-Всичко“. Аз съм лека и бърза, така, че мога да си стоя, колкото си искам тук.

— Опитай ей онзи клон там — предложи й Зак, злобно ухилен.

— С този номер не можеш да ме измамиш. Ще опитам на този. А докато си долу, ще ти кажа някои неща.

Рейчъл се изкашля и започна:

— Казах ли ти, че си възстар тесногръд професор, който целува страховто, но който не може да познае истинските чувства, ако те го налегнат? — Тя подскочи на клона. — Е, басирам се, че...

В тихото гробище се чу силен трясък. Рейчъл съмътно почувства, че с нея се случва нещо странно. Клонът, на който така здраво беше стъпила, изведнъж изчезна под краката ѝ. Тя отчаяно сграбчи вейки и листа покрай себе си и с писък полетя надолу. От виковете ѝ можеше да се събуди не само Франсиска, но и останалите скъпи покойници наоколо.

Удари се в нещо по-меко от земята, но достатъчно здраво, за да я разтърси цялата. Пред очите ѝ се разхвърчаха искри и тя остана без дъх. Мина много време, преди да дойде на себе си.

— Жива съм — задъхано прошепна Рейчъл.

— Не за дълго — изръмжа Зак под нея.

— Точно като на филмите е. Виждам звезди.

— Не са звезди, глупаче. Това са светковиците на камерите. Включила си ги, като падаше. Ще ти дам аз да разбереш!

— Невинна съм, нямаш право. И ще стоя тук, докато не чуеш истината.

— Аз ще ти кажа една истина! — Той се изправи до седнало положение и я махна от гърдите си. — Ти почти ме накара да повярвам. За известно време си помислих, че може би, да — може би, истината и верността съществуват.

— Наистина ги има! — протестираше Рейчъл срещу камерите.

— Вятър работа! В името на истината си се вмъкнала тук, така ли? А в името на верността си решила да помогнеш малко на Франсиска, като развалиш експериментите ми.

— Мадам го направи, и махни най-после тези камери!

— А ти ѝ помагаше... — Той откачи някаква жица и светковиците угаснаха.

— Аз тъкмо спирах Мадам, която се опитваше да провали опитите ти. Хектор от охраната ми се обади и каза, че я видял тук.

Той хвана здраво китките ѝ.

— И защо ти е звънял?

— Защото е стар приятел. И когато дойдох тук, я видях на дървото да окачва някакъв магнит на тънък конец. — Тя заразглежда трескаво по земята. — Тук някъде е. Изглежда като кафяв паяк. Госпожата каза, че този магнит ще флукутира твоя...

Зак я вдигна за колана на джинсите.

— Какво, какво ще направи? Какво става с вас, госпожице „Аз-Мога-Да-Те-Цитирам-Дума-По-Дума“?

— Тези способности не работят, когато става дума за електронни джунджурии. Зак?

— Какво пак?

— Може ли магнит да флукутира твоите джунджурии?

— О, те вече са достатъчно флукуирани, ако още не си забелязала.

— Знаеш, че нямам предвид това.

— Да, магнитът може да предизвика отклонение, което ще се регистрира на магнитометъра. Но дори и да намерим този магнит, това не доказва, че си се опитвала да я спреш.

Рейчъл въздъхна и заговори с разтреперан глас:

— Зак, Мадам не вярва във Франсиска. През цялото време се е преструвала. Затова реши да саботира експериментите ти... Нана ще бъде направо съкрушена.

Той глухо изруга.

— А ти си напълно сериозна за тези глупости с призрака, нали?

Тя кимна, сълзи напълниха очите ѝ.

— Да, макар да започвам да мисля, че аз и Нана сме единствените, които вярват.

Той погали косата ѝ.

— Изцапала си си лицето.

Тя прехапа устни.

— Старите дъбове са и много прашни. Какво ще стане сега? Ще извикаш ли полиция? Ще ходя ли в затвора?

— Ох, няма да ходиш. — Зак шумно изпъшка.

— Ами експериментите?

— Край с тях. И ти губиш!

— Не, не можеш да спираш точно сега! — Тя го сграбчи за ризата. — Прави, каквото искаш с мен. Но моля те, моля те, не спирай точно сега!

— Експериментите са компрометирани.

— Тогава ги откомпрометирай. Не си дал още никакъв шанс на Франсиска. Тя заслужава това, моля те, Зак!

Той затвори очи. Молбата ѝ го караше да наруши етичните си принципи и норми. Но не само това, самият той можеше да се компрометира. Рейчъл интуитивно разбра, че молбата ѝ отива твърде далече. Пусна ръката му и отстъпи. Зак отвори очи.

— Рейчъл?

— Карам те да нарушиш принципите си? Карам те да направиш нещо нередно. Аз съм същата като Мадам Зуфало, така ли?

— Не, не е вярно. — Категоричният му отговор изненада и самия него. — Ти не участвуваш в игрите на тази жена, нали?

— Не.

— Съгласна ли си да стоиш далече от ранчото, освен ако не си с мен?

— Да.

— И няма да пипаш нищо тук. Разбра ли?

— Да.

— И искам да ми обещаеш, че повече няма да имаш никакъв контакт с тази жена.

— Аз също имам принципи. Не искам да действам незаконно. Освен това, Франсиска няма нужда от външна помощ.

Той кимна.

— Добре. Ще опитам още веднъж.

— О, Зак, благодаря ти! — Тя се хвърли на шията му. — Благодаря ти, заради Франсиска. За мен това значи страшно много.

Той я прегърна. В златистокафявите му очи отново заблестя огъня на желанието. Рейчъл се сгуши в ръцете му. Устните му властно се притиснаха до нейните. После започна да докосва всеки сантиметър от лицето ѝ.

— Толкова нежна — мърмореше Зак, а пръстите му си играеха с къдриците на косата ѝ, — толкова крехка...

— Но не и лесно чуплива.

— Не, щом съм тук, за да те хвана. Все още ли ме мислиш за...
Как го каза? Възтар тесногръд професор?

Рейчъл се засмя.

— Ни най-малко. По този въпрос не съм права. Но не греша по другия.

— Кой друг?

— Че умееш страхотно да целуваш.

Ръцете ѝ се пълзнаха по гърба му и внезапно усети остра болка.
Зак почвства лекото ѝ отскачане.

— Какво има?

— Нищо.

— Не е нищо. — Взе дланите ѝ и заоглежда тресчиците, забити в тях. — По дяволите! Затвори очи.

Рейчъл покорно се подчини, като подскачаше при всяка остра като убождане, болка. Когато и четвъртото трънче беше извадено, от очите ѝ се стичаха сълзи.

— Готово — промърмори той и я прегърна много нежно. Целуна я по очите.

— Благодаря — прошепна тя.

— Няма защо. — Целуна я още веднъж и леко се отдръпна. — Какво е това? — Протегна ръка към медальона ѝ, скрит под блузата. — Забелязах го още, когато падна от дървото.

— Това е... на Франсиска. Наследство ми е.

Той я пусна, като внимателно се вгледа в очите ѝ.

— Много ценно наследство. Само диамантите струват цяло състояние.

— Не, не в това е стойността му — опита се да му обясни тя. — Поне не за нас. Виж, медальонът е магически. Ако вярваш във Франсиска, тя изпълнява най-съкровеното ти желание.

Зак грубо се изсмя.

— Да, правилно. — Той бутна верижката с пръст. — Продайте това и вашето най-съкровено желание ще се изпълни.

— Не, ти не разбираш.

— О, прекрасно разбираам. Ужасното си финансово състояние измислихте, за да събудите симпатия. Умно скроено. Ако с него не успеете да ме прогоните, надявахте се с романтика. Жалко, че всичко се оказа лъжа. И жалко, че ви хванах така скоро.

— Не е вярно! Никого не бих...

Той я спря, преди да може да отговори.

— Достатъчно, Рейчъл. Помни нашата уговорка. — Целуна я силно. — Едно честно предупреждение. Повече няма да позволя да ме излъжеш.

С тези думи Зак си тръгна.

— Тук е домът на великата Мадам Зуфало, медиум-екстраординар. В момента съм в контакт с духовете и не мога да разговарям по телефона. Оставете вашето съобщение и ще ви се обадя по-късно. При този Марс в ретроградна позиция и Сатурн в съвпад с Нептун, Венера не е видна, великата Мадам Зуфало си взима... ъ-ъх, ваканция за неопределено време. Когато планетарните условия се нормализират, ще ви се обадя. Оставете съобщението след сигнала. Б-и-и-п.

— Мадам? Рейчъл се обажда. Искам да си поговоря с вас, след като сте в ретроградна позиция.

Нана издърпа слушалката от ръката ѝ.

— Мадам? Аз съм, Бюла. Рейчъл е малко разтревожена. Заради недоразумението между вас...

— Недоразумение? Няма такова нещо. Разбираме се чудесно. И заради записа искам да уточня, че не съм малко разтревожена. Разтревожена съм до небето! А пък Зак е разтревожен чак до другата галактика, където и вие ще се отправите, ако не дадете бързо обяснение. Мислех, че вярвате във Франсиска. Мислех...

Нана пак грабна слушалката.

— Мадам? Бюла е пак. Би трявало да обясниш на Рейчъл какво си правила на дървото. Сигурна съм, че имаш разумно обяснение.

— Разумно? Да демагнетизираш реизоидния катмайстър е извън разума. Но най-важното е, че не вярвате във Франсиска и аз не ви вярвам. Не се приближавайте повече до нашата къща! — Тя се опита да хлопне слушалката, но Нана я грабна от ръката ѝ в последния миг.

— Мадам? Бюла е. Всичко хубаво, скъпа, и се надявам скоро да се отретроградиш. Довиждане, ще се видим във вторник.

Зак се беше променил. Рейчъл стоеше до вратата на кулата с камбаните и го гледаше тъжно. Нямаше го романтичното му настроение, симпатията и разбирането. Нямаше я страсти. Честно казано, последната ѝ липсваше най-много. Това беше само професор Кингстън — суров, недостижим учен.

— Ти наистина си направила дипзоидна блокировка, Ейвъри — промърмори Кърт.

Тя въздъхна. Така беше.

— Такава съм. Дипзоидна Ейвъри, на вашите услуги.

Той се мръщеше над електрическите връзки за камерите на кулата.

— Никога не съм ги виждал така сериозно повредени.

— Мадам Зуфало беше малко... ентузиазирана предишната нощ, когато Зак... Професор Кингстън я хвана... ни хвана.

Тя гледаше гърба на професора и сякаш се мъчеше да пробие дупка с погледа си.

— Откъде пък се лепна за тази Зуфало? — продължаваше Кърт.

— Тя се опитва да ни помогне да се свържем с Франсиска и да разберем фактите около моя медальон и желанията — отговори механично Рейчъл.

— Аха, знаеш ли, разбирам всяка дума, която ми казваш, но какво значи всичко това, е извън силите ми. В мен ли е грешката?

— Не. Често ми се случва. Свикнала съм.

— Какво им става на тези връзки? — раздразнено възклика Зак и измъкна един кабел. — Това е трети повреден. Сватбата започва след по-малко от час и трябва да бързаме. Направи ми услуга и намери някакъв друг. — Говореше, без да се обръща.

— Не мога — обади се Рейчъл извинително. — Искам да кажа, да намеря кабел.

— Какво значи това? — Той погледна през рамото си. — Просто иди ей там и вземи един от кутията.

— Ти каза: „Не пипай нищо в ранчото или ще те изхвърля!“. Край на цитата.

Той се изправи и въздъхна.

— Добре, аз ще взема кабела. Стой настррана. — Отиде до кутията и започна да рови из нея. — Просто е нелепо. Половината ни апаратура е извън строя. Вчера всичко работеше отлично. А сега сме...

— Обкръжени, объркани, обсадени и обезпокоени?

За пръв път този ден професорът се засмя.

— Нещо такова. Това забавлява ли те?

— Нещо такова. Мисля, че Франсиска си отмъщава. Винаги е изкарвала от строя разни уреди. Да изгасва светлините ѝ е любимото занимание. Вероятно се е прехвърлила на апаратурата. Може би си мисли, че всички тези машинарии не са от къщата ѝ.

— Или, може би, електроинсталацията на ранчото е остаряла.

— Ти го казваш. Не бих разчитала на апаратура, която се скапва всеки момент. Х-м... Зак? Можем ли да поговорим за снощи?

Зак започна усилено да рови нещо сред жиците, сетне седна на петите си и я прониза с поглед.

— Няма нищо за говорене.

— Не, има. Ти видя медальона и реши, че финансовите ни проблеми са преувеличени. Искам да поговорим за това.

— Грешиш. Разбрах, че такива проблеми не съществуват. Не съм специалист, но се обзалагам, че това колие струва много пари.

— Да, ако Нана иска да го продаде. А тя не иска.

— Защо?

Рейчъл коленичи до него.

— Опитах се да ти обясня още снощи. Медальонът е минавал от поколение на поколение във фамилията ни. За нас ценността му не е в рубините и диамантите, а в желанията, които изпълнява. Ние вярваме в него. Затова никога няма да го продадем.

— Добре. Засега приемам обяснението ти. Искам само да те предупредя, че вървиш по много тънък лед с тази история.

— Разбирам... — Зак повече не ѝ вярваше. — Да сключим временно примирие. Ще ме разведеш ли из ранчото? Искам да видя какво сте приготвили за сватбата.

Той кимна и ѝ помогна да се изправи.

— Добре. Последвай ме.

Излязоха навън. Дворът беше украсен с огромни кошници цветя

— бегонии и петунии украсяваха каменната пътека и заслепяваха очите с ярки цветове.

— Красиво е! Винаги съм мечтала да се омъжа тук — прошепна Рейчъл.

— Ще ти отива — тихо отговори Зак. — Ще носиш онзи испански гребен на баба си и такова дантелено нещо в косата си.

— Пейнета и мантия.

— Да. И старинна рокля с много волани и шлейф.

Ръката му леко докосна косата ѝ. Тя го гледаше като омагьосана. В очите му прочете страст и желание, същите като предишната вечер, когато я целуваше.

— Нана е носила такава дреха. — Рейчъл поднесе устните си към неговите, отгатвайки намерението му.

— Десет минути до проверката — изкреша Кърт от прозореца на трапезарията. — Ей, какво правите там?

Зак я пусна.

— Да, какво, за бога, правя аз?

Тя отново видя неговото превъплъщение. Отново пред нея се изправи строгият професор. Сега и тя трябваше да се промени. Да се преструва, че не я интересува. Въщност, я интересуваше твърде, твърде много.

— Целуването е грешка — измърмори Зак.

— Случват се грешки, никой не е съвършен.

— Е, добре, нека се справим с тази малка грешка.

Той я сграбчи през кръста и я стисна в здрава прегръдка, която я остави без дъх. Тя се облегна на гърдите му.

— Каза нищо да не пипам, за да не предизвикам прекъсване на контакта — едва успя да прошушне Рейчъл.

— Няма проблем. Ти само стой така. Пипането остави на мен.

Той я целува дълго и страстно. Накрая вдигна глава.

— И това е грешка. Трябва да стоиш на разстояние от мен.

— Знам, знам. Използвам женските си прелести, за да ти влияя.

Аз съм безсрамна. Защо не ме целунеш още веднъж? По-късно ще застанем на професионално разстояние един от друг.

— Не, сватбата започва след десет минути, а имаме още работа.

— Ти си много твърдоглав и упорит човек, професоре! — Тя го бутна по рамото. — Добре, покажи ми устройствата.

Зак я пусна, но ръката му остана на кръста ѝ. Посочи към дърветата в дъното на двора.

— Сложили сме камери във всеки ъгъл. Ще се включват с дистанционно управление. Можем да наблюдаваме всичко отвътре, без да смущаваме церемонията. Освен това ще запишем на лента целия ритуал, за да проверим за някакви необичайни звуци и ефекти.

— Искаш да кажеш, че цялата ти апаратура е тук? Ами ако Франсиска се появи вътре?

— И там всичко е покрито. Само на гробището няма нищо.

— Това означава, че тя ще бъде именно там — мрачно предсказа Рейчъл.

— Като гледам какъв късмет имаме до сега, не бих се учудил. Ако имах още апаратура, щях да покрия всеки сантиметър. Това ни са възможностите. — Той погледна през рамото си и леко я побутна. — Да започваме работа. Гостите пристигат. Ще чакаме в трапезарията и ще наблюдаваме мониторите.

За най-голямо нейно разочарование следващият половин час протече без инциденти. Точно когато булката стъпи на пътеката, светлините на ранчото започнаха да мигат.

— Франсиска! — прошепна Рейчъл.

— Захранването изключи! Трябва допълнителна енергия — развива се Кърт. — Камерите ще работят още десет минути, но термографът и магнитометърът спират!

— Това е невъзможно! — Зак се втурна към апаратите. Извади малка светковица от джоба си. — Не може да бъде! Кърт, включи генератора. Трябва ми енергия, бързо!

Лампите трептяха, а камбаните започнаха оглушително да бият. Внезапно камерите засвяткаха, като осветиха цялата стая и пътя до камбанарията.

— Нещо е включило камерите! — развива се Рейчъл.

— Какво става със сватбата?

Тя изтича към прозореца и надникна навън.

— Церемонията върви нормално. Мисля, че не забелязват нищо.

— А там камерите работят ли?

Момичето се взря в дъното на двора.

— Червената светлинка мига. Значи са включени?

— Да. — Зак се обърна към Кърт. — Какво става с генератора?

— Не работи. Нищо не разбирам.

Лампите примигаха още веднъж, а камбаните продължиха да бият. Някакво силно тупване ги стресна.

— Ей, какво е това?

— Внимавай! — изкрещя Зак, повали я на земята и я покри с тялото си.

Навсякъде около тях започнаха да експлодират топки светлина. Едно блестящо кълбо се завъртя из цялата стая, камерите следяха движението му.

После всичко утихна. След минута електрозахранването отново се включи.

СЕДМА ГЛАВА

Рейчъл се хвърли на шията на Зак.

— Чудесно, нали е прекрасно! Знаех си, че Франсиска няма да ни подведе. Толкова се вълнувам, а ти? Сега вече ще повярваш, че съществува!

— Да, прекрасно е, и аз се вълнувам, но...

— Да се обадим на Нана и да ѝ кажем. Не, не, да звъним на вестниците. Не, не, по-добре на издателя ми. Да се обадим на целия свят и да им съобщим.

Той освободи ръцете ѝ.

— Успокой се. Първо да проверим данните.

— Какво ще проверяваш! Всичко показва, че Франсиска беше тук! Изпрати ни даже тези смешни топки светлина.

— Това е едното обяснение.

Тя го изгледа подозрително и ентузиазмът ѝ се изпари.

— Какво искаш да кажеш, има ли и друго?

— Тъкмо затова е цялата апаратура тук. Ще проверим лентите и филмите, преди да направим заключение.

Рейчъл се дръпна от ръцете му и го изгледа с укор.

— Заключение! Няма да се доверите на Франсиска, нали? Каквото и обяснение да дадете, няма да бъде вярно. Знаеш, че беше тя. Сега ще кажеш, че е било времето, скъсана жица, масова истерия... или радиоактивни изотопи в мозъците ни.

Зак се засмя.

— Благодаря за предложението, но точно това не можем да допуснем. — После се обърна към Кърт. — Искам писмено да опишеш какво си видял. Събери и докладвай данните. Извики хората от електрическата компания и провери бушоните лично.

— Защо правите всичко това? — Рейчъл го хвана за ръката.

— Такава ми е работата. Трябва да проверя всяка научна възможност, да съпоставя фактите. Не мога да правя заключения без обосновка.

— Аз пък мога. Лесно е, ако искаш, опитай.

Изразът на лицето му се смекчи.

— Рейчъл, не казвам, че не беше Франсиска. Само твърдя, че не можа да оформя разумно мнение, без да съм изследвал всички вероятности.

— Кой ти гледа разума? И кой има нужда от мнението ти? Или вярваш, или не.

— Знаеш какво мисля по този въпрос — отбеляза той хладно. — Интересно, че това се случи толкова скоро след визитата на Мадам Зуфало. Може и да е някой от нейните малки трикове.

Рейчъл трябваше да признае пред себе си, че Зак беше прав. Ако иска да спечели, всичко трябва да е честно и почтено.

— Разбирам. Не ми харесва това, но го приемам.

— Добре. А сега, искаш ли да помогнеш?

— Като седя в ъгъла и не пипам нищо, нали?

— Не, седни и запиши всичко, което си видяла. Най-малко един час ще ни трябва да проверим апаратите.

Точно един час по-късно Рейчъл му подаде своя доклад.

— Заповядай. Ще го дам на господин Харпър, защото и без това ме гони за нова статия, но ти можеш да го прочетеш пръв.

— Благодаря. — Той взе тефтерчето ѝ и хвърли поглед върху написаното. Смръщи вежди и започна да го чете още веднъж внимателно. — Така ли ще го дадеш на шефа си?

— Да. — Тя надникна през рамото му. — Защо, правописни грешки ли има?

Зак се колебаеше.

— Стилът е малко по-различен от това, което се пише във вестниците.

— Е, да, защото редакторът обича да редактира. Обикновено задрасква най-хубавото. — Рейчъл почука с молив по тефтерчето. — Виж тази част: „Стъписващо удивление и шок изпълни техните глави, когато Франсиска изключи електричеството, като изпрати топки светлина и започна весело да ги гони из трапезарията“.

— Забелязах това изречение.

— Благодаря — светна доволна тя. — Аз също го харесвам. Само че, когато излезе вестникът, вероятно ще бъде написано: „Гостите на

днешната сватба станаха свидетели на малка повреда в електрозахранването.“

— Всичките ти репортажи ли са такива?

— Да, до момента, в който шефът не ги пипне. После започват да приличат на вестникарски новини.

— Знаеш ли, още не съм видял ръкописа ти...

— Да, но моят издател...

— Помня. — Зак внимателно подбираше думите си. — Разбирам резервите му. Но след като вече се познаваме добре...

— Всъщност, защо не? — Какво можеше да й навреди? Професорът вече знаеше съдържанието му. — Искаш ли аз да го дам, а ти да ми покажеш лентите и снимките. Да направим честна размяна.

— Добре. — Все още се мръщеше за нещо. Хвърли последен поглед върху тефтера и каза: — Донеси и копие от описанието си. Кърт и аз ще сме готови около осем. Удобно ли ти е?

— Ще оставя Ана с Нана, докато ме няма. И не се мръщи. Ще държа ръката ти на следващата пресконференция.

Рейчъл грабна чантата си, издебна един миг, когато никой не гледаше, целуна го по бузата и излезе от стаята.

Същата вечер в осем тя слезе от автобуса пред вилата на Зак. Най-сетне! Това бе моментът, за който бе мечтала. Този път ще се даде окончателно доказателство за съществуването на Франсиска. Тогава защо беше този страх? Ами ако Зак пак намери някакво обяснение — нещо неразумно, нелепо, абсурдно и възмутително, като например, някакъв... научен факт... Ако отново отрече всичко?

Тя стисна медальона. „С много вяра и мисъл за съкровеното желание.“ После почука.

Зак отвори и Рейчъл се стъпила от спокойното му сериозно изражение. Най-много от всичко й се искаше да се хвърли на шията му, да затворят вратата и да останат само двамата. Но все още се налагаше да спазват професионалните отношения.

— Здравей. Идвам по работа. — Усмивката й искаше да каже: „От нищо на този свят не ми пуха“.

— Здравей. Работата те чака.

— Донесох ръкописа си.

— Благодаря за доверието. — Взе папката и я поведе към дневната. — Видеото е готово. Проявих филма. Ще сравним записите, снимките и всичко, каквото имаме. Кърт провери инсталацията. Ще обсъждаме, докато наблюдаваме материала.

— Още ли не си го видял? — Тя се настани удобно на дивана.

— Не, исках да си тук, за да потвърдим двамата това, което виждаме.

— Нямам търпение. Къде е Кърт? Ще дойде ли?

— Не, тази вечер ще е по-добре да бъде сам.

Изведнъж Рейчъл се почувства неудобно.

— С какво да започнем?

— С филма от сватбата. Разпитах гостите. Никой не е забелязал нищо необикновено, освен че са чули камбаните. Все пак на лентите може да е останало нещо. — Той отвори една кутия и извади четири касети. — Отбелязах всяка според разположението на камерата в двора.

Постави първата във видеото и натисна копчето. На екрана не се появи нищо. Рейчъл се намръщи.

— Странно, би трябвало да даде картина.

— Ще пусна на бързи обороти.

Отново нищо не се получи. Момичето се обърка.

— Нищо не разбирам. Камерата беше включена, видях червена светлина.

— Да, но нищо не е записала. Да видим другите.

След петнайсет минути резултатът беше нулев.

— Всички ленти от двора са празни. Много странно.

— Изобщо не е странно. — Рейчъл доволно щракна с пръсти. —

Франсиска си прави малка шега.

— Откажи се, скъпа. Празните ленти не са никакво доказателство. Сега да видим филмите, заснети вътре. Въщност там наблюдавахме явленията.

Той сложи други касети и включи. Картината се появи веднага, в ъгъла на екрана се отбеляза датата и точния час.

— Това е окуражително. Какво имаме тук? Десет часа и всичко върви добре. — Зак седна и започна бързо да пише в един бележник.

— Вземи дистанционното управление и натискай стоп, когато ти кажа. Доколкото си спомням тук електричеството спря.

В този момент светлините на видеото трепнаха и угаснаха. Макар че картината потъмня, слънчевата светлина от прозореца осветяваше трапезарията. На екрана се появи Рейчъл. Тя прошепна: „Франсиска“. Последваха кадрите до момента, в който Зак каза на Кърт да включи генератора.

— Стоп! Колко е часът?

— Десет и две минути.

— Добре. Електричеството спря, затова термографът престана да работи. — Той записваше бързо информацията в тефтерчето си.

— Ами магнито-не-зnam-си-какво? Каза, че батериите му работят.

— Магнитометър. Права си, би трябвало да е така. Само че Кърт го извади и тъкмо тогава проверяваше веригата. Очевидно е съвпадение.

— И ти вярваш в съвпадения? Не звучи много научно.

— Не, но в този случай явно това е станало. Вероятно в цялото вълнение той го е изключил.

— Изключил? — В гласа ѝ прозвуча убийствена ирония. — И двете с Франсиска ти се смеем.

— Ваша работа. Но това са фактите. Така, сега няма електричество, термографът и магнитометърът не работят. Пусни записа.

На екрана се появи десет и пет. Светлините замигаха, камбаните забиха и камерите засвяткаха.

— Спри тук! Видя ли? Светлините се появиха, камбаните забиха и след това камерите засвяткаха. Много интересна последователност. Да продължим.

Последва епизодът с Рейчъл, която гледа през прозореца и вижда червената лампа.

— Спри записа. Логично е камерите отвън да работят. Включени са преди угасването на тока и имат допълнително захранване с батерии.

— Тогава защо не са записали нищо? Какво ти е обяснението този път?

— Некачествена връзка. Басират се на всичките си пари, че това е причината.

— А защо видях червена светлина?

— Признавам, тук ме хващаш натясно. Кърт трябва да провери. Пусни по-нататък.

На видеото се видяха Зак и Кърт, който каза, че генераторът не работи.

— Обясни ми това! — прекъсна го Рейчъл.

— Кърт е забравил да го зареди.

— Страхотно убедително!

Светлините пак замигаха и камбаните продължиха да бият. Чу се силното тупване. Десет часа и девет минути. На екрана Рейчъл се извърна към камерата и извика: „Какво е това?“ Зак се хвърли върху нея, като я закри с тялото си. Ярки светлини блеснаха, после всичко угасна.

— Точно десет минути. — Той погледна часовника си. — Съвпада с времето, за което камерите разполагат с допълнителна енергия. — Зак внимателно започна да следи данните си. — Електричеството идва два пъти. Всеки път камбаните зазвъняват. След това блясват светлинните кълба и се появява бялата светлина. Което значи... Ще трябва да погледнем лентата от камбанарията, за да сме сигурни.

— В какво? За какво говориш?

Той сложи ръка на рамото ѝ.

— Успокой се. Формулирах хипотеза за обяснение на последователността от събития. — Взе друга касета и отново пусна видеото. — Това е камерата на стъпалата към кулата. Исках в кадъра да влязат както въжетата за биене на камбаните, така и автоматичния механизъм за включване. Програмиран е да бие камбаните в определени часове.

— Знам. Това много ни улеснява. И какво от това?

— Наблюдавай филма и ще видиш.

Зак се настани до нея.

— Десет часа. Захранването спира... сега... и идва отново точно в десет и пет за около три секунди. Следи внимателно часовника. Ако моята теория е правилна... Ето! Видя ли?

— Часовникът се обърна на дванайсет часа, когато токът дойде.
И какво?

— Това е всичко. Часовникът е дигитален. Когато електричеството се изключи и отново се включи, броячът се връща на дванайсет часа и започва оттам.

— Знам, и трябва да пренагласяваме това проклето нещо отново. Какво общо има...

— Камбаните, скъпа. Те са програмирани да бият в дванайсет часа. Когато броячът се връща на дванайсет, те забиват отново.

— Ами камерите? Нещо трябва да ги е включило?

— Да. Имахме три секунди енергия, докато работех с апаратурата, а Кърт се занимаваше с генератора. Движенията ни активираха детекторите, които от своя страна включиха камерите. — Той извади купчина снимки. — Ето, виж.

Действително, фотографиите показваха последователните движения на Зак и Кърт през стаята около машините.

— Ами светлинните кълба?

— Токов удар. Ще ти покажа. — Отново пусна филма. — Десет и девет минути. Светлините отново затрептяват. Наблюдавай лампата в ъгъла на екрана, виж колко ярка става. Сега... Крушката блесва. Секунда след това се появи голямата топка. Ще го пусна на бавен кадър.

След няколко повтаряния тя трябваше да признае, че действително ярката светлина идва от избухналата лампа.

— Това е — решително се обърна Зак. — Имаше кратко изключване на електричеството. Когато отново се подаде енергия, броячът се включи на дванайсет часа и камбаните отново забиха. Последва токов удар, от който експлодираха крушките и се видяха ярките светлинни топки. Рационални, логични обяснения. — Той започна да събира снимките, разхвърляни по дивана. — Трябва да проверя външните камери, но предполагам, че няма да има проблем. Кърт трябва да прегледа...

— Сигурна съм... че и той ще намери разумно обяснение — прошепна Рейчъл отчаяно.

Зак оставил снимките на масата. Приближи се до нея и я прегърна.

— Съжалявам, Рейчъл.

— Не ме интересува какво казваш. Франсиска съществува — едва успя да произнесе тя, като правеше големи усилия да спре сълзите си. — Трябва да си вървя.

— Ще те откарам до вас. Ще поговорим в колата.

— Не виждам какво още има да се каже. Права съм, а ти грешиш. И след някой ден Франсиска ще ти го докаже.

През целия път мълчала. Рейчъл мислеше за книгата си, за сметките, които трябваше да плащат... За това как ще продължи връзката ѝ с професора. Стисна в ръка медальона. Вярваше, вярваше във вълшебството му! Най-накрая мечтите ѝ ще се събуднат. Франсиска ще бъде отмъстена... И Зак ще я обича. Сълзи се стичаха по бузите ѝ.

Той паркира колата пред къщата. Обърна се към нея и нежно я погали.

— Не плачи. Не си заслужава.

— Толкова бях сигурна, че си открил истината. Вярвах, че всичко ще се оправи. — Тя зарови лице на рамото му.

— Не е краят на света. Ако не продадеш книгата, остава медальонът.

— Не. — Тя вдигна глава и го погледна цялата обляна в сълзи. — Не разбиращ и никога няма да разбереш. Той не се продава за пари. Той е нашата вяра, надежда и любов. Ти не вярваш в тези неща и не разбиращ колко са важни.

Един мускул затрепери на бузата му.

— Грешиш. Целуни ме за лека нощ. Късно е вече. Утре всичко ще изглежда по-добре.

Рейчъл покорно обви ръце около врата му и го целуна. В миг забрави Франсиска и всичките си проблеми. Светът около нея отново се изпълни със светлина, смях и любов.

— Ще те изпратя до вратата — прошепна Зак и я хвана за ръка.

Когато спряха пред верандата, той се стъписа.

— Вътре е тъмно. Има ли някой с Бюла?

— Да, Ана. Нищо не разбирам. Сигурна съм, че оставил лампата да свети.

— Може би е изгоряла. — Не беше много уверен в думите си.

Той леко я отмести и опита дръжката. Вратата се отвори и пристъпиха вътре. Рейчъл надничаше зад гърба му. Погледът ѝ улови

малка мигаща светлинка в трапезарията. Някакъв силен аромат се разнасяше навсякъде из въздуха. Това вече беше го преживявала.

— Не може да бъде — промърмори момичето, обзето от ужасно подозрение.

— Фран-сис-ка-а... — чу се гърлен женски глас. — Отговори ни. Аз те викам. Чакаме твоя знак от отвъдното.

— Да, може — изсъска Зак. — Щом хвана скъпата Мадам Зуфало, ще я увия в звездния ѝ тюрбан и ще я изритам направо при звездите.

ОСМА ГЛАВА

Зак пристъпи в трапезарията.

— Мадам Зуфало, колко неприятна изненада.

— Професор Кингстън, какво нещастие да ви срещна отново. Бюла, съжалявам. Трябва да вървя. Желая ви успех с Франсиска. Обадете ми се, когато престанете да общувате с такива несимпатични господа.

Мадам бързо си събра нещата и хлопна външната врата.

— Боже мой, напоследък хората влизат, излизат толкова бързо — измърмори Нана.

Рейчъл светна лампата.

— Къде е Ана? Защо не е при теб?

— Когато пристигна Мадам, я пуснах.

— А защо дойде тази Зуфало?

— Отказвам да отговарям на въпроси, на които знаеш отговора — смръщи нос баба й.

— Но, Нана...

— Тревожехме се за вас, Бюла. — Зак успокоително сложи ръка на рамото на момичето.

— Нямаше нужда. Мога сама да се грижа за себе си.

— Това звучи успокояващо. — Зак внимателно подбираше думите си. — Опасявах се, че плащате на госпожата за нейните услуги. Надявам се, не е така?

За голяма изненада на Рейчъл бузите на възрастната дама се зачервяха. Тя смутено започна да рови за носна кърпичка.

— Вие сте безочлив млад човек и отказвам да говоря.

— О, Нана, никога не си ми казвала, че ѝ даваш пари. Мислех, че сте приятелки — прошепна Рейчъл.

— Ние сме... бяхме. Освен това, не ѝ давах много. Само колкото да компенсирам идването ѝ до тук.

— И откъде вземаше парите?

Баба й нервно чупеше пръсти.

— От сметката за домакинството.

— С това плащаме храната и дрехите!

— Реших, че мога да мина и без нова рокля, а също така да се храня два пъти на ден. Заслужава си. Мадам щеше да се свърже с Франсиска и да разберем как да използваме медальона. Не разбирам, Рейчъл, за мен и за майка ти той работеше без никаква трудност. С теб като че ли не е така.

— Мадам Зуфало е шарлатанка — обади се Зак. — Злоупотребява с вашата уязвимост. Тя може да се свърже с Франсиска толкова, колкото и аз.

— Мадам ме предупреди, че ще кажете точно това — възклика Нана.

Зак се ядоса.

— Мълчах доста дълго. Отнасях се с хумор към вас с Рейчъл, защото разбирах, че действително вярвате в призрака, а не сте вътре в играта на тази дама. Но нещата отидоха много далече. Ще трябва да спрете тези глупости, преди да стане късно.

— За какво говориш? Какви глупости? — Рейчъл се мъчеше да се освободи от ръката му.

— Говоря за връзките с несъществуващи духове и очакванията един медальон да реши проблемите ви. Това е чиста фантазия, приятен сън, но не реалност.

— Ти нишо не разбираш! Ще видиш, че Франсиска ще...

— Достатъчно, Рейчъл. — Той посочи един стол до Нана. — Седни там и двете ме слушайте. Ще ви разкажа една история.

Рейчъл се намръщи.

— Не мисля, че ще ни хареса.

— Не, няма. Но аз искам да я чуете. — Зак започна тихо: — Преди години живяла една нещастна и отчаяна жена. Казвала се Мари.

— Много хубаво име — обади се Нана.

— Благодаря. Мари имала дъщеря, Аманда, която родила извънбрачно дете. Макар че Мари не одобрявала това, тя приела дъщеря си и нейния син в дома си и се грижела за тях всеотдайно. Няколко години по-късно Аманда загинала. Скоро след смъртта ѝ приятелите на Мари започнали да шушукат за инцидента. Казвали, че това не е случайност, а дъщеря ѝ нарочно се е хвърлила под колата.

— Глупости! — ядоса се Нана. — Трябвало е да им затвори устата!

Зак едва-едва се усмихна.

— Да, ако Мари е била толкова уверена, колкото сте вие. Но тя се обърнала към медиум. Един такъв, много подобен на Мадам Зуфало. Искала да разбере истината. Спиритистът й обещавал, че ще се свърже с Аманда и ще я попита дали се е самоубила.

— И какво й казала мъртвата?

— Нима не разбирате, Нана? Нищо не й е казала. Мъртвите не говорят. Медиумът убеждавал жената, че контактът не е лесна работа. Вземал пари от нея. Много години подред я ограбвал. Мари работела на две места. Продала бижутата си.

— Какво станало после?

— Зимата, когато внукът й станал на петнайсет години, Мари се разболяла от пневмония. Нямали пари за лекарства, а гордостта й не позволила да искат помощи от държавата. Без осигуровка, без болница, без лекарства тя починала.

— Мари е твоята баба, нали? — едва чуто попита Рейчъл.

— Да — продължи Зак. — Мари беше моята баба. Видях как този мошеник я разори. Едва я бях погребал и той отново почука на вратата ми, за да ми предлага да се свърже с баба ми. — Той сви юмруци. — Изхвърлих го и се заклех... Заклех се, че ще намеря начин да изобличавам всички тези шарлатани!

Нана мачкаше кърпичката си.

— Но вие не мислите, че Мадам Зуфало е като тях.

— Не мисля, знам, че е такава. Тя беше една от първите, които разобличих. Една моя съседка смяташе, че домът й е обитаван от духове. Извикала Мадам и госпожата се съгласила да ги отпрати срещу солидна сума. Съседката не разполагаше с толкова много пари и ме помоли за заем.

— И ти разобличи духовете?

— Нямаше никакви духове. Никога няма такива неща. Открих, че шумовете в къщата идват от алуминиевите вентилационни тръби. През нощта металът изстива и се свива, а през деня, когато се нагрява, при разширението се чува силно пукане. При всички мои изследвания, никога не съм регистрирал призрак. Съжалявам.

— Но Мадам може да накара масата да се движи — упорито настоя старата дама. — Тя се свързва с духове, които ѝ помагат. Сама съм го виждала. Дори снощи го направи.

Зак огледа масата.

— Срещу вас ли седеше? — Нана кимна и той зае мястото на Мадам Зуфало, сложи на масата ръцете си с разперени пръсти. — О-о-о...

Масата се повдигна.

— Боже милостиви, как го направи? — извикаха двете жени.

— Натискам с ръцете си и леко придърпвам масата към себе си. Краката от вашата страна се повдигат. Ако пъхна обувката си под крака на масата от моята страна, тя ще затанцува.

— Значи всичко, което Мадам е правила, е било лъжа? — Старата жена силно пребледня.

— Да, Бюла. Истината е, че тази жена е измамница. От това изкарва пари. Злоупотребява с нещастни хора, които са в затруднено положение, които търсят отговор на важни въпроси и които са готови... да платят, само и само да получат отговор.

Нана гордо вирна брадичка, но устните ѝ трепереха.

— Ще се оттегля, ако нямате нищо против. Рейчъл, ще ми помогнеш ли?

— Да, разбира се. — Погледна към Зак. Нямаше намерение да ги наарани, но беше го направил. — Мисля, че е по-добре да си вървиш.

— Съжалявам. Съжалявам повече, отколкото можете да си представите. Ще се чуем утре. — Той се отправи към вратата.

Рейчъл стисна медальона. Вярата ѝ беше понесла удар. Мъчеше се да изкаже най-подходящото желание.

— Моля те, Франсиска. Докажи, че не е прав — прошепна момичето.

Кърт влезе в хотелската стая и хвърли ключовете си на масичката.

— Не изглеждаш весел. Какво се е случило? Пак ли се спречкахте с Ейвъри?

Зак взе ръкописа на Рейчъл и го хвърли до ключовете. Уморено прокара ръка по врата си.

— Чете ли го? Може ли да се продаде?
— Направо ли да отговоря или да го поукрася?
— Давай направо.
— Може би има едно или две изречения, които могат да останат, но това е всичко.

Кърт седна срещу Зак.
— Някой добър редактор би могъл да помогне.
— Редакторът по-скоро ще си направи харакири. Ето, прочети тук.

Кърт взе страницата и подсвирна.
— За половината от тези прилагателни не съм и чувал.
— Издателят ѝ би трябвало да бъде разстрелян. Той я уверява, че книгата ѝ ще се продаде. И тя разчита на това.
— Басирам се, че му е платено за четенето.
— Не разбирам. — Зак гледаше втренчено асистента си. — Момичето работи за вестник. Кой би помислил, че тя не може да пише даже и за...

Кърт се намръщи.
— Тази история не свърши, както очаквахме.
— По дяволите, Кърт! Рейчъл вярва от сърце и душа в своя призрак. Това личи от всяка, макар и лошо написана, страница в този ръкопис!
— Мислехме я за алчна измамница, която иска да си напълни джобовете, а тя не е... Какво ще правим сега?
— Нямаме избор — стисна устни Зак. — Ще продължим играта.

Следващите няколко седмици бяха най-мъчителните в целия живот на Рейчъл. Безпомощно наблюдаваше как Зак и Кърт с яростна безпощадност се опитваха да намерят рационално обяснение на всички необичайни явления в ранчото. Проверяваха по няколко пъти, обсъждаха, дискутираха, потърсиха независими експерти. Рейчъл отправяше молба след молба към медальона си без никакъв резултат.

А любовта ѝ към Зак растеше. Успя да се убеди в неговата поченост и отговорност към работата. Напразно се мъчеше да задържи отношенията им на професионално равнище. Зак като че ли не ѝ обръщаше внимание. Като капак на всичко, Франсиска повече не

се обади. Това е знак, отчаяно си мислеше момичето. Наказание за съмнението ѝ. Съмнение, което по един коварен начин започваше да се прокрадва в душата ѝ.

— Стига, Рейчъл — каза ѝ Зак една сутрин. — Виждала ли си се напоследък?

— Направих го дори тази сутрин, докато се решех — рече тя с намръщена физиономия.

— Когато пристигнах тук беше загоряла от слънцето, пълна с енергия, жизнена. Сега изглеждаш пребледняла и изтощена. Почини си няколко дни, иди на плаж, прочети някоя книга. Махни се от ранчото за няколко дни.

Очите ѝ уплашено се разшириха.

— Не! Ами ако Франсиска се появи!

— Вече три седмици няма и следа от нея. Нищо няма да се случи за няколко дни.

— Ще дойде, знам, че ще дойде!

— Рейчъл!

— След два дни ще има сватба, която не искам да изпусна. Мислех си, не можем ли да прекараме на открито нощта преди венчавката. Тогава винаги се случват разни неща — камбаните бият, светлинни проблясват. Познавам се с булката и... мисля, че Франсиска ще благослови тази двойка.

— Значи искаш да лагеруваме навън?

— Да, моля те, Зак! — Тя умолително се облегна на него. — Може да нямаме друг шанс.

— Права си, не мога да остана още дълго. Скоро започвам работа. Трябва да подгответя курса си. Помниш, че крайният срок беше Хелоуин?

Тя потрепери. Вдигна се на пръсти и нежно го целуна.

— Рейчъл, не искам да те наранявам.

— Знам, че нямаш избор, имаш своята работа — облегна глава на гърдите му тя.

Той не отговори, само силно я притисна към себе си.

Зак стоеше насреща на гробището сред купчина багаж.

— Какво е това?

— Екипировка за къмпинг. Една приятелка ми го даде назаем. Бети искаше да ни усъди с всичко, от което имаме нужда. — Рейчъл безпомощно гледаше огромния товар.

— Палатка, спален чувал, одеяла. За какво са ни одеяла, като е толкова топло?

— През нощта става студено.

— Щом казваш... Походна печка, лампа, мрежа против комари. Боже мили, и това ли?

— Бети май е прекалила...

— Явно няма и да гладуваме. — Той вдигна чанта, пълна с консерви. — Бас държа, че приятелката ти е била скаут.

— И двете бяхме. Въпреки, че тя беше по-добра от мен — призна си честно.

— Аха, кибрит, покривало за земя, още завивки, чук... Какво е това? Указания „Как да устроим лагер“.

— Слава богу. — Рейчъл грабна листа от ръката му. — Да започваме. Кое е първо?

Стиснала здраво указанията на Бети, Рейчъл помогна да построят лагера в един ъгъл с чудесен изглед към гроба на Франсиска и ранчото. След половин час бяха готови. Седнаха един до друг и се загледаха в залеза. По едно време Зак се обърна към нея.

— Трябва да поговорим. — Притегли я към себе си, като отмахна къдиците от очите ѝ. — Какво ще правиш, ако разоблича Франсиска?

— Няма да я разобличиш! Ще видиш, че...

— Моля те, спри! — рязко я прекъсна той. — Кажи ми какво ще стане с вас, ако го направя?

— Нана може да изгуби къщата — отвърна му неохотно.

— Може или ще...?

— Ще я изгуби — прошепна момичето. После бързо поде: — Но Франсиска ще се появи, ще си продам книгата и ще платя сметките!

След известно напрегнато мълчание той каза:

— Дано да си права... Но дори и да ти дам някакъв шанс относно призрака, това не гарантира успеха на книгата ти.

— Но редакторът ми каза...

Зак я погледна строго.

— Имаш ли писмено предложение от издателството?

— Не, но...

— Тогава не можеш да разчиташ на продажба... Трябва да си наясно с фактите, Рейчъл.

Тя го погледна наслъзена.

— Кои факти? За това, че трябва да продам медальона? Нана никога няма да се съгласи... Не, Зак, не искам да слушам нищо повече.

— Извърна се на една страна и по детски изтри очи. — Виж невероятните цветове на небето. Забеляза ли кълбата горещ въздух? През цялото време ги наблюдавам.

Зак пъхна един спален чувал зад гърбовете им и я притегли към себе си.

— Може би един ден ще полетим като тях.

— Може би... Какво стана с теб след смъртта на Мари?

— Взеха ме под опека...

— Извинявай!

— О, не, това беше най-добре за мен. Хората, у които израснах, бяха сърдечни и щедри. Върнаха ме обратно в училище... Аз бях напуснал и работех, защото не можехме да се издържаме. Мари даваше всичките си пари на онзи шарлатанин. Моите настойници ми намериха частни учители. Бях много добър по математика и физика. Сега използвам способностите си да разобличавам измамниците. Може да се каже, че това е мисията ми в живота.

Стомахът й се сви.

— Как избирате вашите обекти?

— Обикновено се заемам с онези, които печелят пари от измамите си, като например тази Мадам Зуфало.

— А защо избрахте мен? — Рейчъл искаше да разбере какво ужасно нещо е извършила, та към нея се отнесли като към безскрупулна мошеничка.

Той се засмя.

— Избрах те заради тази проклета книга... Ако историята не беше трагична, всичко щеше да бъде много смешно.

Тя го гледаше объркано.

— Защо трагична?

— Сега разбрах защо си я написала. Кажи ми нещо за твоя медальон. Искам да знам как действа той. Трябва да вярваш и да изказваш желанията си, така ли?

Рейчъл се усмихна.

— По-точно казано, трябва да имам вяра и да си пожелая онова, което е най-скъпо за сърцето ми. Мислиш, че е лесно, но не е така. Може би, защото... — Тя спря, колебаеше се да приеме това, което проблесна в ума ѝ.

— Защото какво?

— Вероятно, защото мисля за пари. — Погледна го с нещастно изражение. — Чувствам, че според Франсиска това е непростимо. Ти какво мислиш?

— Парите ли са най-съкровеното ти желание? — Зак я гледаше усмихнат.

— Не, не точно. Да се грижа за Нана е най-важното за мен.

И любовта ми към теб, помисли си момичето. Това беше истината, която не искаше да признае пред себе си до този момент. Ами Нана? Ако най-много от всичко иска Зак да я обича, какво ще стане с баба ѝ и неплатените сметки? Тя се отдръпна малко от него.

— Какво има?

— Аз... Аз не съм мислила за най-съкровеното си желание — призна объркано.

— Няма проблем. Измисли го тогава. — Той я прегърна през раменете.

И да избере Зак пред Нана? Не, трябва да избере нея първа. Всичко се обърка в главата ѝ. Зак я целуна.

— Късно е. Ще хапнем нещо и ще лягаме. Жалко, че Бети ни е оставила два спални чувала — весело я подразни той. — Чудя се какво да правя с теб. Ти си прекалено добра, за да си истинска.

— Не, ако човек вярва в доброто — поклати глава Рейчъл.

Горчива усмивка се появи на устните му.

— Отдавна съм я изгубил.

— Мога да ти помогна отново да я откриеш.

— А ако не успееш?

Тя се сгущи в него.

— Ще ти дам от моята. Аз имам за двама.

— Опитай.

Зак я задържа в прегръдките си, като непрекъснато я целуваше. Тя се притисна към него и пожела с цялото си сърце мечтите ѝ да се събуднат — да има вечна пролет, да живеят в радост и любов, Зак да я

обича и да свърже съдбата си с нейната. Позволи си да повярва, че сънищата се сбъдват.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Една светкавица блесна в очите на Рейчъл преди изгрев-слънце на другия ден. За най-голям ужас откри, че е спала цяла нощ в прегръдките на Зак.

— Здрави! — извика Кърт. — Я да видим какво има тук!

Зак отвори очи и шумно изруга:

— Махни този проклет апарат или ще видиш един разбит нос!

— Ц-ц-ц... Какво ще кажете за хубава гореща чаша кафе, сръдливци такива?

— А какво ще кажеш за насинена муцуна? — Зак се надигна.

— Вместо носа или като добавка към него?

— Ела по-близо, Морис, и ще разбереш.

— Колко е часът? Франсиска появи ли се? — Рейчъл се отмести на прилично разстояние от него, макар да беше излишно.

— Около час преди изгрев-слънце, а няма и следа от призрак. Да сте чули камбани или да сте видели някакви светлини?

— Нито едното, нито другото. Защо?

— Наистина ли? Колко изненадващо — Кърт седна до тях, като оставил фотоапарата. — Тук навън вероятно не сте разбрали, че снощи отново имаше кратко прекъсване на електричеството в ранчото.

Зак сериозно го изгледа.

— Не. Интересно развитие, какво ще кажеш?

— Това ще бъде мотото на века. — Кърт се обърна към Рейчъл.

— Предполагам, че утрешната булка един ден ще се разведе.

— Пак ли — въздъхна момичето. — Надявах се, че греша за нея този път. Толкова съм разочарована!

Зак стана и започна да раздава команди:

— Кърт, сложи провизиите в колата ми. Рейчъл, навий спалните чували. Аз ще събера палатката.

— Да, сър — отаде чест Кърт. — Но после, професоре, ще трябва да поговорим.

— За какво? — заинтересува се Рейчъл.

Кърт вдигна рамене.

— За електроуреди, за научни данни — такива неща...

— Искаш да кажеш: „Не е твоя работа“, нали? — Рейчъл подхвърли към него един спален чувал.

— Точно така, можеш да ме дадеш под съд — прие го той със смях.

Рейчъл се прибра вкъщи щастлива. Вече беше сигурна, че обича Зак. Само че това не ѝ помогна да реши проблема с желанието. И как би могла да избере между двама души, които са ѝ най-скъпи на света. Ако пожелае да се справят с финансовите беди на баба й, ще я обича ли Зак? А пък, ако пожелае Зак да я обича, какво ще стане с Нана? Ох, трябва да измисли едно желание, което да реши и двета проблема.

— Рейчъл? — Нана придвижи количката в дневната. — Не те чух, когато си дойде. Успяхте ли нощес?

— Не. — Тя прегърна баба си. — Но не губи надежда, все още има време.

Телефонът иззвъня и Нана вдигна слушалката. След минута я подаде на Рейчъл.

— Саймън Хендерсън е. Нищо не разбирам какво ми говори.

Рейчъл взе телефона. Разговорът с адвоката на баба й не обещаваше нищо добро.

— Господин Хендерсън? Рейчъл е на телефона. Нана малко е объркана от думите ви.

— Да, юридическите въпроси никога не са ѝ били ясни. Рейчъл, имам лоши новини за вас. Опитах се да отложа плащането на дълговете ви.

— Предполагам, че не сте успял? — Паниката започна да я обхваща.

— Въпреки усилията ми, кредиторите получиха решение. Ще сложат запор на имуществото ѝ. Това значи, че ще ипотекират къщата, за да се погасят дълговете.

— Знаехме, че ще се стигне до там. Нищо ли не можем да направим?

— Нищо. Неприятно ми е, че ви съобщавам това. Обадете се, ако имате нужда от мен по-нататък.

— Благодаря, че се обадихте, господин Хендерсън. Ще ви позвъня по-късно.

Момичето бавно затвори телефона и погледна баба си.

— Ще изгубим къщата, нали? — попита Нана.

Рейчъл прехапа устни и кимна.

— Какъв срам, да напусна след толкова много години. — Възрастната дама меланхолично се огледа наоколо. — Това почти мога да понеса, но не и да загубя теб.

— О, не — спусна се към баба си Рейчъл. — Ще намерим начин да останем заедно. Няма, няма да те изпратя в старчески дом!

Нана клатеше глава и гладеше косата ѝ.

— Нямаме избор, скъпа. Нашата църква поддържа един много хубав дом. Няма да ни коства и стотинка.

— О, не! — Рейчъл сграбчи ръката ѝ. — Той е в най-отдалечената част на града. Ще трябва да живееш в съвсем малка стая с още две други жени. Няма да мога да те виждам всеки ден. Нана, ще продам медальона! Господин Сантос каза, че струва много пари. Много повече от дълговете ни.

— В никакъв случай! Забранявам ти! — Баба ѝ се наведе и изтри сълзите ѝ. — Мога да живея без къщата. Мога да се откажа от вещите си тук. Но да се продаде медальона, значи да се откажа от вярата си, да не вярваме повече в чудеса. Остави ми поне някаква надежда.

Рейчъл бавно кимна.

— Права си, ще потърсим друго разрешение. Още не сме се предали!

— Точно така, моето момиче. Не бързай да пренебрегваш Франсиска. Тя все още може да ни изненада. Освен това, написа и книга, която вероятно ще се продаде.

Момичето я прегърна още веднъж.

— Трябва да вървя в ранчото.

— Ана ще дойде всеки момент, тръгвай.

— Сега, имам да взема още някои неща.

Рейчъл се отби в спалнята си. Отвори едно чекмедже на дрешника и отмести дрехите. Измъкна изпод тях ключодържател със закачена на него заешка лапа и го пъхна в джоба си. После отвори кутията за бижута. Порови малко и извади златна обеца-амулет. Така... Два вълшебни предмета, които носят късмет. Трябват още. Такива

жизненоважни ситуации изискват крайни мерки! Но да, разбира се! Изтича в кухнята. На вратата на хладилника беше залепен магнит с формата на четирилистна детелина. Пъхна го при обицата и заешката лапа. След това се върна в дневната и затършува в кутията с играчките на котката. Извади от там гумена подкова. Сега вече имаше достатъчно талисмани.

Затвори очи, стисна медальона... и си пожела нещо.

— Имаш помощници. Започвай да действаш! Не можеш да загубиш Нана!

Рейчъл намери Зак и Кърт в ранчото до камбанарията. Бяха разглобили брояча и човъркаха нещо, събрали глави.

— Какво правите?

— Проверяваме — отговори Зак. — Добре, опитай това.

— Не, нищо.

— А сега?

— Не. Какво мислиш, прав ли бях?

— Възможно е — съгласи се Зак, — макар че е рано за окончателни изводи. Провери теста още веднъж от началото.

— Ето го.

Зак леко дръпна Рейчъл настрана.

— Какво ще кажеш да вечеряме заедно? Ще вземем Бюла и ще отидем в някой хубав ресторант.

— Звучи чудесно. Но не може веднага. Тук липсват работници и аз предложих да им помогна.

— Тоест, връщат те на работа?

— Ако цитирам точно, шефовете казаха: „Има времена, когато голямата нужда се оказва по-силна от етиката“. Ще имам работа около час.

Той я целуна по носа.

— С Кърт си тръгваме, но ще мина да те взема.

Рейчъл се зае с работа и скоро привърши. Остана да изпразни кесията на прахосмукачката. Тръгна с нея през трапезарията, но изведенъж чу странен шум. Нещо дращеше наоколо. Разбра, че идваше от магнито-машината на Зак. Отиде при нея и погледна вътре.

Стрелката показваше голямо отклонение, а писецът лудо се движеше по хартията. Франсиска!

Момичето се огледа. Зак? Точно сега трябваше да е тук! Спокойно, нека да помисли... Отиде в средата на стаята и подуши въздуха. Никакъв аромат. Писецът спря. По дяволите! Франсиска се е отказала да се появи. Тя отново приближи машината и отново стрелката започна да се движи бързо насам-натам, а писецът да драчи по рулото. Отстрани се, всичко спря. Най-накрая проумя какво става.

Бръкна в джоба си и извади талисманите. Разбира се, магнитът! Мадам се опитваше да се вмеси в експериментите на Зак с магнит.

— Ох, боже мой, разбутах му, как се казваха тези уреди...

Тя отстъпи назад, спъна се в една жица на камерите и падна. Кесията от прахосмукачката излетя от ръцете ѝ и тупна наблизо. Из въздуха се разнесе облак прах. В този момент камерите се включиха и отвсякъде я заслепиха светковици.

Рейчъл изпъшка. Господи, пак направи нещо. Зак ще я убие. Запълзя по пода и взе кесията, като се стараеше да не включи отново светковиците. Слава богу, успя. Така пълзешком се измъкна от стаята. Какво да прави? По-добре е да каже на Зак веднага, щом пристигне. Иначе може да си помисли...

Може да си помисли, че е била Франсиска. Точно така: най-напред машината регистрира отклонение, след това падна кесията и камерите се включиха. Нея не са могли да фотографират, защото беше ниско долу... Следователно, снимали са облак прах. Могат да си помислят, че е призракът.

Какво да прави? Ако не му каже нищо Зак ще се оттегли, ще продадат книгата и двете с Нана ще са спасени. Отново трябваше да избира. Затвори очи и прошепна: „Има времена, когато голямата нужда се оказва по-силна от етиката“. Не, няма да лъже! Ако Зак я попита, ще му каже истината. Ако не, ще го остави да вземе своето решение.

Изправи се, без да размисля повече, взе парцали и препарат и се отправи обратно към трапезарията. Като внимаваше да не попадне в обсега на камерите, почисти пода.

Чувството за вина я притисна като голям сив облак прах.

Следващите два дни бяха кошмарни за Рейчъл. Разбра колко зле се чувства виновният човек. Не можеше да се храни, да се отпусне. Разбра също, че чувството за вина расте и погубва тялото и душата ѝ. Като капак на всичко изчезнаха и обещанията на Франсиска. Търси ги безрезултатно много часове. Накрая реши, че леля ѝ я наказва, задето е изгубила вярата си в чудеса и се е поддала на изкушението да манипулира експериментите. Рейчъл изгуби всякаква надежда.

В деня преди Хелоуин тя се дотътри до ранчото. Искаше да направи нещо, да си признае някак си, но не се решаваше.

— Ти ме шашваш, Ейвъри! — оплака се Кърт, седнал на една висока стълба. — Какво става?

Рейчъл подскочи.

— Не съм го направила! Не бях аз!

Зак вдигна очи от доклада си и развеселен я изгледа.

— Това ме успокоява. Но ако не си го направила ти, тогава кой е?

Момичето пребледня. Открили са я... Вече знаят за инцидента. Едва отвори уста:

— Направила какво?

— Не знам. Ти ми кажи — вдигна рамене той.

— Не съм сигурна. Но във всеки случай не съм аз.

Зак остави молива и внимателно се вгледа в нея.

— Тогава би ли отговорила на въпроса на Кърт? Аз също съм любопитен да чуя отговора.

Рейчъл се помъчи да си спомни какво я попита Кърт. Главата ѝ бръмчеше.

— Не мога да кажа — отговори момичето.

— Какво, Ейвъри? — промърмори Кърт, като преместваше една от камерите. — Изглеждаш странно.

Тя въздъхна. Защо никой не спомена нищо за случката! Всеки момент всичко ще се срине. Зак ще я намрази и Кърт ще я намрази, и Нана... Затвори очи. Нана ще бъде толкова разочарована.

Достатъчно. Днес ще каже на Зак истината. Днес нежността ще изчезне от лицето му и това ще е краят. Все пак ще бъде честна с него. Тя застана в средата на стаята в очакване на неизбежното.

— Така, това е краят — обяви Зак. Остави настррана бележките си. — Прочетох и последния доклад.

— Съвпада ли? — попита Кърт.

— Всичко се потвърждава. Можем да направим пресконференция и да обобщим резултатите.

— Какво се потвърждава? — Тя гледаше смаяно ту единия, ту другия.

Зак я грабна през кръста и я завъртя високо във въздуха.

— Данните от лабораторията! Край на експериментите. — Сложи я на земята и я целуна.

— Край? Как така? Защо?

— Преди два дена открихме отклонение, но не исках да ти кажа, защото не бях сигурен. Вече всичко е уточнено. Има някои факти, които не мога да обясня научно. Но те са достатъчно разумни, за да мога официално да изразя увереност в съществуването на Франсиска.

Два дена? Точно, когато стана... инцидентът. О, не! Проявили са снимките с облака прах и са помислили, че е духът. Аномалиите в магнито-машината са потвърдили съмненията им. Рейчъл избухна в плач.

— Зак...

Той отново я целуна нежно.

— Не разбиращ ли, твой призрак е спасен, Рейчъл! Няма да бъде разобличен. И доказателствата са достатъчно силни, за да не породят въпроси в близко бъдеще.

— Какво е доказателството? — навлажни устни момичето.

— А, не! Никаква информация предварително. Ще чуеш всичко, заедно с останалите репортери на пресконференцията. Утре в десет, на празника на Хелоуин, много подходящо, нали?

— Предполагам...

Той наведе глава и удивено вдигна вежди.

— Не разбирам. Това е твой триумф, моментът, който отдавна чакаш. Мислех, че ще бъдеш щастлива.

— Щастлива съм. Виж! Щастлива... — Чувството за вина направо изкриви лицето й.

— Виждам — изсумтя Кърт. — Ако това е щастие, то аз съм маймуната на чичо й.

— Да, така е, и аз съм! — Рейчъл се обля в сълзи.

— Какво й направи, Кърт? — извика Зак.

— Аз? — Кърт се смъкна от стълбата. — Ти си тук с мен през цялото време. Нищо, по дяволите, не съм й направил. Всичко, което

наговори до този момент, е пълна безсмислица.

— Защо тогава плаче?

— Проклет да съм, ако знам! Питай я.

— Ще я питам. Искам да знам, дали ти не си казал нещо...

— Не, не е негова грешка! Аз съм виновна.

Кърт се обърна към Зак.

— Какво ти казах! Главният й процесор е извън строя. Няма захранване. Според мен половината й чипове са се скапали.

— Стига, Морис! — Зак съчувствено се обърна към Рейчъл. — Успокой се, скъпа. Какво си направила? Не говориш смислено.

— И как си го направила? — измърмори Кърт.

— Морис!

— Мислиш, че не разбирам от намеци ли? Разбирам, ето, отивам си. — С тези думи той излезе от стаята.

— Трябва да отмениш пресконференцията, Зак! Заключението ти е погрешно. Франсиска не накара машините ти да се отклонят.

— Ти как разбра?

— Просто знам. Това не е ли достатъчно? — Не, не можеше да му каже истината. Много го обичаше. Нямаше да понесе презрението му, когато разбере измамата й.

— Проверили сме всичко, нямаме грешка.

— Моля те, Зак, моля те! Отмени пресконференцията!

— Не, ако не ми обясниш какво става. Мислех, че ще бъдеш въодушевена. Толкова много се бори за това.

— Съжалявам, съжалявам...

Последната й битка не беше честна. Изльга го. Не можеше повече да остане тук. Без да каже дума, Рейчъл се обърна и избяга — избяга от Зак, от ранчото и от всичко, което й беше най-скъпо на света.

ДЕСЕТА ГЛАВА

На следния ден в десет и пет Рейчъл се промъкваше сред тълпата журналисти и телевизионни репортери, изпълнили докрай двора на ранчото. Пресконференцията още не беше започнала.

— А, ето, че се появи и ти — чу нисък пътен глас зад гърба си.

Рейчъл изпъшка. Само това ѝ липсваше — нахаканата Оупъл, нейната съперница репортерка, която си пъхаше носа навсякъде.

— Здравей, Оупъл. Да си чула нещо интересно напоследък?

— Някои глупости. Но най-интересната новина е тази, че си дошла да направиш репортаж за провала на професор Кингстън. Чудесен завършек на цикъла ти статии.

— Как научи всичко това?

— В последния момент, благодарение на някои източници. — Тя записа нещо в тефтерчето си. — Това първо.

— Не разбирам...

— В този бранш човек много бързо губи розовите си представи за живота, скъпа. Вече свикнах с подли политици, с отвратителни по своята жестокост престъпления, с липса на социална защита и удари под пояса от всякакво естество. Истинско удоволствие е да направи човек репортаж за една хубава, честна история. Нещо, което връща вярата ти и за минута те кара да допуснеш, че чудеса наистина се случват на тази земя.

Рейчъл я гледаше поразена. О, господи, каква промяна! И всичко това благодарение на едно малко магнитче в джоба и една кесия с прах от прахосмукачка. Всичко бе лъжа и измама.

— Извини ме, трябва да говоря с... — рече тя е се запровира през тълпата към подиума.

Микрофоните предупредително изпращаха и Зак се появи на платформата.

— Благодаря на всички за проявения интерес — извика професор Кингстън и гласът му отекна в каменните стени на двора. — Преди известно време пристигнах тук, за да изследвам явления,

приписвани на призрак, обитаващ това ранчо. Очаквах да намеря научно обяснение на някои странни случки тук.

— Моля, моля ви, трябва да стигна дотам! — мъчеше се да си пробие път с лакти Рейчъл между телата, но много малко от хора се трогваха и отстъпваха.

— Докарах тук съвършена апаратура, направлявана успешно от моя асистент Кърт Морис.

Рейчъл вече виждаше площадката. Пред нея стоеше само един широкоплещест оператор с камера на рамо. Тя го потупа.

— Извинете, трябва да се кача ей там.

— Хич не си го мислете, госпожице! Оттук имам много добър ъгъл и не мръдвам.

Тя събра целия си запас от енергия и стовари юмрук в гърба му. Ала той отскочи, без онзи да забележи дори. Дебелокож носорог!

— За моя голяма изненада получих противоречиви данни, които не съм в състояние да обясня научно.

— О, не, не, не... — отчаяно изхлипа Рейчъл. — Не казвай това!

— Престанете, луда госпожице! Пречите на снимките!

— Имам неопровержимо доказателство, че нещо... —

Професорът се засмя. — ... и аз не мога да определя какво, извади от строя моята апаратура по начин, който нито аз, нито моят експерт по електроника, нито половин дузина професионалисти можаха да обяснят.

Рейчъл увисна на ръката на мъжа пред себе си.

— Имаш работа с отчаяна жена, глупако, и ако не се преместиш, ще бутна камерата ти. Разбра ли ме?

Мъжът намести камерата на другото си рамо, без да й обръща внимание. Вбесена, тя настъпи с все сила крака му и докато той охкаше, успя да се промъкне през малкото пространство, което се отвори. След миг се озова пред платформата. Зак продължаваше:

— Има няколко интересни явления, които не могат да бъдат обяснени от науката.

— Зак, трябва да ти кажа нещо — тихо се обади Рейчъл.

Той се поколеба за миг, после топло й се усмихна.

— Извинете ме за момент. — Помогна й да се провре под предпазния кордон и й прошепна в ухото: — Радвам се, че дойде.

— Извинявай, не исках да те злопоставям. — Ръцете ѝ трепереха и едва сдържаше сълзите си.

Той погледна към публиката.

— Ако случайно не си забелязала, искам да ти обърна внимание, че точно сега не е време за интимни разговори. Нека поговорим след пресконференцията.

— Не, сега трябва да говорим. Знаеш ли, исках да повярваш, исках да вярваш в...

— Повярвах. Ти ми помогна да повярвам... Нека сега...

— Не, извърших нещо крайно погрешно. Направих го, за да спася Нана и нашата къща от кредиторите. Знам, че това не е извинение. Надявам се, един ден да ми простиш.

— Какво? За какво говориш...

— Мен, а не призрака регистрира апаратурата ти!

— Рейчъл, ти не знаеш какво говориш. По-точно, аз не зная за какво говориш.

Зак направи крачка към нея. Някакъв импулс я тласна напред и тя грабна микрофона. Без да мисли повече, извика към публиката:

— Искам да направя изявление. Относно експериментите на професор Кингстън. Той не знае, че в действителност е разобличил духа на Франсиска.

— Чакай! Не разбиращ...

— Разбирам! — обърна се към него тя. — През цялото време, докато бяхме заедно, ти говореше за истина, обективност и честност. Но аз не те послушах. Исках да продам глупавата си книга! Облакът не е Франсиска, а прах от кесията на прахосмукачката, която изпусках.

— Знаех си, че техниката няма да издържи — мърмореше Кърт някъде отстрани. — Процесорът направо изгоря. Всички данни в паметта са изтрити...

— Тихо, Морис! — едновременно извикаха Зак и Рейчъл.

Тя отново се обърна към публиката:

— Грешката не е на професора. Трябваше да му разкрия какво направих. Исках Франсиска наистина да съществува, исках той да повярва в нея, както аз вярвах... — Рейчъл се задушаваше. — Точно така, както вярвах. Няма никакъв призрак! Сигурно и никога не е имало. Митът за Франсиска Ариста, следователно, е развенчан!

Без да поглежда към него, тя скочи от сцената и си запробива път към изхода. В ушите ѝ репортерите крещяха някакви въпроси, но Рейчъл не ги чуваше. Беше се отървала от ужасното чувство за вина, но на негово място в сърцето си почувства само болка — дълбока и силна.

Стигнала вече входната арка на ранчото, тя се обърна и погледна назад. Зак говореше нещо в микрофона, като се мъчеше да привлече отново вниманието на журналистите. За миг погледите им се срещнаха. Не успя да види ярост в очите му, но знаеше, че е дълбоко разочарован и ядосан. Беше я предупредил да не се опитва да го мами.

Сега никога не би обикнал една измамница.

Рано на другата сутрин Рейчъл стоеше пред магазина на господин Сантос. В едната си ръка държеше медальона, в другата — писмо от издателя. „Връщам ви ръкописа. Няма интерес към него“ — гласеше то. Отговорът не я учуди. Човек би трябвало да вярва в нещо, за да може да се удивлява. А тя вече не вярваше в нищо. Пое въздух и влезе вътре.

— Господин Сантос?

Той се появи веднага на вратата откъм вътрешния салон.

— Рейчъл, скъпо дете! Очаквах те. Ела да пием чай. Имам лавандула с лек дъх на върбинка. Чудесен е за твоето състояние.

— Моето състояние? Какво състояние... — Тя го последва, без ни най-малко да се учуди, че старецът я е очаквал.

— Депресия. Меланхолия... — Господин Сантос я погледна над телените рамки на очилата си. — И голяма доза любовна мъка, ако не се лъжа. Седни.

Тя въздъхна. Е, може би все още може да се удивлява. Поне господин Сантос винаги е успявал да я изненада.

— Не грешите относно състоянието ми. Макар да не съм дошла затова.

Той сипа чая.

— Не?!

— Дойдох, за да продам медальона.

— Реши ли се? — Възрастният антиквар оставил чашката си на масата и поглади бялата си брадичка.

— Да, нямам избор.

— Човек винаги има избор, моето момиче!

— Избрах да го продам.

— Престанала си да вярваш в чудеса? Вече не мислиш, че могат да се случват, така ли?

Не бе в състояние да му отвърне, само леко кимна.

— Още една светлинка угасна — тъжно рече господин Сантос.

— До преди малко таих надеждата, че ще светне още една, а не и тази да угасне.

— Господин Сантос, медальонът...

— Да, да. Днес не мога да го взема. Може би в понеделник.

— Защо в понеделник?

— Нека да му отпуснем още един уикенд. — После я погледна строго. — Казвала ли си своите желания?

— Да, не мога да ги преброја, толкова са много.

— Но нито едно най-съкровено?

Тя го гледаше объркано. Вярно, не беше изказвала най-съкровеното си желание, защото имаше толкова много по-важни, много по-спешни от него...

— Не се извинявай, скъпа — скара ѝ се старият господин. — Ако искаш магията да проработи, трябва да спазваш правилата. Да вярваш! И помни, най-съкровеното! А сега, бягай вкъщи. Обмисли всичко още веднъж. Ако все още искаш да го продадеш в понеделник, ще се постарая да му намеря добър купувач. Ще получиш много пари и животът ти ще бъде обезпечен. Така-а-а...

Не, не и без Зак. Не и без любов, помисли си нещастно Рейчъл.

— Не — призна на глас. — Няма как да стане.

Той одобрително кимна.

— Ш-т, призракът витае наоколо. А сега си върви. Имаш още работа да вършиш. — Старецът я изпрати до вратата и взе ръката ѝ. — Скъпо дете, мисля, че няма да се видим повече. И това ме радва. Пази се!

— Но нали казахте...

Той я целуна по челото. Рейчъл усети край него чуден аромат. Напомни ѝ за борова гора и сняг, за шейнички със звънчета и детски смях, за студени нощи с мигащи звезди и топли пухени юрганчета. За магии и чудеса, за вяра и надежда...

— Довиждане, господин Сантос. Благодаря ви за всичко!

Рейчъл се прибра у дома. Нана нетърпеливо я чакаше.

— Изпусна събитието — възкликна тя. — Зак току-що си тръгна.
— Какво искаше?

— Много е разтревожен за теб. Каза да му се обадиш веднага, щом се прибереш. Попита дали си чела вестниците тази сутрин.

— Нямах време, защо?

Баба й премигна.

— Не знам. Колко съм глупава, не го попитах.

— За какво събитие говориш?

Нана плесна с ръце.

— О, не! Ела в дневната. Има голяма изненада за теб!

— Нищо вече не може да ме изненада. — Рейчъл забута количката по коридора.

— Този път грешиш. Виж ей там — посочи тя в ъгъла на стаята.

— Какво е това, играчката на Снийктийф?

— Не, свитата на Снийк. Виж по-добре.

Рейчъл прекоси стаята. На земята беше прострян най-хубавия ѝ вълнен пуловер. Върху него седеше Снийктийф, а наоколо пълзяха шест мяукащи котенца.

— Боже мой — измърмори Рейчъл, — още гърла за хранене.

— Okaza се, че Снийк е била бременна. Нито аз, нито ти подозирахме. И ето доказателствата.

— Не мога да повярвам! — Снийк захапа едно от котенцата за врата, както котките носеха малките си, и Рейчъл възкликна: — Обеците на Франиска!

— Странно, преди малко не бяха там — измърмори баба й.

— Изчезнаха, когато... — Когато се намеси в експериментите на Зак. Рейчъл се наведе и внимателно измъкна обеците изпод купчината топли телца. — Чудя се откъде ли ги е домъкнала. И то тъкмо сега!

— Виждаш ли, трябва само да повярва човек и... всичко се оправя!

Прави бяха баба й и господин Сантос. Чудесата ставаха пред очите ѝ едно след друго. Вчера Снийк беше сама, а днес е заобиколена

от шест малки котенца. Обеците изчезнаха, а сега — ето ги на най-необичайно място. Може би и Зак ще ѝ повярва отново...

— Нана, искам да те питам нещо много важно.

— Какво, скъпа?

Рейчъл коленичи до нея.

— Ако си пожелая най-съкровеното ми желание да се събудне и то се случи, ще ми позволиш ли да продам медальона?

— Не знам — тъжно продума баба й. — Той се предава в нашето семейство от поколение на поколение...

— За мен е по-важно да останем заедно. Ако го продам, ще запазим къщата. Какво предпочиташ?

— Ами твоите деца? Нали и те ще имат желания?

— Все още нямам деца, но имам теб. Ще бъда много, много нещастна, ако се разделим.

— И аз — призна старата дама. — Обещаваш ли да не го продаваш, преди да се е изпълнило желанието ти?

— Обещавам.

— Тогава, разрешавам. — Очите на Нана се напълниха със сълзи.

Рейчъл нежно я целуна.

— Обичам те, бабо! — каза тя и свали медальона от врата си. — Е, добре, няма да си пожелая пари, тъй като ще ги имаме, след като го продадем. Искам истината. Искам да узная дали по света все още се случват чудеса, дали семейният призрак съществува. Но най-много от всичко искам...

Баба й я погали по ръката.

— Ангел мой, най-най-съкровеното ти желание!

Рейчъл послушно затвори очи и изказа наум най-скъпото на сърцето ѝ нещо. Нещо, което би ѝ върнало вярата, надеждата, мечтите...

Рейчъл откри Зак в трапезарията на ранчото да опакова апаратурата.

— Идвах да те търся. Трябва сериозно да си поговорим — изгледа я строго и се намръщи той.

Тя се изплаши и отстъпи назад.

— Съгласна съм. За пресконференцията, нали...

— Да, и за нея — сграбчи я той за раменете.

— Не, ще ми причиниш болка! Съжалявам, ужасно съжалявам!

— затвори очи тя и зачака да последва нещо ужасно.

За нейна изненада обаче нищо не се случи.

— Би трябвало да съжаляваш. Наложи се цял час да укротявам репортерите. Единственото, от което се интересуваха беше, защо си си въобразила, че си саботирала експериментите ми.

— Съжалявам за това. Виждаш ли... — Тя мълкна и ококори очи.

— Чакай малко, въобразила ли каза?

— Въобразила, да, а не направила!

— Но аз наистина го направих! Преди няколко дни. Помниш ли, когато чистех ранчото. В джоба си носех магнитче с форма на четирилистна детелина. За късмет. И то отклони магнито... нещото ти там.

— Магнитометърът с катодни лъчи.

— Точно така! После се изплаших, подхълзнах се и изпуснах кесията от прахосмукачката.

— И от нея излетя облак прах. Знам.

— Знаеш?!

— Да, всичко е записано на лентата. Кърт умря от смях. Предупредих го да не ти казва нищо, за да не те притесни.

— Но аз не бях в обсега на камерите.

— Забравила си видеокамерата в ъгъла. Когато се включват фотоапаратите, тя също се задейства.

— Тогава... Излиза, че облакът прах и магна-незнам-си-какво не са твоето доказателство? Има нещо друго за Франсиска, така ли?!

— Да. Открихме явления, за които нямам научно обяснение — поправи я Зак. — Ти твърдиш, че това е Франсиска. За мен данните са необясними.

— Да, да, да! — За пръв път от няколко дни Рейчъл се отпусна.

— Разказвай тогава! Спектризирахте ли я? Магнетизирахте ли я? Катодизирахте ли я? Какво?

— Ако си чела днешните вестници, трябва да знаеш.

— Зак!

— Случи се още при първата сватба, когато електричеството изключи.

— Но нали обяснихте всичко по научному!

— Да, но в нощта, когато бяхме в палатката, Кърт е засякъл грешки. Главно с брояча. Нали си спомняш, че той спомена за ново спиране на тока. — Тя кимна, а Зак продължи: — Какво трябваше да стане, когато електричеството отново дойде?

— Броячът трябва да се върне на дванайсет и камбаните да забият. Но, Зак! Не чухме никакви камбани!

— Не, скъпа, те мълчаха. Но нали звъняха в деня на сватбата. Затова решихме, че броячът се е развалил.

— И така ли се оказа? — Рейчъл подозрително чакаше отговора.

— Извадихме го и го проверихме основно, кабел по кабел. После го изпратихме в лабораторията.

— И какво?

— Нищо. Броячът не беше развален. Още един интересен факт: в деня на сватбата не е регистрирана никаква повреда в електрозахранването.

— Ами бушоните на ранчото?

— Не. Токът дойде от само себе си, значи нямаше изгорял бушон. По-нататък, Кърт провери електросистемата — всичко си беше наред.

— Но защо угасна токът?

— Още един въпрос без отговор.

Тя го сграбчи за ризата.

— И това беше достатъчно, за да спаси Франсиска?

Зак я хвана през кръста и я притегли към себе си.

— Според мен, а и според експертите, с които се консултирах — да. Достатъчно бе да се спаси Франсиска.

Внезапно Рейчъл си спомни за... случката и ентузиазмът ѝ се изпари.

— И въпреки това... Не ти казах какво съм направила. Или по-точно, мислех, че съм го сторила. Така че не заслужавам повече доверие от Мадам Зуфало.

— Не, не е така. Освен това, тя се промени. Изглежда, съвестта я гризе, дойде и ми предложи помощта си.

— Я, каква изненада!

— Нищо не ме изненадва вече — рече той.

— И аз мислех така, но се оказа, че греша за много неща.

— В какво например?

— Например, че можеш да вярваш в чудодейната сила на един медальон, в духове... Истинската вяра е вътре в нас.

— И си престанала да вярваш във Франсиска? — вдигна вежди Зак.

— Вярвам с цялото си сърце! Но чаках тя да ми помогне да решава проблемите, а всъщност всичко е в моите ръце. Мога да продам медальона.

— Ами твоето най-съкровено желание?

— Обичаш ли ме, Зак? — развлнувано изрече Рейчъл и го погледна.

— С цялото си сърце и душа! — без никакво колебание отвърна той и я погали.

— Това желаех! Не искам нищо друго. Аз също те обичам. Затова ми беше трудно да избера — теб или Нана.

— Никога няма да ти се наложи да избиращ отново — взе ръката й той и я целуна. — Рейчъл, би ли се омъжила за един тесногръден позастарял професор?

Сълзи се стичаха по лицето ѝ.

— Очарована съм от това, повече от очарована! — Поколеба се малко и попита: — А ти би ли живял с Нана и седем котки?

— Седем?!?

— Снийктийф роди шест малки котенца.

— Наистина има неща, които винаги ще ни изненадват — прегърна я той. — Обичам те и искам да прекарам живота си с теб, Нана... и ако трябва, със седем котки.

Зак я целуна нежно и Рейчъл потъна в топлата му прегръдка. Чу се лек звън и обещата на Франсиска падна на пода.

— Рейчъл? Какъв е този аромат? — промърмори той.

— Гардени...

— Гардени! — Зак отстъпи назад и се чу силно изпрашяване.

— О, не! Обещата на Франсиска! Извинявай, скъпа, настъпих я и тя се счупи. — Той се наведе и я вдигна внимателно.

— Може ли да се залепи?

— Не мисля... — намръщи се той и се взря в нея. — Странно, има нещо вътре.

Разтвори парчетата емайл и в ръката му се търкулна огромен диамант. И двамата го гледаха смяяни.

— Пръстенът на Хуан Ортега! — възклика Рейчъл. — Това е диамант от пръстена, който е подарил на Франсиска.

— Вероятно си права. Щом е била принудена да се омъжи за друг, най-добрият начин да скрие подаръка му е бил, да облече диамантите в емайл.

Сълзи потекоха по лицето ѝ.

— Разбиращ ли какво означава това?

— Няма нужда да продаваш медальона.

— О, Зак! — хвърли се на шията му тя. — Това е искала да ни каже през цялото време. Затова е бил засиленият ѝ интерес към обещите. Сега Нана ще може да плати всички сметки.

— Виждаш ли какво става, когато човек искрено повярва...

— Не мога да се научудя! Нали не вярваше в нея? Нали разчиташе единствено на апаратурата си, на фактите, на цифрите и конкретните данни?

— Има някои неща, които уредите не са в състояние да регистрират. Например, вярата, доверието — погледна я топло с кафявите си очи той. — Любовта... Обичам те, скъпа! С теб всичко е възможно, дори чудесата! Сигурно винаги ще бъде така.

Той я притисна към себе си и нежно я целуна. Ароматът на гардении се носеше наоколо. Камбаните забиха силно и кълбо светлина заплува из стаята. Камерите, които още висяха тук-там, засвяткаха.

Но Зак и Рейчъл нищо не забелязваха.

Издание:

Дей Леклеър. Семейният призрак
ИК „Арлекин-България“, София, 1994
Редактор: Саша Попова
ISBN: 954-11-0221-2

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.